

- Chỉ có thể thế nào? Cam chịu số phận?

Cô cúi đầu không nói, âm thầm bĩu môi. Ai thêm cam chịu số phận chứ!

- Nhưng ta không đồng ý. Ta không chấp nhận bất kỳ kết quả nào khác ngoài kết quả người được sống.

Giọng Hạ Nguyên nhẹ nhàng nhưng từng chữ đều nặng tựa nghìn cân.

- Ta quen người mười năm, và không có ý định chỉ quen người mười năm. Dù người đã rửa sạch cổ chờ bị chém, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không.

Trái tim Bạch Vân đột nhiên đập hơi nhanh, cô nhìn người trước mặt, phát hiện hai người hình như ngồi quá gần. gần đến mức cô nghi ngờ tiếng tim đập nhanh của mình cũng có thể bị cậu nghe được.cô thế này là.thế nào?

- Người, muốn ta sống.

Giọng cô lững lờ khó nhận ra.

- Đúng, người phải sống.

Ý trong lời cậu vang lên lạnh lạnh.

Cậu nhìn cô, cô nhìn cậu, sau đó, cô mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, cũng vì vậy mà để lộ bí mật vành tai ửng đỏ; còn cậu cứ thế ngơ ngẩn nhìn màu đỏ kia, khí thế sắc bén vừa nãy thoáng chốc tiêu tan, trong lòng chỉ nghĩ: vành tai đỏ như vậy nếu đeo khuyên tai trần châu óng ánh mịn màng không biết sẽ đẹp đến nhường nào.

Sự mất tự nhiên của cô hình như cũng lây sang cậu, một khắc trước cậu vẫn còn bình tĩnh quyết đoán, trong thoáng chốc lại trở nên bứt rứt khó chịu.

Hai người từ trước đến nay luôn rất giỏi biện luận tranh cãi bây giờ đều yên tĩnh như người câm. Không gian trong xe ngựa cũng coi như rộng rãi, cửa sổ hai bên mở rộng, gió xuân hây hây thổi vào khiến bầu không khí trong lành mát mẻ nhưng họ đều nói lòng vạt áo cho dễ chịu. Hô hấp, dường như cũng trở nên có chút khó khăn.

Sau hồi lâu im lặng, Bạch Vân cảm thấy không thể tiếp tục thế này, cô không thích tình trạng đầu óc không rõ ràng của mình. Không suy nghĩ được khiến cô cực kỳ không có cảm giác an toàn, thế là cô vớ đại một chủ đề để nói:

- Ừm, à, nếu người không phát hiện ta là nữ mà vẫn giúp ta như vậy, có phải mơ hồ có tâm tư muốn cùng ta kết làm khiết huynh đệ hay không?

Hạ Nguyên không ngờ cái tên này vẫn chưa buông tha cái đề tài khốn nạn kia, mà còn nói ra trong bầu không khí mờ ám thế này, đúng là không hiểu phong tình biết mấy, đáng hận.biết mấy! Cậu hít sâu một hơi, vứt những ý nghĩ tốt đẹp về vành tai đỏ xinh của cô lên chín tầng mây, mặt không biểu cảm nhìn cô, nói:

- Sáng nay, sau khi Hạ Minh hỏi cậu tương tự, cậu ấy đã vác con mắt bầm tím về nhà.

Bạch Vân cẩn thận liếc bàn tay phải đang nắm thành nắm đấm của cậu, nuốt nước miếng.

- Người nên may mắn vì người là nữ nhân.

Cậu hừ nhẹ.

- Bằng không người sẽ cho ta một đấm, để ta thành một cặp với Hạ Minh?

Cô hiểu ngụ ý của cậu tương đối chính xác.

Lời này tuy là hiểu đúng nhưng sao nghe thế nào cũng thấy không thoải mái? Hạ Nguyên nhú mày, nhìn thái độ hạ mình rất tức thời của Bạch Vân, nhẹ nhàng nói:

- Những lời thế này đừng có nói nữa. Người và cậu ấy không thành một cặp được. Người là nữ nhân.

Người là của Hạ Nguyên ta.

Giữa bằng hữu với nhau, không nên nói những lời linh tinh như thành một cặp.

Tuy không biết Hạ Nguyên đang để ý điều gì nhưng trực giác nhạy cảm mách bảo Bạch Vân không nên mạnh miệng vào lúc này. Cô cúi đầu, cố gắng đè nén gương mặt không hiểu sao cứ luôn nóng bừng.

Tình hình của Hạ Nguyên cũng không tốt hơn là bao, cậu mơ hồ cảm nhận được có chuyện gì đó đang mất không chế.

Cậu muốn tìm câu trả lời, cho nên cứ nhìn cô chăm chăm _____ dù chỉ có thể nhìn đáng về cúi đầu của cô, cậu vẫn cảm thấy câu trả lời đang ở chỗ cô nên nhất định phải nhìn.

Chỗ cô nhất định có thứ gì đó cực kỳ lợi hại, khiến người chưa bao giờ nhận thua như cậu không còn chút sức kháng cự, chỉ muốn đưa tay chịu trời.

Cậu nghĩ, cậu phải tìm cho ra.

Cứ luôn nhìn cô ta như vậy là có thể tìm được chứ gì?

Nếu tìm không được, vậy thìtiếp tục nhìn, tới khi nào tìm được mới thôi.

- Mẹ, hôm nay con đã gặp Hoàng đế, và rất nhiều quý nhân.

Sau khi ăn tối, hầu hạ mẫu thân uống thuốc xong, Bạch Vân mới từ từ nói về những điều cô trải nghiệm hôm nay.

- Tiểu Vân, con không thể ngoan ngoãn ở nhà sao? Có thí sinh nào giống con như vậy không?

- Con ra ngoài vì nhất định phải quen biết một số người. Chuyện thi cử, mẹ đừng lo, con tự có tính toán.

- Một nữ nhi như con...mẹ không khuyên được con đừng thi trạng nguyên, nhưng, con không nên cứ ngày ngày chạy ra ngoài, cùng người khác như hình với bóng, như thế, như thế thì ra cái gì chứ.....khụ khụ khụ!

Bà nói quá vội, hơi thở không đủ, ho khan liên tục.

Bạch Vân vội bước lên đưa nước cho mẫu thân làm dịu cổ họng, cô xoa xoa lưng bà, để bà dễ chịu, rồi mới nói:

- Mẹ, lúc nào mẹ cũng lo lắng đủ thứ, nhưng lo lắng thì làm được gì chứ?

- Sao mẹ có thể không lo? Nếu con chịu nghe lời mẹ, đừng khăng khăng cố chấp thì mẹ cần gì như thế?

- Mẹ, con không thể nghe lời mẹ. Nếu con nghe lời mẹ thì mẹ sẽ vì thiếu thầy thiếu thuốc mà cam chịu nằm trong căn nhà rách nát ở thôn Tiểu Quy chờ chết; dù mẹ không sợ chết, cảm thấy con đã lớn, có thể tự chăm sóc chính mình, nhưng sao con có thể nhìn mẹ mang theo tiếc nuối mà chết? Mẹ, nếu con đã nghĩ hết cách mà vẫn không thể kéo dài tuổi thọ cho mẹ, vậy thì, ít nhất con phải khiến trong lòng mẹ không còn tâm sự và tiếc nuối gì nữa.

Bạch nương tử lắc đầu, không nói thêm được gì. Còn có thể nói gì? Bà có nói nhiều hơn nữa cũng không lay chuyển được nữ nhi. Từ khi nữ nhi khăng khăng đi thi cử nhân, thậm chí còn to gan lớn mật dẫn bà vào kinh đi thi, bà dù bệnh chỉ còn một hơi tàn nhưng vào những lúc tinh táo, bà hoặc là khổ tâm tận tình khuyên nhủ nữ nhi đổi ý, hoặc là hờn dỗi với nữ nhi.

Đáng tiếc, bất kể bà giận dỗi hay khuyên bảo, Bạch Vân hoàn toàn không hề dao động. Bạch nương tử lúc này không biết có nên hối hận vì đã dạy nữ nhi đọc sách biết chữ hay không...hoặc là, nên hối hận vì đã chạy đến Thận Nghiêm Am làm thuê, để nữ nhi quen biết ba vị quý phu nhân bị giam cầm, học được đủ thứ nên học và không nên học, khiến cá tính của con bé trở thành như vậy....

Bạch nương tử đương nhiên hiểu rõ nữ nhi nhà mình. Tiểu Vân có thể to gan nhưng bẩm sinh không phải người gây rắc rối. Nó có cả một bụng tài học nhưng chưa từng muốn đem ra khoe khoang, nếu không phải tại người mẫu thân này thì có lẽ Tiểu Vân sẽ sống ở thôn Tiểu Quy cả đời, không vì có tài học đầy mình mà cảm thấy nên thi thố ra bên ngoài. Với Tiểu Vân mà nói, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm thì sống ở đâu đều không sao cả.

Đầu Tiểu Vân rất thông minh, suy nghĩ rất phóng khoáng, nhưng mơ ước lại rất bình thường _____ cô chỉ mong mẫu thân có thể khỏe mạnh an khang sống đến già. Nhưng một trận bệnh nặng năm ngoái khiến thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương tử nhiều năm qua lập tức lộ ra bản chất ngoài mạnh trong yếu. Khi bà được các thôn dân suốt đêm khiêng đến chỗ đại phu có y thuật tốt nhất huyện thành, đại phu nói mẫu thân cô lúc còn trẻ từng bệnh nặng một lần, lúc đó sức khỏe đã bị hư tổn quá độ, không những không được điều dưỡng mà hình như còn chịu vất vả khổ nhọc một thời gian dài, có thể sống đến bây giờ quả thực là kỳ tích.

Đại phu kết luận Bạch nương tử đã là đèn cạn dầu, nếu có thể nghỉ ngơi đàng hoàng, không làm việc nặng, không nhọc tâm tư thì có lẽ có thể sống lay lắt được thêm nửa năm hoặc một năm. Thôn Tiểu Quy là sơn thôn nghèo nhất huyện Vĩnh Định, có thể ăn no là may mắn lắm rồi, đương nhiên không thể nào có đồ bổ tốt để bồi bổ sức khỏe cho Bạch nương tử, cho nên đại phu cũng không kê toa thuốc gì cả _____ dù sao chắc chắn mưa không nổi, lời dặn duy nhất của người thầy thuốc là nghỉ ngơi nhiều, đừng làm việc nữa, sau đó thì mặc cho số phận.

Tiểu Vân là vì người mẫu thân này nên mới tới kinh thành. Mỗi lần nghĩ đến đây, Bạch nương tử đều đau lòng hối hận không thôi.

-Lúc đó, nếu mẹ không bệnh đến mức nói năng hồ đồ thì tốt rồi.

Bạch nương tử giận chính mình không hề ít hơn giận nữ nhi. Bà thường hay nghĩ, nếu lúc đó phát bệnh bà lập tức chết ngay thì tốt rồi, tại sao còn mơ mơ màng màng, thò lộ ra hết những tâm tư đã tích tụ nhiều năm trong lòng, cho nên mới tạo thành hậu quả như hôm nay.....

Đều là lỗi của bà.

- May mà khi đó mẹ khai báo hết, nếu không chỉ sợ dù con có tìm được thánh phẩm bồi bổ như nhân sâm linh chi cũng không điều dưỡng được sức khỏe cho mẹ. Chỉ có chữa khỏi tâm bệnh, mẹ mới có cơ hội bình phục.

- Mẹ đâu có tâm bệnh gì chứ. Tiểu Vân, chúng ta về thôn Tiểu Quy, có được không?

Mặc dù biết không thể lay động được nữ nhi, Bạch nương tử vẫn ngày ngày nói như vậy mấy lần.

Bạch Vân hầu hạ mẫu thân uống xong nước ấm, không để ý đến lời khản cầu của bà, chỉ nhẹ giọng nói:

- Mẹ, con vẫn chưa nói hôm nay những quý nhân con gặp có những ai mà.

Bạch nương tử được nữ nhi đỡ, từ từ nửa nằm xuống giường. Bà lắc đầu nói:

- Bất kể là quý nhân nào, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, con đừng có ý nghĩ muốn trèo cao.

- Con không có lòng dạ thành thói đi trèo cao ai đó đâu. Nhưng, trong những quý nhân kia, có một người mà mẹ chắc chắn biết, cũng chắc chắn sẽ quan tâm.

Giọng Bạch Vân càng nhẹ hơn.

Bạch nương tử vốn mang vẻ mặt nghi ngờ, nhưng khi đưa mắt nhìn nữ nhi, trong lòng bà chợt lóe lên một suy nghĩ, bà thỉnh thoảng nhìn to mắt, hai tay không tự chủ nắm chặt cánh tay nữ nhi, miệng há hốc, kinh hãi không thốt nên lời.

Bạch Vân ghé vào tai mẫu thân, mỉm cười nói:

- Mẹ đoán đúng. Con đã gặp người đó, gặp Chiêu Dung hầu _____ thứ tư từ của hầu gia tiền nhiệm Triệu Thủ Chính, tên Triệu Tư Ân, năm nay hai mươi tám tuổi.

- Con.....thật sự.....gặp nó rồi.

Bà lẩm bẩm không dám tin.

- Đúng vậy, mẹ, con gặp rồi. Con chỉ nhìn từ xa, huynh ấy ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải Hoàng đế, cách rất xa những người đá bóng bọn con. Nhưng chắc chắn là huynh ấy.

- Nó.....nó trông thế nào?

- Tốt lắm. Dựa vào bản lĩnh của chính mình kiếm được chức đại tướng quân tam phẩm, việc này có thể khiến huynh ấy thăng lương làm người còn hơn cả việc thừa kế tước vị. Một người trẻ tuổi như huynh ấy ngồi giữa một đám tướng lĩnh già, trông rất có tiền đồ, càng nhận được sự nể trọng của Hoàng đế.

Bạch Vân đương nhiên ra sức chọn những cái tốt mà nói.

- Thật, thật không? Nó trông rất tốt à?

- Thật!

Ngữ khí âm vang, kiên định như vàng đá.

- Vậy thì tốt.....tốt quá.....

Bạch nương tử nhắm chặt mắt, muốn cười nhưng không cong nổi khóe môi, cũng không ngăn được những giọt nước mắt rơi tí tách thành dòng, cuối cùng bà thất thanh khóc nức nở, cả người nằm xuống giường, kéo một chiếc khăn tay che mặt lại. Bà không muốn kiểm chế, vào lúc này bà chỉ muốn mặc sức khóc một trận, đem những lo âu, bi phiền, chua xót, tủi thân, thống khổ tích tụ đầy bụng bấy lâu khóc ra ngoài tất cả.

Bạch Vân đưa mẫu thân đi khám mấy đại phu, ai cũng nói mẫu thân ngoại trừ thân thể cực kỳ suy yếu, còn quanh năm tích tụ tâm sự trong lòng, nếu có thể thì nên khiến bà khóc lớn hoặc cười lớn một lần để hóa giải những tích tụ ấy. Cho nên vào lúc này thấy mẫu thân khóc lớn không kiềm chế được như vậy, Bạch Vân không hề ngăn cản mà chỉ chuẩn bị đầy đủ khăn bông cho mẫu thân dùng, muốn khóc bao lâu cũng không thành vấn đề.

Bất kể Bạch nương tử nói bao nhiêu lần là muốn về thôn Tiểu Quy, không muốn tới kinh thành, nhưng, khi tận đáy lòng bà suốt hai mươi tám năm qua luôn lo nghĩ về một người thì khi nghe được chút tin tức về người đó, bà sao có thể không để ý? Sao có thể kiềm chế nỗi nhớ nhung dâng trào của mình?

Kỳ thực, vào mùa xuân năm ngoái Bạch nương tử đột nhiên bị bệnh, hơn nữa còn nguy đến tính mạng, nguyên nhân chủ yếu khiến bà phát bệnh chính là Triệu Tư Ân. Ba chữ “Triệu Tư Ân” trong nháy mắt đánh gục thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương tử, bà sau khi nghe cái tên này liền ngất xỉu, tưởng chừng không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tiếp đó bà mơ mơ màng màng suốt ba đến năm ngày, trong lúc mê man bà đã nói mê sáng những lời vụn vặt lộn xộn, lúc hiếm hơi tỉnh lại dặn dò hậu sự với Bạch Vân, bà đã nói đứt quãng về những bí mật ẩn sâu trong lòng nhiều năm. Đầu óc Bạch Vân bẩm sinh đã thông minh cộng thêm trí nhớ tốt, sau khi sắp xếp, chỉnh lý, dẫn đo, chứng thực những lời mẫu thân nói lúc hôn mê và lúc tỉnh táo... chân tướng đã lộ ra.

_____ Mẫu thân luôn tự xưng là “Bạch nương tử”, kỳ thực vốn tên là Lý Thuận Nhi.

_____ Lý Thuận Nhi mồ côi phụ mẫu, năm bốn tuổi bị cữu mẫu bán cho người môi giới, sau đó được quản sự của Chiêu Dững hầu phủ mua về.

_____ Lý Thuận Nhi năm mười tuổi được đưa đến phòng của tiểu thiếu gia Triệu Thủ Chính làm nha hoàn tam đẳng, nhờ giọng nói trong trẻo ngọt ngào nên được tiểu thiếu gia chọn đến thư phòng hầu hạ, được yêu cầu phải đọc sách biết chữ, bất cứ lúc nào cũng phải đọc sách hoặc ngâm văn chương cho tiểu thiếu gia nghe.

_____ Năm mười lăm tuổi, tiểu thiếu gia say rượu mất lý trí, ở thư phòng bụng mang dạ chửa.

_____ Năm mười sáu tuổi sinh hạ thứ tử của tiểu thiếu gia, tên là Triệu Tư Ân.

_____ Năm mười bảy tuổi, thế tử và nhị thiếu gia khi lãnh binh đi tiêu trừ thổ phi phương nam thì bị lây bệnh dịch, bệnh chết dọc đường. Thế là tiểu thiếu gia thân là đích ấu tử, từ trước đến nay chỉ biết ngâm gió vẽ trăng không hề có chút chuẩn bị nào đã trở thành thế tử Chiêu Dững hầu phủ. Cũng trong năm ấy, đích tử duy nhất của tiểu thiếu gia chết yếu, thiếu phu nhân nhận nuôi nhi tử của Lý Thuận Nhi, đồng thời khiến Lý Thuận Nhi “sau khi sinh suy nhược quá độ, chẳng bao lâu thì mất”, thực ra là bảo ma ma tâm phúc đem bán đi thật xa. Dù không bị bán đến nơi bán thiu hèn hạ nhưng cũng không được sống tốt, Lý Thuận Nhi bị bán đến mỏ đá phương Bắc làm khổ sai, trải qua bảy năm sống không bằng chết, đến khi thân mang bệnh nặng mới bị quản sự mỏ đá vớt ra chợ bán, được cha Bạch Vân mua về nhà, dốc hết gia sản ra chữa bệnh, điều dưỡng hai ba năm mới khiến Lý Thuận Nhi trở lại hình người. Sau đó, Bạch Vân ra đời.

Cho nên, Bạch Vân xuất thân nơi sơn thôn nghèo túng có một huynh trưởng phú quý cùng mẹ khác cha.

Cho nên, Bạch Vân thân là đích nữ có một ca ca là thứ tử.

Sau đó, vì mẫu thân, cô phải cứu người huynh trưởng này.

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cô nhất định phải đi thi cử nhân, nhất định phải vào kinh đi thi.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 21 (1)

- Sao ngươi lại tới đây? Lén trốn ra ngoài à?

Bạch Vân nhỏ giọng hỏi.

- Nha hoàn trung hậu thực thà như ta sao lại làm loại chuyện như lén trốn ra ngoài chứ.

Tiểu Phuong hừ mũi khinh thường, tiếp tục nói:

- Hôm nay di mẫu của thế tử bọn ta được thả, ngài ấy đích thân đi đón người, còn bảo phòng bếp chuẩn bị chậu than, nước lá bưởi và các loại đồ ăn thức uống may mắn. Cả đồng thứ lật vật linh đình đương nhiên là phải do những nha hoàn phòng bếp có sức lực như bọn ta vận chuyển rồi. Mấy người bên cạnh thế tử gia đều là gười thêu hoa, trang trí món ăn, tính toán sổ sách mà có thể mệt thành bệnh, ai dám trông cậy vào họ?

- Cho nên người tiện thể đi xem nào nhiệt?

- Đương nhiên, nhiều chuyện sốt dẻo mà! Lão ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am lại có thể quay về, còn bỗng chốc trở thành trụ trì Trấn Ninh Am, đây là chủ đề chắc chắn phải có trong cuộc nói chuyện mấy tháng nay của các phu nhân đấy. Ngươi cũng biết, người bên trên bàn luận đề tài gì thì người bên dưới cũng sẽ bàn luận theo, dù ta không muốn nghe cũng biết rõ những ân oán tình thù của các lão ni cô đó. Chờ khi nào rảnh rồi, ta sẽ từ từ kể hết cho ngươi nghe, thú vị lắm.

Tiểu Phuong rất có lòng chia sẻ những tin tức hóng hót.

- Được, khi nào rảnh ngươi đến chỗ ta, ta cũng muốn nghe xem các phu nhân nói chuyện như thế nào.

Bạch Vân thấy vẻ mặt rất muốn kể cho bằng hết của Tiểu Phuong thì cười cười nói.

Thật ra thì cô biết còn nhiều hơn Tiểu Phuong. Phải biết rằng, cô không chỉ lẫn lộn ở Thận Nghiêm Am mười năm mà còn theo các sư phụ của Thận Nghiêm Am lên kinh, mấy chuyện nội bộ này có cái nào cô không biết? Nói một cách đơn giản thì chính là vua triều nào thần triều này mà thôi. Trấn Ninh Am là đơn vị nửa trực thuộc hoàng gia, dùng để giam giữ và cải tạo các mệnh phụ phu nhân phạm lỗi, các mệnh phụ phu nhân này lại do hoàng hậu cai quản, cho nên, vị quan lớn nhất của Trấn Ninh Am chính là hoàng hậu.

Hoàng hậu tiền nhiệm không để tâm đến việc quản lý Trấn Ninh Am, không hề hỏi tới, tùy tiện xem báo cáo là có thể hỏi hột cho qua, chỉ cần không xảy ra sai lầm lớn thì hoàng hậu cũng không buồn để ý tình hình thực tế của Trấn Ninh Am thế nào; tuy nhiên hoàng hậu mới nhậm chức thì không như vậy; nghe nói trong gia tộc của hoàng hậu từng có một người sau khi bị giam vào Trấn Ninh Am không lâu thì được báo cáo là bệnh chết nhưng sau đó âm thầm điều tra mới phát hiện có người đút lót hối lộ các ni cô để ngược đãi người đó, cuối cùng lỡ tay làm chết người.

Cho nên, hoàng hậu mới đưa Định Hằng sư thái nghiêm túc chính trực làm trụ trì cũng là chuyện đương nhiên.

Định Hằng sư thái tuy nghiêm khắc nhưng mọi thứ đều theo đúng khuôn phép. Nếu muốn dùng tiền bạc khiến cho cuộc sống của phạm phụ được thoải mái hay khô sở là việc không thể thực hiện được ở chỗ Định Hằng sư thái. Bà chỉ làm việc theo quy định, phạm phụ nên chép bao nhiêu kinh thư, làm bao nhiêu công việc, mỗi ngày nghe bao nhiêu giờ giáo huấn. tất cả những việc ghi rõ trong nội quy, các phạm phụ sẽ không trốn được việc nào; việc không có trong nội quy, dù có cho bao nhiêu tiền, bao nhiêu ích lợi, bà cũng sẽ không tự tạo ra để hành hạ người khác.

- Ê! Tiểu Vân, ngươi xem, kia là trụ trì Trấn Ninh Am vừa bị cách chức, pháp hiệu Định Dật, có điều người trong kinh thành đều gọi bà ta là Di Lạc sư thái, ngươi đoán tại sao?

Tiểu Phuong chỉ vào người ở xa xa đang dẫn đầu một đám ni cô từ từ ra khỏi chính điện của am ni cô.

Bạch Vân chỉ nhìn qua một cái, đáp án rất rõ ràng, cô nói:

- Bởi vì mập. Ta chưa bao giờ biết ăn chay có thể mập thành như vậy.

Kỳ thực người mập không chỉ có Di Lạc sư thái nọ mà còn có vài ni cô theo sau bà ta, khí thế cũng không thể xem thường. Chỉ nhìn bộ dạng họ bước đi chiếm diện tích lớn, thịt mỡ trên hai má núc ních đầy đà lúc lắc qua lại thì khó mà tin rằng đây là những đệ tử thanh tu nơi cửa Phật _____ có thể tu ra được thịt mỡ khắp người, thậm chí mập đến mức đi lại khó khăn, đủ thấy làm ni cô là một nghề nghiệp thật sự rất có tiền đồ.

- Lần đầu tiên thấy mấy ni cô này, ta suýt cho rằng họ làm việc dưới bếp. Ngươi phải biết là, trong tất cả các công việc, việc duy nhất có thể mập quang minh chính đại chính là làm đầu bếp. Đại nương phòng bếp bọn ta béo lắm, bà ấy chính là mục tiêu phấn đấu trong tương lai của ta.

Tiểu Phuong nói với vẻ mặt mê say. Dù bây giờ cô đã không còn đói nữa, nhưng lòng nhiệt tình của cô với thức ăn vẫn không hề thuyên giảm.

- Ngươi muốn làm đầu bếp?

- Đương nhiên!

Dù đã bán thân làm nô tỳ nhưng là người thì vẫn nên tích cực tiến về phía trước, nỗ lực vì ước mơ của bản thân.

- Vậy, chúc ngươi đạt thành ước nguyện.

- Ta đương nhiên sẽ đạt thành ước nguyện.

Tiểu Phuong ra sức gật đầu, nhìn về phía mấy ni cô và phu nhân vừa đi ra ở cổng am, vội hỏi:

- Tiểu Vân, họ chính là những ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am mười bảy mười tám năm đấy hả?

Lúc nhỏ, Thận Nghiêm Am là nơi tất cả bọn trẻ trong thôn đều không dám đến gần, mọi người truyền cho nhau nghe những sự tích kinh khủng sinh động như thật về họ, quả thực còn đáng sợ hơn ma quỷ, dùng để dọa trẻ nít ngừng khóc đêm rất hữu dụng.

- Ủ. Người đi đến trước mặt ni cô mập chính là Định Hằng sư thái.

Tiểu Vân không tiện dùng ngón tay chỉ chò nên chỉ khẽ hást cằm.

- Wow! Sợ là ba Định Hằng cộng lại cũng không nặng bằng một ni cô Di Lạc đấy nhỉ?

Tiểu Phuong chặc lưỡi hít hà. Sau đó cô quay đầu vỗ vỗ Bạch Vân nói:

- Trước kia ta còn hâm mộ ngươi theo mẹ ngày nào cũng có một bữa com no, nhưng giờ thấy dáng vẻ lão ni cô Định Hằng vừa đen vừa gầy, ta thực sự không kiềm được nghi ngờ tiền com nước của Thận Nghiêm Am có phải bị bên kinh thành này khấu trừ bớt hay không, nên mỗi ngày chỉ có một bữa com no mà thôi.

- Thận Nghiêm Am không thiếu tiền cũng không thiếu lương thực, nhưng Định Hằng sư thái tin tưởng và thờ phụng việc “ngày nào không lao động, ngày đó không được ăn” nên thức ăn của bà là thứ nhạt nhẽo thô sơ nhất, lúc rảnh rỗi bà sẽ tranh thủ xuống ruộng chăm sóc hoa màu nên mới đen và gầy như vậy. Tuy bà nhìn có vẻ gió thổi là ngã, nhưng kỳ thực xương cốt bà rất chắc khỏe, mười năm nay chưa từng bệnh lần nào.

Bạch Vân tuy không tiếp xúc nhiều với lão sư thái nhưng cô ở Thận Nghiêm Am nhiều năm, đương nhiên hầu như ngày nào cũng gặp mặt; đối với những người xuất gia như họ, bản thân cô rất khâm phục.

Làm người đáng quý nhất là an phận thủ thường, tôn trọng vị trí của mình, làm những việc mình nên làm, không cần bắt kỳ ai đốc thức.

Bản chất của người thôn Tiểu Quy là chống đối, nhưng điều này không hề trở ngại việc Tiểu Vân thương thức những người vì giữ vững nguyên tắc mà chịu khổ. Mười năm mưa dầm thấm đất, cô hoặc ít hoặc nhiều cũng học được những thứ đúng đắn, dù rằng vẫn cảm thấy những ni cô này rất ngốc ____ áo com no đủ mà không chịu đối xử tử tế với bản thân, bởi họ là người xuất gia, bởi họ theo đuổi con đường thanh tu tứ đại giai không. Với người bình thường như Bạch Vân mà nói, việc tự làm khổ mình như thế thật sự khó mà tưởng tượng được; nhưng thân là người được lợi ở Thận Nghiêm Am, cô đương nhiên rất cảm kích và kính nể các ni cô.

Tiểu Phuong hoàn toàn không thể hiểu nổi những người như vậy, dù sao từ khi mới ra đời cô đã chịu đủ sự uy hiếp từ cái chết, các trường bối, ca ca, tỷ tỷ của cô trong nhà, từng người từng người một vào mùa đông mỗi năm vì không chịu nổi đói khổ giá rét mà chết. Dù hiện tại cô đang làm công việc rất có tiền đồ trong phòng bếp ở Minh Tuyên hầu phủ, không cần lo đói nữa, nhưng cô vẫn không cách nào hiểu được tại sao lại có người có phúc mà không biết hưởng như thế, dù không chú ý đến vật ngoài thân thì cũng không nên có lỗi với cái bụng của mình chứ.

- Tuy cái người Di Lạc mập kia nhìn không giống người xuất gia, ngược lại giống một thương nhân, nhưng nếu ta nhất định phải xuất gia thì ta cũng sẽ chọn làm đệ tử bà ta chứ không dám theo Định Hằng vừa nhìn là biết sẽ chịu khổ.

- Vừa nghĩ đến việc có tiền mà không thể mua thịt ăn, ai ở thôn Tiểu Quy lại đi xuất gia?

- Cũng đúng. Am dùng bổng lộc hoàng gia như Trấn Ninh Am, cuộc sống trôi qua rất tốt, cộng thêm thỉnh thoảng có gia đình phú quý tới đưa tiền đút lót, các ni cô này dù ăn không mập thành Di Lạc thì cũng nên đẩy đà chút chút mới phải. Nhưng nhìn bốn ni cô từ Vô Quy Sơn trở về mà xem, đó mới thật sự gọi là mặt mày xanh xao! Ta nghĩ, Di Lạc mập và các đệ tử dưới trưởng bà ta sắp bị đuổi đến Thận Nghiêm Am có lẽ bây giờ ngay cả tâm muốn chết cũng có, nhìn mặt của bọn họ đúng lắm.

Nói đến đoạn sau, Tiểu Phuong có chút hả hê cười trên nỗi đau người khác.

Bạch Vân nghe vậy bĩu môi, đang định nói gì đó thì thấy có người đến gần nên dừng lại, lập tức đưa mắt nhìn thẳng vào các ni cô đang bàn giao công việc trụ trì, thể hiện dáng vẻ của một người đọc sách chính nhân quân tử, tuy cô đứng gần Tiểu Phuong nhưng không khiến người ta cảm thấy giữa hai người có bất kỳ mối quan hệ gì.

- Ô, đã trốn tới đây rồi, sao vẫn gặp bà ta chứ, đúng là âm hồn không tan.

Tiểu Phuong cũng nhìn thấy người bước tới, không nhận được kẻ nguyên rủa, âm thầm dịch ra mấy bước, cứ như cô vẫn luôn một mình đứng ở đây xem náo nhiệt.

Bạch Vân tuy không lên tiếng hỏi, cũng không đưa mắt nhìn sang nhưng toàn bộ sự chú ý đều tập trung qua chỗ Tiểu Phuong. Cô thấy một phụ nữ mặc trang phục ma ma đến trước mặt Tiểu Phuong, y phục bà ta tinh tế, theo sau còn có hai nha đầu khỏe mạnh, nhìn là biết ngay bà ta nhất định là một ma ma quản sự có địa vị trong nhà giàu nào đó.

Vị ma ma này bề ngoài lãnh đạm, ánh mắt có uy, không hề tươi cười ra vẻ, cũng không hề khách sáo, nói thẳng:

- Phuong nhi, chủ nhân nhà ta cho mời.

Hoàn toàn là giọng điệu của người bề trên bố thí chút lịch sự cho kẻ dưới.

- Ta không phải nha hoàn của Chiêu Dĩnh hầu phủ, bà mời chưa chắc ta sẽ đi.

Chỉ có năm đầu gạo mới có thể khiến Tiểu Phuong khom lưng, về phần những người và vật không liên quan đến chén cơm của cô, cô lười hòa nhã xã giao chứ đừng nói đến việc cô và bà ta đã có mấy lần chạm trán không vui.

- Không biết tốt xấu.

Bà ta hừ lạnh.

- Đừng tưởng rằng ngươi biết chút chuyện râu ria là có thể làm bộ làm tịch, một nha đầu thấp kém như ngươi mà dám ngang nhiên đến nơi này. Ngươi đâu, dẫn cô ta đi!

Bà ta nói xong liền hét ra lệnh cho hai nha đầu phía sau bắt người.

- Này! Quê Hoa đại thẩm, bà đang làm gì vậy? Ta là người của Minh Tuyên hầu phủ chứ không phải người của Chiêu Dĩnh hầu phủ, bà dám làm xằng làm bậy à!

Tiểu Phuong cao giọng, thu hút ánh mắt của một số người xung quanh.

Quê Hoa? Đầu óc Bạch Vân xoay chuyển thật nhanh, tức thì hiểu ngay tình hình, cô bèn hơi nghiêng người, lặng lẽ đánh giá ma ma tên Quê Hoa này.

Nhìn có vẻ rất có tiền đồ. Một nha hoàn không xuất thân từ gia đình nô bộc mà có thể làm đến chức quản sự có máu mặt trong hầu phủ to như thế, đúng là không dễ dàng. Nếu không phải lập được đại công thì chính là có tình cảm sâu đậm với chủ tử, không biết vị Quê Hoa đại thẩm này là trường hợp nào.

Editor: Mình giải thích chút chút về đoạn này, lúc này Tiểu Phuong và Tiểu Vân đang ở Trấn Ninh Am, Tiểu Vân đang mặc đồ con trai, vì bảo vệ thanh danh cho Tiểu Phuong nên 2 người vờ như không quen biết (dù thực tế là đứng kế bên thì thầm tám chuyện), mà Tiểu Vân cũng biết rõ Tiểu Phuong dư sức xử lý mấy tình huống thế này nên không xía vô giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 21 (2)

Do cô quan sát quá chú tâm nên không nhận ra Hạ Nguyên đến.

- Đang nhìn gì vậy?

Cậu hỏi bên tai cô.

- A! Ngươi cũng tới rồi.

Bạch Vân bị cậu làm cho hơi giật mình. Không phải giật mình vì hai người đứng quá gần mà giật mình vì cậu đến gần cô như vậy nhưng cô không hề phát hiện. Điều này đối với cô mà nói, quả thực rất khó tưởng tượng. Cho nên, cô nhìn cậu nhiều hơn mấy cái.

Hạ Nguyên đương nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường của cô, khẽ nhướn mày, hỏi không ra tiếng: Sao thế?

Cô lắc đầu.

- Không có gì.

Tạm thời nghĩ không ra thì dừng nghĩ nữa, trước tiên nên chú tâm vào chuyện trước mắt thì hơn.

- Bà ta chính là Quế Hoa.

Hạ Nguyên nhìn theo cô, cũng nhận ra bà ta.

- Bà ta hình như rất có địa vị ở Chiêu Dững hầu phủ.

Điều này thật sự không có đạo lý. Hạ nhân mua từ bên ngoài vào phủ bình thường không thể nào có địa vị cao, dù sao thì chủ nhân từ trước đến giờ luôn ưu tiên trọng dụng người có xuất thân từ gia nô trong nhà để làm những công việc hầu hạ thân cận, dù có thay phiên tám trăm bận cũng không tới lượt người mua từ bên ngoài. Cũng như Tiểu Phuong vậy, sau này muốn có thể xưng bá ở phòng bếp đã xem như thành tựu lớn lắm rồi, có thể áo gấm về làng.

Hạ Nguyên nhẹ giọng nói rõ một cách đơn giản bên tai cô:

- Bà ta trước năm mười bảy tuổi chỉ là một nha đầu nhóm lửa, quan hệ rất tốt với Lý Thuận Nhi được mua vào cùng lúc, xưng nhau tỷ muội, nhưng vì bà ta không dùng mạo không tài cán không lanh lợi, cho nên cuộc sống kém xa Lý Thuận Nhi. Sau đó Lý Thuận Nhi bệnh chết sau khi sinh, bà ta được cất nhắc làm nha hoàn làm việc nặng trong phòng phu nhân, sau đó thì làm ma ma của Chiêu Dững hầu bấy giờ. Theo địa vị ngày càng cao của Chiêu Dững hầu trong phủ, địa vị bà ta cũng cao theo. Hiện nay, bà ta được xem như nửa nhạc mẫu của Chiêu Dững hầu.

- Nửa nhạc mẫu?

Bạch Vân suy nghĩ, nói:

- Bà ta đưa nữ nhi làm thiếp Chiêu Dững hầu?

- Nữ nhi của hạ nhân thì đâu được làm thiếp? Chỉ là thông phòng thôi.

Triều Đại Ung xác định vị trí của thiếp rất nghiêm khắc. Gia nô thông thường hầu hạ chủ nhân, dù mọi người ngoài miệng gọi di nương, nhưng vẫn chỉ là thông phòng không có thể diện, vĩnh viễn không có hi vọng tiến thân; dù sinh con cũng có thể tùy tiện đem bán. Còn thiếp, chỉ có nữ nhi gia đình thanh bạch mới được làm, có dạ hỏi, có quan phủ lập hồ sơ, không thể tùy tiện đánh giết hay đem bán, bằng không quan phủ sẽ truy cứu.

Bạch Vân không bày tỏ ý kiến về đề tài này, cô lặp lại những điều Hạ Nguyên vừa nói trong đầu một lần, cười khẽ nói:

- Ngươi kể về vị Quế Hoa này rất có suy nghĩ chủ quan.

- Ngươi biết ta nghĩ thế nào mà.

Qua tin tức mà Xuân Minh thăm dò được, Hạ Nguyên không cần quá động não là có thể tưởng tượng được vị Quế Hoa này đóng vai gì trong cuộc đời ngắn ngủi của Lý Thuận Nhi.

- Đúng, ta biết.

Bạch Vân gật đầu, dùng bả vai huyých cậu:

- Bởi vì ngươi đã bày tỏ quan điểm của ngươi rất rõ ràng, ta chỉ thuận theo những gì ngươi nói là bị ngộ nhận ngay.

- Ta cho rằng.....

Hạ Nguyên chậm rãi nói:

- Điều mà ta phân tích ra chính là sự thực, không hề ngộ nhận.

Nói xong, cậu cũng không cam lòng yếu thế dùng bả vai huyých trở lại.

Bạch Vân liếc mắt xem thường, không để ý đến cậu, tiếp tục xem tình hình bên Tiểu Phuong. Tiểu Phuong chưa bao giờ là người dễ bắt nạt, bởi cô ấy gây ồn ào nên mấy nha hoàn có quan hệ tốt với cô ấy ở Minh Tuyên hầu phủ cũng sang làm gia tăng khí thế, mấy nữ tử đánh đá chống nạnh cất cao giọng, bày ra dáng vẻ chúng ta tới gây lộn khiến sắc mặt Quế Hoa ma ma xanh mét, ánh mắt nhìn Tiểu Phuong như muốn cắn xé cô ấy.

Có điều người của thôn Tiểu Quy mà sợ loại ánh mắt này à? Xét nhà hay tụ tập đánh hội đồng còn không sợ mà sợ loại “đầu vắn về” kém cỏi này à? Tiểu Phuong đặc biệt phiền chán những người rõ ràng cũng là nô tỳ mà cứ cố làm ra vẻ, tưởng như mình là quý phu nhân. Đương nhiên cô không thêm cho bà ta chút sắc mặt hòa nhã nào.

Đúng lúc nha hoàn của hai hầu phủ sắp ầm ĩ to chuyện thì một giọng nam trầm thấp mà uy nghiêm vang lên. Hắn không hề lớn tiếng cũng không hề quở trách, nhưng hắn vừa mở miệng đã áp chế khí thế của cả hai phe_____

- Ta bảo các ngươi đi mời người, không ngờ lại mời thành thế này.

- Hầu gia_____

Quế ma ma thấy chủ tử đích thân đến thì cả kinh thất sắc, vội vàng tiến lên hành lễ, đồng thời nói:

- Sao ngài lại tới đây? Ngài đường đường là một hầu gia đại tướng quân, tự hạ thân phận như vậy quả thực là lỗi của lão nô. Lão nô làm việc không hiệu quả, khiến ngài mất thể diện.

- Hiếm khi lần này được ở gần, ngươi ráng nhìn cho rõ.

Hạ Nguyên nói nhỏ với Bạch Vân.

Bạch Vân quả thực rất nắm chắc cơ hội cẩn thận nhìn kỹ vị Chiêu Dững hầu tướng tầm lưng lầy này. Từ đôi mắt, chân mày, mũi, miệng, rồi lại đến vóc dáng cao lớn cường tráng, sau đó thì thấy_____

- Ô! Không phải mới hai mươi tám tuổi ư, sao lại có tóc bạc rồi?

Cô kinh ngạc khê lằm bằm.

- Một đứa con do nô tỳ sinh ra, bất ngờ trở thành thứ tư đầu tiên thừa kế tước vị từ thời khai quốc đến nay, ngươi cho rằng những điều này dễ lắm à? Ngoại trừ liều mạng trên chiến trường, còn phải chịu được đủ loại chèn ép của bá quan, quý tộc; bây giờ đang ở biên cương lạnh khùng khiếp làm hầu gia đại tướng quân nghèo khó nhất, cuộc sống trôi qua không tốt mấy. Nhưng Đại Ung không có thứ tư nào có thể có được thành tựu như hắn, điều này cũng đủ cho hắn tự hào rồi.

Việc thừa kế tước vị như hắn sau này khó mà lặp lại, nên hắn là thiên hạ độc nhất.

- Đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên, hơn nữa chỉ có một trạng nguyên.....

Bạch Vân lằm bằm nói.

-Đầu óc ngươi nghĩ đi đâu vậy? Sao lại cảm khái ra câu này?

Hạ Nguyên dờ khóc dờ cười.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm.....

Bạch Vân nhìn đám người trước mặt đang tuân theo sự sắp xếp của Chiêu Dững hầu Triệu Tư Ân, vài nha hoàn lạng lẽ rời đi; Tiểu Phuong không cách nào chạy thoát, dưới lời mời vừa lịch sự vừa ép buộc của Chiêu Dững hầu, cô ấy đành phải ngoan ngoãn đi theo, hai tay cô ấy vẫn không quên ra dấu

sau lưng cho Bạch Vân, ý là: các người cứ từ từ nói chuyện.

- Bất kể người và nha đầu kia có kế hoạch gì, mọi thứ phải chờ người thi xong rồi hẵng nói. Chuyện của Chiêu Dững hầu, chắc chắn cô ta biết còn ít hơn ta.

Hạ Nguyên thực không thích cô chú ý đến ai khác ngoài cậu.

- Ta phải biết huynh ấy hỏi Tiểu Phuong cái gì.

- Còn có thể hỏi cái gì? Chẳng qua là hỏi về người nhà của Lý Thuận Nhi cùng với tung tích của một nha hoàn lần trước tự xưng là “Bạch Muội” thôi.

Nói đến đây, cậu hừ nhẹ một tiếng. Người này lần đầu tiên mặc nữ trang lại đi mặc thành nha hoàn___ còn là nha hoàn của Minh Tuyên hầu phu nữa chứ. Thật là kỳ cục.

Một nữ nhân như cô ta sao có thể bán mình làm nô bộc cho người khác? Sao có thể cúi đầu vâng dạ, khom lưng uốn gối? Cho nên cô ta giả trang thành tỷ nữ là thất bại ngay___ thân là người từng tận mắt chứng kiến, cậu cảm thấy lời nhận xét của mình rất có uy tín, hơn nữa đó chính là sự thật.

Hạ Nguyên không có hứng thú nói nhiều về nhóm người Tiểu Phuong và Chiêu Dững hầu, bèn kéo tay Bạch Vân nói:

- Đi, chúng ta đến cửa đông. Hôm nay là ngày tốt Trần phu nhân rời khỏi Trấn Ninh An, bọn Kha Minh đều đang đợi bên kia, trận thế rất lớn, đủ náo nhiệt để xem, thú vị hơn bên đây nhiều.

- Không cần người nhắc ta cũng muốn qua. Hôm nay ta tới chính là để đón Trần phu nhân, đương nhiên, cũng tiện thể trò chuyện một chút với nhóm Lý phu nhân.

Bốn sư đồ Định Hằng sư thái vừa tiếp quản Trấn Ninh An, mọi thứ còn rối ren, dễ dàng cho cô thừa cơ hội thăm hai vị phu nhân khác vẫn đang bị “giam cầm” mà không sợ bị phát hiện và xua đuổi. ...

Hai người hăng hái bùng bùng tay nắm tay vui vẻ chạy đến cửa đông của Trấn Ninh An hoàn toàn không phát hiện, vào lúc họ đang vây xem Chiêu Dững hầu thì có một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng cách đó không xa đang nhìn họ. Sau khi họ chạy đi, người trong xe ngựa mới mở miệng nói:

- Nuôi nó hai mươi năm, ta luôn tiếc nuối vì cái bộ dạng ông cụ non không chút sức sống của nó, không ngờ sau khi nó trưởng thành ta mới may mắn được thấy nó trong dáng vẻ thiếu niên hoạt bát, đúng là khó mà tưởng tượng.

Giọng nói từ tốn mang theo uy nghiêm bẩm sinh của giới quý tộc vào lúc này tràn đầy hứng thú và mới mẻ.

- Còn không phải sao? Lão nô nhìn cũng thấy rất mới mẻ. Nhị gia luôn cao ngạo lãnh đạm, chưa bao giờ to tiếng với ai; dù lúc chơi chung với Kha thế tử và Minh thiếu gia, ngài ấy cũng không thể hiện thần sắc vui vẻ như thế, xem ra vị thư sinh kia nhất định có chỗ hơn người, có thể khiến nhị gia đối xử đặc biệt.

Một ma ma trung niên lên tiếng phụ họa.

- Công chúa, vị thư sinh kia trông rất lạ mặt, đại khái không phải sĩ tử kinh thành. Y phục mộc mạc như vậy, hẳn là gia cảnh cũng bình thường, không biết nhị gia làm thế nào mà quen biết.

Vĩnh Gia công chúa___ đồng thời cũng là mẫu thân của Hạ Nguyên, nghe hai ma ma tâm phúc nói thì khẽ cười:

- A Nguyên trước nay luôn có ngạo khí của một công tử tôn quý, đừng nói là không dễ kết giao với người không cùng giai cấp, dù là trong giới tôn thất quý tộc cũng khó có mấy ai vừa mắt nó, khiến nó sẵn lòng qua lại như bằng hữu. Cho nên, người thư sinh này nhất định rất đặc biệt.Nói về người này, ta đoán.có lẽ là đứa trẻ nông thôn mà mười năm nay A Nguyên chưa từng thư từ đứt đoạn kia nhì.

Nghe Vĩnh Gia công chúa nói vậy, hai ma ma lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra. Một người trong đó nói:

- Trước kia hình như có nghe Thu Linh bên cạnh nhị gia nhắc tới, người bằng hữu nông thôn kia của nhị gia mười sáu tuổi thì đậu cử nhân, chính là kỳ thi Hương năm ngoái đấy! Năm nay vào kinh đi thi kỳ thi mùa xuân, thời gian vừa khớp.

Vĩnh Gia công chúa lúc này mới ngẩn ra, nhớ hình như có chuyện như vậy, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, không khỏi thờ dãi nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao chỉ quen biết dưới quê có mấy ngày hồi mười năm trước, chỉ là duyên bèo nước gặp nhau mà có thể khiến A Nguyên để tâm đến bây giờ, tình cảm dài lâu đến thế, đúng là kỳ lạ. Ta cũng không thấy đứa trẻ đó có gì đặc biệt, tướng mạo chỉ hơi tuấn tú chút thôi, còn không đẹp bằng A Nguyên nhà ta, không tiêu sái cứng cáp như A Nguyên nhà ta, ngược lại còn trông hơi nữ tính, tùy tiện xét thứ gì cũng kém hơn A Nguyên nhà ta, rốt cuộc có chỗ nào đáng cho A Nguyên đề ý?

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 22

Hai ma ma che miệng cười khê. Với công chúa nhà mình mà nói, nhị gia đương nhiên là tốt đến mức chỉ trên trời mới có, bất kỳ ai so sánh cũng kém hơn.

- Ôi chào, công chúa điện hạ của tôi ơi, nếu nhị gia chỉ muốn qua lại với người xuất sắc như ngài ấy, vậy cả đời này ngài ấy đừng mong kết giao được bằng hữu!

- Trước đây có người còn nói mất nhị gia không chứa nổi chút nợ, khinh thường những người dưới tầng lớp quý tộc, không muốn qua lại. Mấy người đó nên tới xem vị bằng hữu này của nhị gia, chỉ là một thư sinh quê mùa mà khiến nhị gia xem trọng như vậy, chứng minh nhị gia của chúng ta xem trọng nhân phẩm, không dùng quyền thế danh lợi để đánh giá người khác. Đồi thành bách tính bình thường ở kinh thành, có ai chịu để ý tới một kẻ nhà quê?

Vĩnh Gia công chúa bị hai ma ma trái một câu phải một câu khiến nụ cười không dứt, dùng quạt lụa trong tay che miệng, sau khi cười thỏa thích mới nói:

- Được rồi, đến cửa đông thôi. Hôm nay là ngày tốt A Trần ra ngoài, tuy có người ngựa của Minh Tuyên hầu phủ ở đó, nhưng sợ người nhà Trung thư thị lang đến quấy rối, đòi nghênh đón chủ mẫu về gì gì đó. Kha Minh dù sao cũng nho nhả, không ứng phó được thủ đoạn khốc lóc om sòm của nữ nhân.

Nói đến đây, công chúa hừ lạnh:

- A Trần là thư đồng của ta, nhà mẹ đẻ cô ấy hiện giờ không ai làm chủ, nhưng vẫn còn có ta! Ta không thể để A Trần về đó chịu khổ, ở Thận Nghiêm Am chịu khổ mười hai năm đã đủ để cô ấy ân oán nghĩa tuyệt với Liễu gia rồi.

Một ma ma hơi vén rèm trúc, bảo bà hầu bên ngoài dặn phu xe đánh xe, sau khi xe ngựa từ từ chạy đi, bà mới nói:

- Trần phu nhân quá mức hiền thực. Một người quá hiền lành sẽ luôn chịu thiệt thòi.

Nghĩ đến cảnh ngộ suốt nửa cuộc đời của Trần phu nhân, bất kỳ ai cũng không khỏi thở dài một tiếng ở hiền chẳng được gặp lành.

- Hiền thực không phải lỗi, lỗi của A Trần chỉ là giả nhằm người.

Vĩnh Gia công chúa than thở.

- Trong cái rủi có cái may, may mà có công chúa làm chủ cho Trần phu nhân! Nếu không, hai mươi năm trước chỉ sợ Trần phu nhân đã bị người ta hại chết rồi.

- Ta cũng không thể giúp được gì. Lúc đó điều duy nhất ta có thể làm chính là đưa cô ấy đi Thận Nghiêm Am. Người khác cho rằng cô ấy bị đẩy đến loại địa phương đó sẽ chết là cái chắc; nhưng ta biết, chỉ có ở dưới sự quản lý của Định Hằng, cô ấy mới có con đường sống.

Liễu thị lang và vị bình thê của ông ta tình sâu nghĩa nặng, sợ là không ngờ A Trần còn có thể sống quay về? Một người ngoài như bà, dù quyền thế cực cao cũng không ngăn được một trượng phu dùng danh tiếng thất xuất (7 điều mà người vợ thời xưa nếu vi phạm một trong đó cũng đủ để bị đuổi ra khỏi nhà: 1/ Không con; 2/ Dâm dăng; 3/ Không kính thờ cha mẹ chồng; 4/ Lắm điều; 5/ Trộm cắp; 6/ Ghen tuông; 7/ Có ác tật) để giam cầm thê tử của mình vào trong Trấn Ninh Am.

Có điều, trừ việc đó ra, chuyện mà một nữ nhân có quyền có thể có thể làm không ít ____ chẳng hạn như, khiến Trần phu nhân lúc bị giam không bị kẻ ác hãm hại; chẳng hạn như, khiến Liễu thị lang cả đời không thể thăng quan.

- Phải đấy! Vị bình thê kia ra sức tuyên dương danh tiếng hiền thực của mình trong giới quý phu nhân, nhưng cứ luôn mong mỏi đợi tin Trần phu nhân qua đời, để bản thân được chiếm danh tiếng tốt của chính thê.

- Hừ, sợ là đến khi ả chết rồi, Trần phu nhân vẫn sống lâu trăm tuổi đấy.

Vĩnh Gia công chúa ha ha cười khê, nói:

- Ta nghe Kha Minh nói, mười năm trước lúc nó đi Vô Quy Sơn thăm A Trần, trong lòng A Trần vẫn không muốn sống, người gầy như que củi, đáng vẻ không còn gì lưu luyến; nhưng cách đây không lâu, A Trần theo nhóm Định Hằng về kinh, nó đi gặp A Trần, thấy mà cứ tưởng như hai người. Bây giờ tinh thần của A Trần cực kỳ tốt, không hề nhìn ra là một phu nhân bốn mươi tuổi, nói đến điều này khiến ta cũng hứng thú, hôm nay nhất định phải nhìn cho thật kỹ, cũng nhân đó hỏi xem cô ấy làm thế nào.

Tâm trạng Vĩnh Gia công chúa vô cùng tốt, vui vẻ chuyện phiếm nhiều hơn cùng ma ma thân cận, trong lòng vẫn nghĩ đến người bằng hữu được xem trọng kia của nhị nhi tử nhà mình, nghĩ rằng hôm nào đó nhất định bà phải gọi đến gặp mặt, chắc hẳn cũng là một người thú vị nhỉ?

Có điều, Vĩnh Gia công chúa không thể nào ngờ được, hai người mà một khác trước còn vui đùa thăm thiết bên nhau, một khác sau bà lại thấy sắc mặt họ quạu quọ, quay phắt đầu với nhau ai đi đường nấy.

Thế này là.....cãi nhau?

Vĩnh Gia công chúa kinh hãi há to mồm, quên dùng quạt che miệng, ngơ ngác ngồi trong xe ngựa nhìn nhị nhĩ từ nhà mình và thư sinh nhà quê kia kẻ nam người bắc rời đi, không ai thèm quay đầu lại, về mặt tức tối.

Thế giới này thay đổi thật nhanh, khiến người ta hoàn toàn không phản ứng kịp.

Trong vòng một ngày, trong vòng một khắc, Vĩnh Gia công chúa vô cùng vinh hạnh được thấy dáng vẻ vui tươi hoạt bát cùng với dáng vẻ hờn dỗi bỏ đi như trẻ nít sau khi gây lộn của nhị tử nhà mình.

Hai mươi năm qua, bà chưa từng thấy nhị tử thể hiện cảm xúc lộ liễu như vậy, trong khi bây giờ, chỉ trong thời gian chưa tới một khắc, bà lại được thấy....

- Người thư sinh đó.....đúng là không thể không gặp.

Vĩnh Gia công chúa thật lâu cũng không hoàn hồn khỏi cơn khiếp sợ lắm bả nói.

Đúng vậy, cãi nhau.

Trong tình huống Bạch Vân và Hạ Nguyên hoàn toàn không lường trước được, họ đầu võ mồm với nhau, cãi nhau, không thèm đếm xỉa đến nhau, tự tránh mặt lẫn nhau....

Bạch Vân không nhớ mình về nhà thế nào, dù sao thì, khi cô hoàn hồn lại đã phát hiện mình đang ngồi xồm bên bếp trong nhà nhóm lửa nấu cơm.

Cô....không phải là đi bộ một hơi từ Trấn Ninh Am về thành bắc đó chứ? Quảng đường xa như vậy, dù có chạy cũng phải chạy tới tối. Nhưng bây giờ ngoài cửa sổ mặt trời mới ngả về tây, chỉ khoảng đầu giờ Dậu, trên bếp cũng đã nấu xong một nồi canh thịt, hai loại rau xanh, hiện đang nấu cơm, trong bếp nhỏ kế bên vẫn đang đun thuốc cho mẫu thân, đủ thấy cô đã về được một lúc lâu....thậm chí có khả năng đã trò chuyện cùng mẫu thân một lát, nhưng cô không thể nào nhớ được mình đã nói những gì.

Đúng là tệ hại mà....

Chỉ là chút cãi vã nho nhỏ lại khiến lòng cô hỗn loạn đến thế này.

Bạch Vân phải thừa nhận, đời này của cô (mặc dù tính đến nay chẳng qua chỉ mười bảy năm) chưa bao giờ thất thố như vậy; thậm chí cô còn từng rất kiêu ngạo cho rằng, vĩnh viễn cũng không có bất kỳ ai, bất kỳ việc gì có thể khiến cô mất bình tĩnh, làm ra những hành động không lý trí....

Nhưng bây giờ, khi ngồi xồm bên bếp, dù không biết liệu trên mặt mình có không cần thận dĩnh phải nhọ hay không, cô vẫn cảm thấy đen đui như bói tro trát trâu vào người.

- Tên ngu ngốc Hạ Nguyên kia rốt cuộc đang giận gì chứ.

Cái tên quái đản, hại cô cũng liên lụy ngu ngốc theo mà tranh cãi với cậu ta, còn mang về mặt “ngươi không xin lỗi trước, ta mãi mãi sẽ không thèm để ý tới ngươi” rồi quay đầu rời đi. Thật là.....quá ấu trĩ.

- Tiểu Vân, con đang nói chuyện với ai à?

Hình như nghe được tiếng trong phòng bếp, Bạch mẫu chống gậy từ từ đi tới cửa bếp, hơi dựa vào khung cửa hỏi.

- Ôi, mẹ, sao mẹ lại đứng dậy? Mẹ mau về giường nằm đi, đừng để ngã.

Bạch Vân vội bỏ cây còi lò trong tay xuống, bước lên đỡ mẫu thân.

- Nằm suốt ngày, thân thể cũng cứng lại, còn không bằng xuống giường hoạt động một chút.

- Vậy mẹ ngồi trên ghế nhé. Đợi buổi tối tắm rửa xong, con sẽ giúp mẹ xoa bóp cho thân thể được thư giãn.

- Không cần đâu, tự mẹ có thể xuống đất đi lại được, may nhờ có con đêm nào cũng xoa bóp. Có thời gian thì con nên đọc thêm ít sách đi.

Bạch mẫu ngồi xuống ghế dài bên bàn trong phòng bếp, thờ dãi:

- Xem con kia, cứ ba ngày hai lượt chạy ra bên ngoài, lại còn mặc nam trang. Con không hiểu, nơi này là kinh thành chứ không phải thôn Tiểu Quy, một tiểu cô nương mười bảy tuổi như con nên ở trong nhà học thêu hoa may y phục, chờ bà mai đến cửa làm mai....nhưng, bây giờ mẹ đã không dám nghĩ đến nữa rồi. Mẹ chỉ mong sao con bớt chạy ra bên ngoài một chút, dù là ở trong nhà chuẩn bị thi cử, để sau này cùng con bị chém đầu, mẹ cũng chấp nhận.

Từ khi sức khỏe Bạch mẫu xấu đi, chuyện gì bà cũng nghĩ theo hướng u ám, mỗi ngày đều âu sầu chuyện sau khi mình qua đời, nữ nhi phải làm sao? Rồi bà phát hiện mình không có biện pháp nào cả, tâm trạng lại càng bi ai tăm tối. Bà không hề oán than mình số khổ, là một nô tỳ, vận mệnh đặt trên tay chủ nhân, cuộc sống tốt hay xấu đều phải chấp nhận. Bà là người rất ngoan ngoãn an phận, dù chịu nhiều đau khổ cỡ nào, bà cũng không hận trời trách đất hay nguyên rủa ông trời bất công.

Một nô tỳ đương nhiên phải chấp nhận số phận nhưng một mẫu thân mãi mãi cũng không buông bỏ được đứa con của mình; đặc biệt là khi biết con mình bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì lại càng ngày ngày ăn ngủ không yên.

Số mình khổ không sao cả nhưng không thể để số con mình cũng khổ. Nhưng, bà có thể làm gì đây?

Hoàn cảnh của hai đứa trẻ bây giờ đều nguy hiểm thế này.....

- Mẹ, mẹ lại nói thế rồi. Con sẽ không bị chém đầu, cũng sẽ không để Chiêu Dững hầu bị chém đầu. Chúng con đều sẽ sống rất tốt ____

- Tiểu Vân, chẳng lẽ con đi gặp nó rồi sao?

Bạch mẫu nhất thời hoảng kinh hồn vía, thất thanh hỏi.

- Con đâu có ngốc, hướng hồ con cũng đâu ham hố thứ gì của huynh ấy, tại sao phải đi tìm?

Bạch Vân nhìn bếp lò, xác định không cần cho thêm củi nữa, mới đi đến bên mẫu thân xoa lưng bà, rót chén nước ấm cho bà uống.

- Hôm nay con đến Trấn Ninh Am xem lễ. Mẹ cũng biết hôm nay là ngày Định Hằng sư thái chính thức tiếp nhận chức trụ trì Trấn Ninh Am, đồng thời cũng là ngày Trần phu nhân mãn hạn giam, cảnh ở đó rất náo nhiệt, rất nhiều quý nhân tới, trong đó có Chiêu Dững hầu. Lần này con được nhìn gần huynh ấy, nhìn rất tỉ mỉ, không giống như lần trước chỉ có thể nhìn xa xa, không ăn tượng.

- Nó.....trông thế nào?

Tuy đã cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng bà vẫn hỏi ra miệng.

- Tốt lắm. Dù sao cũng là một tướng quân có thực quyền, trông thật sự cực kỳ oai phong.

Bạch Vân đương nhiên tốt khoe xấu che. Còn về hoàn cảnh khó khăn của Triệu Tư Ân ở kinh thành, cô không cần để mẫu thân biết. Loại chuyện này, họ cũng không giúp được gì, nói ra chỉ tăng thêm phiền não.

- Thế à.....thế thì tốt.

Bạch mẫu hơi được an ủi nói:

- Nó sống khó khăn như vậy, hung hiểm như vậy.....haiz, Tiểu Vân, con một lòng muốn thi trạng nguyên, có phải vì muốn dâng ngự trạng trên điện Kim Loan không?

- Mẹ, ngự trạng không phải ai cũng dâng được đâu. Hơn nữa, chuyện này nhất thiết phải cẩn thận kín đáo, không thể cứ chọc ra ngoài một cách đơn giản lỗ mãng như vậy được, ngược lại sẽ hỏng chuyện.

Bạch mẫu nghi hoặc nói:

- Sao lại hỏng chuyện? Chuyện đáng sợ như thế, càng sớm cho Hoàng đế biết thì càng sớm bắt những kẻ gian trá kia lại, hơn nữa còn có thể chứng minh Chiêu Dững hầu vô tội.....

- Nếu chỉ đơn thuần chứng minh Chiêu Dững hầu vô tội đương nhiên là dễ, nhưng điều này có ích gì với Chiêu Dững hầu? Với Hoàng đế mà nói, xử lý một kẻ bất trung phản quốc, nếu thu hoạch duy nhất chỉ là chứng minh một tướng quân trong sạch thì ông ấy sẽ không xem trọng việc này, ngược lại còn sinh ra ác cảm với Chiêu Dững hầu.....

- Sao lại sinh ra ác cảm? Nó hết mực trung thành ở nơi cực bắc bảo vệ cửa ải phương bắc Đại Ung, đó là chỗ còn lạnh khủng khiếp hơn cả thôn Tiểu Quy chúng ta. Chưa nói tới việc nó là một hầu gia kim tôn ngọc quý, dù không thừa kế tước vị mà chỉ là một thứ tử thì cũng đâu có thứ tử nhà quý tộc nào chịu khổ như vậy chứ!

Bạch mẫu nôn nóng nói.

Với chuyện của triều đình, bà hoàn toàn không cách nào hiểu được.

- Mẹ, mẹ đừng nôn nóng. Con cũng là gần đây sau khi biết chút chuyện về kinh thành và triều đình mới biết trước kia mình nghĩ quá đơn giản. Để không làm hỏng chuyện, con chỉ có thể càng thêm cẩn thận suy tính.....

- Một nữ nhi như con ở kinh thành thì có thể suy tính cái gì? Còn nữa, con tìm ai để hiểu mấy chuyện triều đình? Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, không thể nào biết được những thứ này; nhóm Trần phu nhân thì vừa mới vào kinh, hiểu biết cũng có hạn ____

Bạch mẫu càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, kéo nữ nhi hỏi:

- Tiểu Vân, con nói thật đi, mấy ngày nay con theo ai đi dò la những chuyện này? Không phải là con chạy đi chung chạ với đám cử nhân sĩ tử đó chứ?

- Đương nhiên không phải. Con đâu có thích trò chuyện cùng người lạ, sao lại chạy đi chung chạ với đám người đó? Chưa kể đám thư sinh cử nhân đó

bây giờ còn là đối thủ của con, càng không có khả năng giao hảo.

- Không phải vấn đề đối thủ hay không mà con là nữ nhi, dù dân phong Đại Ung cởi mở cũng không có nữ nhi nào chen lấn trong đám nam nhi uống rượu vui chơi. Cho nên mẹ sợ con liễu lĩnh, tướng mạo nam trang là có thể tự xem mình như nam nhi mà quên mất việc đề phòng nam nữ.

Bạch mẫu nói được một lúc mới nhớ ra là mình lạc đề, vội quay lại:

- Được, con nói không chung chạ với đám cử nhân kia, vậy thì là với ai?

- Còn ai trông khoai đất này? Mười năm nay, Kha gia công tử và Hạ gia công tử mỗi năm đều cho người đưa đến một xe lương thực vải vóc sách vở, nói là cảm tạ chúng ta làm bạn với Trần phu nhân, họ chính là người kinh thành mà! Con đương nhiên tìm họ để nghe ngóng tin tức. Đợt trước không phải con đã nói là họ tìm con đi đá bóng đấy sao?

Này sinh từ một tâm tư kỳ quặc nào đó, Bạch Vân đã lôi người qua đường Kha Minh vào đặt chung với tên của Hạ Nguyên.như vậy, sẽ không thể hiện là Hạ Nguyên đặc biệt.

- Phải, con đúng là có nói.

Từ sau khi bệnh nặng, trí nhớ Bạch mẫu kém đi rất nhiều, không còn nhớ những quý công tử năm xưa đến Thận Nghiêm An thăm Trần phu nhân có lai lịch thế nào.

- Họ là con nhà quan à?

Cũng chỉ có thân phận như vậy mới hiểu rõ chuyện triều đình.

- Là công tử nhà quý tộc. Một người là thế tử hầu phủ, một người là đích áu tử của quốc công phủ.

Bạch mẫu cả kinh, không ngờ thân phận của mấy đứa trẻ năm xưa lại hiển hách như vậy.

- Tiểu Vân, thân phận họ như thế, mấy năm nay vẫn luôn gửi thư cho con, là muốn con thi trạng nguyên, chiêu dụ con giúp sức cho họ sao?

Người có thân phận cách một trời một vực nhưng nhiều năm qua liên tục thư từ qua lại, nếu không phải có mục đích này thì thực là không hiểu nổi.

Bạch Vân mím môi, nói:

- Ban đầu họ chỉ là cảm tạ chúng ta chiếu cố Trần phu nhân, thấy chúng ta cô nhi quả mẫu cuộc sống khó khăn nên có lòng giúp đỡ một chút. Sau đó, họ thấy con học giỏi, đá bóng hay thì bảo con đừng lo là thứ nào, sau này đến kinh thành sẽ tìm được tương lai tốt đẹp.

Ngoài miệng cô nói vậy nhưng trong lòng biết thật ra không phải vậy.

- Nhưng, con là nữ nhi mà.

- Họ đâu có biết. Vả lại, dù sao chúng ta cũng không ở lại kinh thành lâu, nếu mọi thứ thuận lợi thì sau khi thi xong, chúng ta sẽ về thôn Tiểu Quy.

Còn nếu mọi thứkhông thuận lợi thì cũng không sao cả.

- Cũng đúng.

- Được rồi, mẹ không cần nghĩ nhiều như vậy, hết thầy đã có con.

Bưng com đã nấu xong lên bàn, giúp mẫu thân xới com, cô nói.

Bạch mẫu thở dài, nhận lấy chén, yên tĩnh ăn com.

Bạch Vân vừa ăn com vừa âm thầm so sánh những điểm khác nhau giữa Kha Minh và Hạ Nguyên.

Họ đều là những người mỗi năm đưa quà đến nhà cô. Đồ của Kha Minh đưa rất hợp với quy củ, bình thường không có gì đặc sắc; đồ của Hạ Nguyên đưa thì rất dụng tâm, tuy toàn là những thứ không bắt mắt nhưng Bạch Vân có thể cảm nhận được sự tinh tế tỉ mỉ trong đó.

Kha Minh mỗi năm đều bảo thủ lĩnh trang đưa lương thực tới, đều mang tính cảm tạ và khách sáo, bên trong không hề có tình cảm cá nhân, tất cả quà tặng đều do thủ lĩnh trang mua về, đương nhiên không hề qua tay cậu ấy. Đối với Kha Minh mà nói, Bạch Vân cô chỉ là một đứa trẻ nông thôn bình thường đến mức không thể bình thường hơn, chênh lệch giai cấp quá lớn với cậu ấy, cậu ấy chưa từng nghĩ chỉ là duyên bèo nước gặp nhau mấy ngày mà đối đãi với cô như bằng hữu.

Đương nhiên, cách nghĩ của Kha Minh như vậy mới là bình thường.

Người không bình thường chính là Hạ Nguyên.

Chưa từng đứt đoạn việc gửi thư và vật phẩm cho cô, lúc mới bắt đầu, Bạch Vân cảm thấy người này cực kỳ quái gở. Cậu ấy gửi cho cô lương thực tinh tế, vài vóc bền chắc giữ ấm, tất cả sách vở cần dùng trong khoa cử, và một lá thư gây lộn đầu võ mồm với cô.

Đối với người chỉ gặp một thời gian ngắn mà thân phận lại chênh lệch quá lớn, bình thường Bạch Vân cũng là nhìn thoáng qua rồi quên; nhưng Hạ Nguyên lại dùng cách thức của cậu ấy buộc cô phải nhớ. Đến bây giờ Bạch Vân vẫn không hiểu nổi khi đó Hạ Nguyên nghĩ gì. Một quý công tử, dù cuộc sống nhàm chán đến mấy cũng không tới nỗi bận tâm đến một đứa trẻ nông thôn cách xa ngàn dặm chứ nhỉ? Nhưng cậu ấy đã làm như vậy! Ban đầu cô oán thâm đầy bụng nhưng càng về sau thì tập mãi thành quen, sau đó nữa lại trở thành mong đợi. Đôi khi Bạch Vân nghĩ, một người ý chí kiên định như mình cũng bị Hạ Nguyên đánh gục, không thể không nói, Hạ Nguyên thật là một nhân vật lợi hại.

Mà, nhân vật lợi hại này, hiện đang giận dữ với cô.

Nhìn bộ dạng có vẻ sẽ giận rất lâu đấy.

Ôi, thật phiền phức_____

Cô nên làm gì cho phải đây?

Bạch Vân thật sự cảm thấy rất oan ức, trận tranh cãi này không chỉ không đúng lúc mà còn không nên có.

Nhưng, cô phải làm sao đây cho cậu ấy hiểu, nếu cô có điều giấu giếm, đó chẳng qua là vì_____ cô đã bắt đầu quan tâm đến cậu ấy, hi vọng cậu ấy đừng lún sâu vào đồng hồ loạn này, tránh gặp phải phiền toái.....

Chuyện cô đang làm cực kỳ có khả năng khiến bản thân rơi đầu; cô không mong sẽ liên lụy đến cậu ấy.....

Tên ngu ngốc kia, đã không hiểu nỗi khổ tâm của cô thì thôi_____ dù sao thì cô quả thực chưa nói rõ. Nhưng sao cậu ấy lại cho rằng cô để ý Triệu Tư Ân, đây là ý nghĩ kinh hãi cỡ nào chứ, trời mới biết làm sao cậu ấy lại đưa ra được loại suy đoán này.

Dù cô và Triệu Tư Ân không có quan hệ huyết thống đi chăng nữa, cô cũng sẽ không để ý một lão nam nhân lớn hơn cô mười một tuổi chứ! Huống chi đời này cô hoàn toàn không nghĩ tới việc lập gia đình thì sao có thể để ý ai.

Trong cuộc đời mười bảy năm của cô, nam nhân duy nhất khiến cô lo lắng tận đáy lòng chỉ có tên ngu ngốc hôm nay vừa trở mặt với cô thôi.

Càng nghĩ càng tức, tức đến mức khiến cô ăn nhiều hơn một chén cơm, đồng thời cào tất cả thức ăn thừa đưa vào miệng ăn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trọng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23 (1)

- Xuân Hà đâu?

Hạ Nguyên nhảy xuống khỏi con tuấn mã, ném dây cương cho mã phu bên cạnh, sai bước đi về viện của mình, vừa đi vừa hỏi Xuân Sinh.

- Nhị gia, Xuân Hà sáng sớm đã đến Tiến Tẩu viện của Môn Hạ Tĩnh rồi.

- Tiến Tẩu viện?

Hạ Nguyên suy nghĩ, chợt hiểu ra:

- Hôm nay là ngày phát hành kỳ báo mới nhất.

Xuân Minh nhìn sắc trời, nói:

- Lúc này có lẽ sắp về. Nhị gia có gì cần dặn sao?

Tuy việc làm chân chạy là do Xuân Hà phụ trách nhưng mấy người bọn họ có thể làm thay việc của nhau bất cứ lúc nào.

Hạ Nguyên buồn bực đi tới cửa thư phòng mới nói:

- Thôi, không có chuyện gì.

Xuân Sinh không hổ là thủ lĩnh nhóm người hầu, ngoại trừ hầu hạ chủ tử tỉ mỉ thận trọng và kín miệng ra, bản lĩnh quan sát sắc mặt càng được tu luyện thuần thục. Dù hai ngày nay chủ tử không thể hiện quá rõ ràng nhưng Xuân Sinh vẫn nhạy cảm phát hiện tâm tình nhị gia rất không tốt, vì vậy mà hần luôn

cực kỳ cẩn thận hầu hạ, không dám mảy may sơ sót.

Còn Xuân Hà, sở dĩ được phân công làm chân chạy là vì hấn bẩm sinh khéo miệng, rất dễ dàng hòa nhập với người khác. Đôi mắt nhìn những người gác cổng của các nhà các phủ, các lại sai vặt của nha môn khắp kinh thành, bất kể là người hà khắc, nghiêm túc hay quái gở, không có ai mà hấn không kết giao được. Tuy người ngoài thấy hấn lanh lợi nhưng kỳ thực Xuân Hà hơi thiếu tâm nhãn _____ ít nhất, hấn hoàn toàn không cảm giác được tâm trạng chủ tử rất tệ, hơn nữa lúc này tốt nhất là đừng nhắc đến tên của người khiến cho tâm trạng chủ tử rất tệ kia.

- Nhị gia, đây là kỳ báo mới nhất, tiểu nhân mới lấy được, ngài có muốn lập tức đưa cho Bạch công tử không?

Vừa nhắc tới Xuân Hà, Xuân Hà liền xuất hiện, và lại vừa xuất hiện liền nhắc đến người không nên nhắc.

Xuân Sinh lặng lẽ lui ra sau nhị gia, cố hết sức cách xa Xuân Hà.

- Đưa cho Bạch công tử? Ai nói với người là đưa báo này cho cô ta?

Đường như con chó chịu đè nén dưới đáy lòng suốt hai ngày nay cuối cùng cũng tìm được đường thoát, cậu nhìn Xuân Hà, mặt không biểu cảm hỏi.

- Nhưng,không phải luôn lấy đưa cho Bạch công tử sao? Từ sau khi Bạch công tử thi đậu cử nhân vào mùa thu năm ngoái, nhị gia đã căn dặn tiểu nhân, tuần nào cũng phải chạy đến Tiến Tẩu viện lấy báo gửi cho Bạch công tử, ngài quên rồi sao?

Xuân Hà cảm thấy nhị gia đúng là quý nhân hay quên chuyện. Không thể vì Bạch công tử đang ở kinh thành mà quên mất chuyện này chứ! Những tờ báo này rất quan trọng với thí sinh, bởi vì đề thi luận đều là bàn chuyện thời sự, nhất định phải xem báo để bất cứ lúc nào cũng hiểu rõ xu hướng của triều đình.

Hạ Nguyên dĩ nhiên không quên. Nhưng đối với “lòng tốt” của Xuân Hà, cậu cảm thấy rất không thoải mái. Đó là vì, hai ngày nay cậu đã cố sức không nghĩ tới nữ nhân khốn kiếp kia, vậy mà cứ có kẻ ngốc không có mắt nhắc tới, khiến thành quả hai ngày nay của cậu thất bại trong gang tấc!

Cậu bây giờ lại nghĩ tới nữ nhân kia rồi!

Nhìn hộp báo trên tay Xuân Hà, cậu không thể không nghĩ, mười ngày nữa là thi rồi, cô ấy rốt cuộc đã học hành ra sao?

Còn nữa,cô ấy thực sự muốn thi ư?

Dù Hạ Nguyên có thể hoàn toàn nắm chắc giữ được cái đầu trên cổ cô ấy, nhưng nữ giả nam đi thi suy cho cùng vẫn là phạm tội, và lại còn là tội nghiêm trọng nhất _____ khi quân. Một khi bị tố giác, hậu quả khó mà tưởng tượng. Cách thức “danh chấn thiên hạ” thế này, e là cô ấy cũng không muốn thấy.

Hạ Nguyên không cần nghĩ nhiều cũng biết, kể từ năm ngoái khi tham gia thi Hương, Bạch Vân đã hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì đó; mà chuyện đó, một nữ tử đơn thuần của thôn Tiểu Quy không làm được, cô ấy phải có một thân phận gần với người ở trên cao, mà khoa cử chính là cơ hội tiến thân duy nhất của những người nghèo trong thiên hạ, dĩ nhiên, cũng là cơ hội tiến thân duy nhất của cô ấy.

Hừ! Nữ nhân kia xem cậu như chết rồi chắc?!

Thà một mình bí quá hóa liều cũng không muốn cân nhắc đến việc tìm cậu giúp đỡ.

Nếu cô ấy có chút để tâm đến cậu thì sẽ biết địa vị của cậu ở kinh thành, từ đó sẽ lợi dụng năng lực của cậu chứ không phải khur khur cố chấp, đặt bản thân vào hoàn cảnh như hôm nay.

Mấy ngày qua, Hạ Nguyên lời kéo cô, dẫn cô đi đá bóng, nhìn cô mô phỏng “Thiên hạ quán quân thiếp”, không ngừng giảng giải cho cô mọi thứ về kinh thành, về triều đình, thậm chí là về những nhân vật quan trọng của hoàng gia, hi vọng giúp cô mau chóng dung nhập vào hoàn cảnh kinh thành. Những điều nên hiểu, nên chú ý, nên lấy lòng, cậu đều nói với cô rất rõ ràng rành rọt, chỉ mong có thể khiến cô sau khi thân phận bại lộ sẽ không bị hoạch tội.

Họ luôn bận rộn, bận đến mức không có thời gian trò chuyện tử tế, về lý do chân chính tại sao Bạch Vân muốn thi trạng nguyên _____ đương nhiên, Bạch Vân đã nói, vì Chiêu Dững hầu.

Cô ấy mơ hồ nói, Chiêu Dững hầu sắp gặp đại nạn, cô ấy phải giúp hấn.

Bạch Vân không phải loại người nhiệt tình làm người tốt.được rồi, trên thực tế thôn Tiểu Quy không có ai là người tốt. Mấy trăm năm nay, họ sống trong nghèo đói, chỉ biết kiên cường không từ thủ đoạn để sống tiếp, chưa bao giờ biết cái gì gọi là chung tay vì lợi ích chung, vui vì làm điều thiện. nếu thật có người tốt thì hấn cũng sẽ bị xem như trứng mới nhí?

Hạ Nguyên vẫn luôn chờ, chờ Bạch Vân chân thành thẳng thắn với cậu. Trước đây hai ngày, cậu cho rằng tốt nhất là đợi sau khi kỳ thi mùa xuân kết thúc, áp lực của Bạch Vân giảm đi nhiều, hai người mới từ từ nói rõ ràng, nhưng bây giờ, Hạ Nguyên không muốn thế nữa. Nếu Bạch Vân có thành ý, xem trọng người bằng hữu là cậu thì nên nhanh chóng nói cho cậu biết, cũng để cậu sớm có chuẩn bị.

Nhưng cô ấy không chịu nói, nghĩa là cô ấy không muốn mượn sức cậu, hoặc là, cô ấy không cho rằng cậu giúp được.

Bất kể đáp án nào cũng khiến Hạ Nguyên buồn bực, bởi nó sẽ khiến hết thấy những gì cậu làm trước đó, những tâm trạng lo lắng cho cô ấy của cậu đều

có vẻ cực kỳ ngu xuẩn.

Cho nên, cậu tuyệt đối không tha thứ cho cô ấy_____trước khi cô ấy nói lời xin lỗi.

Cậu chỉ là giận cô không tin tưởng cậu chứ không phải giận cô quá quan tâm đến Chiêu Dững hầu, cho nên lúc cậu chất vấn cô có phải để ý lão nam nhân Chiêu Dững hầu kia không, kết quả lại bị một câu thuận miệng của cô_____ta và huynh ấy không có tương lai, muốn vãn vỡ cầu kết cũng không trông cậy được vào huynh ấy_____khiến cậu xù lông. Bắt đầu từ câu đó, họ cãi nhau.

“Vậy nếu trông cậy được thì sao? Ngươi sẽ lập tức cầu kết liền đúng không?!” Lúc đó đầu cậu nóng lên như lửa cháy lan tràn, tạo thành từng chuỗi lửa phun ra khỏi miệng.

“Ngươi giận gì mà giận? Ta chỉ đùa thôi.”

“Vậy sao ngươi không đem ta ra đùa? Mà cứ đùa hần? Ngươi thanh cao khinh thường cầu kết cùng kẻ quyền quý như ta nhưng cứ nghĩ tới tính khả thi khi cầu kết cùng một thứ từ nghèo túng như hần_____”

“Đừng có gọi huynh ấy là thứ từ nghèo túng, tốt xấu gì ngươi ta cũng là một hầu gia, còn là một đại tướng quân đấy.” Cô nói chen vào.

“Đúng! Ta chỉ là một ấu tử không thể thừa kế tước vị, càng là một tên công tử bột, chưa từng lên chiến trường, đương nhiên là không làm được đại tướng quân! Ta hai bàn tay trắng nên không đáng cho ngươi để ý, đúng không?!” Hạ Nguyên tức giận nói.

“Ngươi hai bàn tay trắng chỗ nào? Tùy tiện thứ gì trên người ngươi, có đem ta đi bán một trăm lần cũng mua không nổi. Còn nữa, ngươi đừng có so sánh với Triệu Tư Ân, các ngươi hoàn toàn không giống nhau_____”

“Triệu Tư Ân? Ngươi đã quen thuộc với hắn đến mức có thể gọi thẳng họ tên rồi sao? Ta quen ngươi mười năm nhưng sau khi ngươi tới kinh thành mới gọi tên ta! Bây giờ nghĩ lại, ta cũng muốn hoài nghi có phải ngươi căn bản không nhớ tên ta là gì hay không! Nếu không thì sao mỗi lần ngươi hỏi âm cho ta, đều chỉ gọi ta là ‘Hạ nhị gia’!”

“Hạ Nguyên, Hạ nhị gia, hôm nay ngươi đặc biệt tới tìm ta để gây lộn à? Ngươi có thể nói lý một chút không?”

Nhìn vẻ mặt Bạch Vân rất nhẫn nại, rất lười so đo với người không lý trí, Hạ Nguyên trực tiếp bùng nổ!

“Bạch Vân! Tên khốn kiếp nhà ngươi rốt cuộc có biết ta đang giận cái gì hay không?!”

“Ta đương nhiên biết. Ngươi tâm trạng không tốt nên tìm ta cãi lộn, lại cãi không thắng ta, thế là giận.”

Nghe lời nói vô lại của Bạch Vân, Hạ Nguyên quả nhiên giận như cô muốn.

Sau đó, cuộc tranh cãi kết thúc khi hai người đều cảm thấy đối phương không thể nói lý, lời lẽ ấu trĩ, thế là hầu như cùng một lúc, họ ngoảnh mặt đi, xoay người, kẻ nam người bắc rời khỏi Trấn Ninh An, quên mất dự tính ban đầu trước đó là gì.....

Đây đúng là một trận tranh cãi vừa không chút ý nghĩa vừa ấu trĩ, Hạ Nguyên thừa nhận. Nhưng....đối phó với loại người không tìm không phổi như cô ta, cứ một mực đối tốt là vô dụng. Cuộc sống quá bình yên, cô ta sẽ không chịu dùng đầu để suy nghĩ. Hạ Nguyên mơ hồ bất mãn với mối quan hệ của hai người hiện nay, cậu không cho phép cô ta vẫn tiếp tục ngây ngốc, cô ta phải suy nghĩ, phải nghĩ đến cậu!

Cô ta chưa từng để tâm tới cậu, ngược lại cứ một lòng lao vào Chiêu Dững hầu; buồn cười chính là, cô ta ngay cả tướng mạo Chiêu Dững hầu ra sao, thân thể cảnh ngộ thế nào đều hoàn toàn không biết nhưng lại cứ vô cùng quan tâm.

Nếu cô ta dụng tâm với cậu bằng một phần mười với Triệu Tư Ân, có lẽ cậu sẽ không phản nộ đến như vậy.

Cho nên, cậu không có lỗi, tất cả lỗi đều là của Bạch Vân, cô ta thật quá đáng!

Đang lúc Hạ Nguyên sa sầm mặt oán thán đủ loại hành vi tồi tệ không biết tốt xấu, không xem cậu ra gì của Bạch Vân, Xuân Hà rón ra rón rén chuẩn bị rời đi, Hạ Nguyên lơ đãng thoáng thấy, giọng nói bất thiện gọi hắn lại_____

- Xuân Hà, ngươi đi đâu thế?

Trên tay vẫn đang cầm hộp bảo, định đi đâu thế hả?

Xuân Hà giật mình nhảy dựng lên, mắt thẳng băng, trượt chân, đập mạnh trán vào khung cửa, phát ra một tiếng “Cốp” rất to, nghe cũng biết là đau lắm.

Đang lúc Xuân Hà choáng váng đầu óc, cố gắng thẳng người dậy để trả lời câu hỏi của nhị gia thì thỉnh thoảng bị người từ ngoài cửa xông vào đụng phải, không còn sức đứng dậy nữa, cả người té ngã nằm ngay đơ trên đất.

- Xuân Minh!

Xuân Sinh thấy người lơ đãng xông vào thư phòng chính là người trước giờ luôn bình tĩnh – Xuân Minh thì không khỏi giật mình.

- Người sao thế?

Xuân Minh vội vàng tạ lỗi với Hạ Nguyên, không hề để ý tới người bị mình đụng đầu đờ người kia, hấn khom người nói:

- Nhị gia tha lỗi, tiểu nhân thất lễ, lát nữa tiểu nhân sẽ đi nhận phạt. Nhị gia cho phép tiểu nhân thưa lại, vừa rồi người bên dưới tới báo, Kỳ Tiểu Phụng cô nương bị người của Chiêu Dĩnh hầu phủ đánh!

- Kỳ Tiểu Phụng?

Hạ Nguyên trừng Xuân Minh, nhất thời không nhớ ra người này là ai.

- Nhị gia, Kỳ cô nương là đồng hương của Bạch Vân công tử, hiện đang làm việc dưới bếp của Minh Tuyên hầu phủ.

Xuân Sinh vội vàng nói rõ.

Là cô ấy! Cô ấy sao lại bị đánh? Người đánh cô ấy còn là người của Chiêu Dĩnh hầu phủ? Chiêu Dĩnh hầu tìm cô ấy không phải là để đánh cô ấy đó chứ? Rõ ràng chỉ muốn hỏi thăm tin tức của “Bạch Muội” từ miệng Kỳ Tiểu Phụng thôi, không phải sao?

Không cần Hạ Nguyên lên tiếng hỏi, Xuân Minh đã vội báo cáo tiếp:

- Kê sai người đánh Kỳ cô nương chính là một thị thiếp của Chiêu Dĩnh hầu. Thị thiếp đó là nữ nhi của Quế ma ma, rất được Chiêu Dĩnh hầu sủng ái. Hôm nay cô ta vô tình gặp Kỳ cô nương ở phố Nam, một lời không hợp bên sai những bà hầu khỏe mạnh bên mình đánh người. Người phụ trách theo dõi Quế ma ma thấy tình hình không ổn, bèn vội vàng về báo.

- Vậy bây giờ thế nào rồi?

Phố Nam không xa đường Kim Dương nơi phủ quốc công tọa trấn, bình thường đi bộ chưa đến hai khắc, còn cưỡi ngựa thì chỉ trong chốc lát.

- Chắc là vẫn đang đánh.

Xuân Minh đưa ra phán đoán căn cứ vào sức chiến đấu của Kỳ Tiểu Phụng, sau đó báo cáo tiếp:

- Tiểu nhân đã bảo mã phu đóng yên ngựa xong xuôi, đang chờ ở cổng lớn.

- Rất tốt.

Hạ Nguyên gật đầu, lập tức sai bước đi ra ngoài, lúc ngang qua Xuân Hà ngã trên đất không dậy nổi, bước chân cậu hơi ngừng lại, nhìn Xuân Sinh một cái rồi mới rời đi.

Xuân Sinh không hổ là thủ lĩnh nhóm người hầu, hiểu rất thấu đáo ý muốn của chủ tử, một tay hấn kéo cái hộp bị Xuân Hà cầm chặt trong tay, phí sức như nhổ củ cải ra khỏi đất, khi chiếc hộp đến tay, chân hấn không chút trì hoãn, cùng Xuân Minh nối gót theo nhị gia ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 23 (2)

Người phụ trách theo dõi Quế ma ma nhanh nhạy chạy về báo cáo tình hình.

Bởi vì sự việc đã phát triển đến mức không chỉ là mấy hạ nhân đánh nhau, giảng hòa là xong chuyện nữa.

Kỳ Tiểu Phụng đánh nhau với hạ nhân của Chiêu Dĩnh hầu phủ, cô ấy thắng, hai bà hầu khỏe mạnh khinh địch thua; chủ tử của hai người đó cũng bị liên lụy nhất thời tránh không kịp (trên thực tế là không ngờ Kỳ Tiểu Phụng to gan đến vậy), bị Tiểu Phụng đâm cho một đám lui vào trong góc la đầu oai oái, khóc như hoa lê trong mưa, son phấn trôi đầy mặt, đầu còn đáng về hung hăng trước đó.

Tiếp theo, người hôm nay hẹn gặp Tiểu Phụng trò chuyện – Bạch Vân xuất hiện.

Cùng Bạch Vân chân trước chân sau đến nơi là Chiêu Dĩnh hầu vừa yết kiến Hoàng đế xong, chuẩn bị về phủ, trên đường về sẽ đi ngang qua phố Nam, không ngờ gặp phải Quế ma ma thần sắc vội vã đang dẫn vài bà hầu và gia đình cường tráng đi về hướng chợ phố Nam.

Lúc nghe nói thị thiếp của mình bị đánh ở phố Nam, Chiêu Dĩnh hầu sa sầm mặt, dẫn đám người Quế ma ma cùng nhau đến hiện trường, đồng thời trong lòng nghĩ ngay đến mấy khả năng: kẻ ra tay là người của đích mẫu? Người của các huynh đệ dòng thứ? Hay là người của chính thê hấn đang bị giam ở Trấn Ninh An?

Bọn họ không thể yên tĩnh chút được à? Thật tưởng rằng thiên hạ thái bình là có thể yên tâm ở trong nhà lục đục với nhau suốt ngày à? Đúng là quá ngây thơ, hơn nữa còn cực kỳ ngu ngốc.

Chiêu Dĩnh hầu mang theo con giận ngầm như thế nên khi thấy kẻ hành hung mới kinh ngạc đến sững sờ. Người ra tay là Kỳ Tiểu Phụng? Mấy lần hẳn cho mời đều bị cô ấy láu cá tránh né, thậm chí hai ngày trước tình cờ gặp gỡ ở Trấn Ninh An, hẳn đích thân tiến lên mời mà cuối cùng vẫn bị lẩn tránh. Hẳn đang nghĩ lần sau sẽ phải người trực tiếp đến Minh Tuyên hầu phủ đòi người, sai thị vệ trời người mang tới, xem cô ấy còn trốn thế nào, kết quả là lại gặp được cô ấy ở đây.

Giờ khắc này, trong con kinh ngạc, Chiêu Dĩnh hầu không thể không bắt đầu nghĩ nhiều về tình huống xảy ra _____ chẳng lẽ Kỳ Tiểu Phụng này không chỉ đơn thuần là một nha hoàn mà sau lưng cô ta còn có kẻ chủ mưu?

Trong lúc Chiêu Dĩnh hầu đang sững sờ và âm thầm suy tính, Hạ Nguyên đến.

Hạ Nguyên vừa đến, cái nhìn đầu tiên đương nhiên là hướng về nữ nhân khôn khéo khiến cậu tức giận hai ngày nay – Bạch Vân; tiện đó phát hiện sự tồn tại của Triệu Tư Ân. Về phần Kỳ Tiểu Phụng. là ai nhỉ? Trên phố có cả đông người qua đường nam nam nữ nữ, cậu quả thực không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, không nhớ nổi những khuôn mặt nhạt nhẽo muôn người như một kia.

Cậu bước qua, đứng sừng sững với Bạch Vân, đưa tay phải kéo cánh tay cô, để cô cách xa những người xung quanh một chút _____ ít nhất là cách xa tầm mắt chăm chú của Triệu Tư Ân; nhưng cậu cứ không chịu nhìn cô, và lại vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm xa cách, phong thái không coi ai ra gì.

Nếu không phải tay cậu nắm chặt đến thế, Bạch Vân cũng muốn nghi ngờ rằng Hạ Nguyên căn bản không hề thấy cô đứng ở đây. Người này. sao lại tự lừa mình dối người như vậy?

- Còn giận à?

Cô dè dặt khẽ hỏi.

- Hừ.

-Được rồi, ngươi cứ giận tiếp đi. Giải quyết xong chuyện Tiểu Phụng, chúng ta sẽ nói chuyện đằng hoàng sau.

Cô thờ dãi trong lòng, nhưng ngoài mặt không dám thể hiện ra chút bất đắc dĩ hay kiềm chế nào, cô cúi đầu rũ mi, đồng thời cũng len lén nhìn sắc mặt cậu.

- Hừ.

Ừm, tiếng hừ lần này nhẹ nhàng hơn lần trước rất nhiều, ít nhất Bạch Vân không cảm thấy mùi thuốc súng nặng đến thế.

Được rồi, biểu hiện này xem như có nghĩa là Hạ nhị gia đồng ý.

Trong lúc hai người đang lặng lẽ luyện thần công mất đi mây lại, ngầm hiểu lẫn nhau thì sự việc bên Tiểu Phụng cũng có tiến triển mới _____

- Lão gia.ngài phải làm chủ cho nô gia! Con nô tỳ ác độc này.không phân tốt xấu đã đánh nô gia.ngài xem, mặt của nô gia đã bị đánh hồng rồi.hu hu hu.

Triệu Tư Ân đỡ người thị thiếp lao vào lòng hắn giao cho Quê ma ma chăm sóc, sau đó mới thân nhiên nói với Tiểu Phụng:

- Kỳ cô nương, lại gặp nhau rồi.

- Mấy người làm cái quái gì thế này?! Ta là người của Minh Tuyên hầu phủ, không chút liên quan tới Chiêu Dĩnh hầu phủ các người, nhưng các người cứ luôn quấn lấy ta không buông! Đầu tiên là lão bà kia, sau đó lại là ngươi, sau đó ngay cả thê tử của ngươi cũng xuất hiện. Một người muốn hỏi, một người muốn mời, một người muốn đánh, đủ lắm rồi!

Tiểu Phụng tuy là một nô tỳ nhưng là nô tỳ của Minh Tuyên hầu phủ, muốn cô đi khúm na khúm núm với quý nhân nhà người khác, không có cửa đâu! Cho nên từ trước tới nay cô chưa từng khách sáo với Chiêu Dĩnh hầu.

Tuy trận hôm nay cô đánh thắng, không làm mất mặt thôn Tiểu Quy, nhưng dù là ai gặp phải tai bay vạ gió như vậy cũng sẽ không có giọng điệu tốt, đúng không? Kỳ Tiểu Phụng cảm thấy cô sắp bị người của cái nhà này làm phiền chết rồi.

- Ý ngươi là, kẻ ra tay trước chính là những người bị ngươi đánh nằm trên đất này, bao gồm cả thị thiếp của ta?

Chiêu Dĩnh hầu nhàn nhạt hỏi. Từ sắc mặt và ngữ điệu của hắn đều không thể nhìn ra tâm trạng.

- Chuyện này không cần dùng não cũng biết mà? Một mình ta hôm nay được trong phủ sai ra ngoài làm việc, sao có thể không tự lượng sức đi tìm một nhóm người gây phiền phức? Hơn nữa nhìn y phục của họ là biết nhà có thế lực lớn, một nha hoàn như ta có mọ gan trời cũng không dám gây sự với họ nữa là! Hai nha hoàn và hai bà hầu đi theo nữ nhân này vừa thấy mặt ta là đánh. Bọn họ năm người, còn ta chỉ có một mình, nếu không phải thực sự chạy không thoát thì ngươi tưởng ta muốn đánh bọn họ lắm à?

Giọng Tiểu Phuong cay cú, đúng lý không tha người, sau khi nói thỏa thích mới có thời gian lo đến y phục mình, cô cảm hận nói:

- Hai bộ y phục của ta đang yên đang lành bị rách rồi!

Phải biết là nhà giàu có cả đồng bệnh quái dị, là chủ tử thì cả ngày xinh đẹp ngăn nắp cũng thôi, nhưng lại không cho phép hạ nhân mặc y phục vá ra ngoài. Tiểu Phuong vì quy củ này mà nhiều năm qua luôn cẩn thận từng li từng tí với y phục, quả thực còn chú tâm hơn cả chăm sóc mẹ. Không ngờ bộ y phục mùa xuân năm nay vừa mới phát chưa mặc được mấy ngày đã bị rách, đúng là khiến cô đau muốn chết.

- Đồ thô bạo vu oan giá họa! Không tiếc mạng người mà tiếc y phục, tâm địa ác độc như thế, trời đất không tha!

Chưa đợi Triệu Tư Ân cất lời, Quế ma ma thấy nữ nhi bị đánh thê thảm chật vật thì không kiềm được lửa giận nữa, lao về phía trước kéo đánh Kỷ Tiểu Phuong.

Nhiều năm nay, nhờ Triệu Tư Ân tôn trọng nên bà được sống an nhàn sung sướng như chủ tử; thêm vào đó là nữ nhi trở thành ái thiếp của hầu gia, trong phạm vi thế lực của Triệu tư gia, người ta chỉ luôn biết đến Quế di nương chứ không biết đến chủ mẫu.

Cả nhà Quế ma ma sống cực kỳ tốt, đặc biệt là hơn hai năm nay, hầu gia thừa kế tước vị, Quế ma ma ngang ngược khắp phủ cũng không ai dám nói gì, càng đừng nói là có người chọc tức bà.

Cuộc sống phú quý nhiều năm qua không hề làm mất đi bản tính ngang ngược đánh đá của bà, hơn nữa, bà đã nhẫn nhịn nha đầu chết tiệt này lâu rồi, lúc này thù mới hận cũ cùng gom lại, nếu không thể xé Kỷ Tiểu Phuong ra thành từng mảnh thì bà sao có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

- Quế ma ma!

Triệu Tư Ân hoàn toàn không ngờ Quế ma ma trước giờ cứ chỉ nghiêm túc chuẩn mực lại có hành vi như một phụ nữ đánh đá, hấn đưa tay kéo bà lại nhưng đã muộn ____

- Á!

Đây là tiếng gào thê thảm của Quế ma ma.

Quế ma ma lao lên quá mạnh mẽ bị vấp chân, thân hình lão đảo, mất thăng bằng ngã đập mặt vào tường, tiếng đập rất vang. Nhìn sức lực ấy thì mặt bị đập thành dẹp lép cũng có khả năng ____

- Mẹ!

Quế di nương khó khăn lắm mới khóc xong một trận, lúc này thấy mẹ vì giúp mình đòi công đạo mà bị thương bèn thét lên, lao qua. Lúc ngang qua Kỷ Tiểu Phuong, ả tức giận chất vấn:

- Hồ ly tinh đáng chết nhà ngươi sao lại tránh?

Đúng, tại Kỷ Tiểu Phuong thỉnh linh tránh đi, mẹ mới mất mục tiêu công kích mà đụng vào tường, đều là lỗi của hồ ly tinh này!

- Ta không có tránh.

Tiểu Phuong bức dọc trả lời. Người của thôn Tiểu Quy làm gì có ai sợ đánh nhau?

- Là ta kéo bà ta.

Bạch Vân rất nhã nhặn nói.

- Ngươi? Ngươi là ai?!

Quế di nương bảo hai bà hầu khỏe mạnh đỡ Quế ma ma, ả nhìn chăm chăm Bạch Vân hỏi.

- Ta là bạn đồng hương của cô ấy.

Bạch Vân thuận miệng trả lời rồi nói tiếp:

- Bọn ta không sợ đánh nhau nhưng cũng không đánh người già. Cho nên, ta kéo bà ta ra.

Tiểu Phuong lặng lẽ kéo vạt áo sau của Bạch Vân, dùng ánh mắt hỏi: Thôn Tiểu Quy chúng ta có quy tắc như vậy từ bao giờ?

Ở thôn Tiểu Quy, chỉ cản trở mặt đánh nhau thì ai còn lo đến chuyện nam nữ già trẻ, dám ra tay đánh thì phải có giác ngộ bị đánh, bằng không thì đừng đánh.

Bạch Vân dùng đuôi mắt liếc Tiểu Phuong, ra hiệu để cô giải thích sau. Dù sao thì người bình thường quả thực rất khó dùng vẻ mặt để truyền đạt hàm ý

của nhiều hơn một câu nói, ít nhất Bạch Vân xác định mình không làm được.

Tiểu Phuong ngoan ngoãn lui sang một bên. Có Tiểu Vân ra mặt, cô rất yên tâm, cho nên cô lại có thời gian tiếp tục thương tiếc cho bộ y phục mùa xuân mới trên người mình phải chịu sự tàn phá bởi thủ đoạn độc ác. Cô mới mặc nó chưa được mấy ngày đã hỏng, phải làm sao mới tốt đây, phải vá thế nào để người khác nhìn không ra là nó bị vá đây....

Tiểu Phuong lui thành người qua đường nhưng hiển nhiên vẫn chưa xong chuyện ____

- Người chắc chắn là cố ý hại người! Mẹ ta lao qua như vậy, không ai kéo lại thì sẽ đụng vào tường à, người là đồ rắn rết ác độc! Hầu gia, ngài nhìn hai người kia đi, hại mẹ thiếp thành thế này ____

Quê di nương chỉ vào Bạch Vân mắng một trận xong, biểu cảm trên mặt nhanh chóng thay đổi, trở thành điềm đạm đáng yêu, muốn tìm trụ cột trong nhà để đòi công đạo.

- Phải đấy, Ân thiếu gia, ngài phải làm chủ cho lão nô.....

Quê ma ma bị đụng máu mũi tèm lem, rụng hai cái răng, tuy vẫn chưa hết choáng váng và đau nhức, nhưng sau khi lau sơ máu trên mặt thì bảo hai bà hầu đỡ dậy, cực kỳ suy yếu đi tới, vừa đi vừa oán than số khổ. Tiếc là âm mũi bà quá nặng lại hơi thều thào khiến giọng bà nghe thú vị chứ không phải đầy thảm thương.

Bạch Vân đứng bên cạnh Tiểu Phuong, trước mặt Quê di nương, khi Quê ma ma đi tới, đôi mắt già nua bị hoa mắt dần dần nhìn rõ, bà vốn định thừa cơ trừng phạt ác với Kỳ Tiểu Phuong nhưng không ngờ lại tìm sai hướng, trừng nhầm người ____ người bà trừng là Bạch Vân.

Ánh mắt Bạch Vân từ lâu đã dán vào mặt Quê ma ma.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Bạch Vân mỉm cười vô cùng hòa nhã khiêm tốn, ánh mắt nhu hòa, nụ cười mềm mại....

Editor lầm nhảm: Tiểu Phuong quá uy vũ! Thôn Tiểu Quy ngoài cái nghèo ra thì thú vị quá đó chứ.

Tội nghiệp Xuân Hà. *cười lẫn với anh này*. Hầu gia Triệu Tư Ân oai phong mới có 28 tuổi, đang sức trai ngời ngời mà ai nấy cũng chê anh già là sao?

Từ hồi mê Bạc Ngan tướng quân, mình đâm ra có cảm tình với mọi anh tướng quân, cơ mà Triệu Tư Ân tướng quân khiến mình thất vọng quá (anh chỉ giỏi đánh trận còn chuyện trong nhà thì nát bét cả ra).

Bạn đang đọc truyện *Nghê Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 24 (1)

Lúc ánh mắt Quê ma ma khôi phục như thường, đầu tiên bà sửng sốt, tiếp theo là kinh hãi, hét thất thanh:

- Thuận, Thuận Nhi! Lý Thuận Nhi!

Hết xong, bà tức thì hôn mê, không còn biết gì nữa.

Tình huống lại hỗn loạn.

Bạch Vân vẫn chưa hoàn toàn thu lại nụ cười trên mặt đã bị nắm lấy cằm, xoay qua phía Hạ Nguyên.

- Lý Thuận Nhi?

Cậu nhướng mi hỏi.

Bạch Vân nhún vai.

- Đương nhiên không phải ta, bà ta nhận nhầm người.

Rồi cô đùa nói:

- Xưa kia có giai nhân cười một tiếng nghiêng nước nghiêng thành, ta khó mà theo được bóng lưng ấy, chỉ có thể làm nghiêng một bà già.

Hạ Nguyên đưa tay kia nhẹ nhàng xoa lên khóe môi cô, tựa như muốn lau đi dư âm nụ cười xinh đẹp nữ tính vừa rồi, hoặc tựa như muốn thu gom nụ cười ấy vào tay mình, độc chiếm.

-Còn có ta.

Cậu nói nhỏ, chỉ cô mới có thể nghe được.

Bạch Vân quả nhiên nghe được, bởi vì cô đỏ mặt.

Không muốn để người khác thấy dáng vẻ này của cô, Hạ Nguyên quyết định thật nhanh, kéo tay cô rời đi, mặc kệ đồng hồ loạn trước mắt này ____ dù sao cũng không liên quan tới hai người họ.

- Đi.

Cậu vừa nói vừa hành động ngay. Mấy người hầu đi trước mở đường, gạt ra những người có ý đồ ngăn cản họ. Cậu mau chóng đưa cô rời khỏi nơi lộn xộn này, cũng đưa cô rời khỏi Chiêu Dững hầu mà cô rất để ý.

Bạch Vân chỉ kịp ra dấu tay với Tiểu Phuong vẫn đang ai oán, đồng thời dùng khẩu hình nói: Rảnh thì tới nhà ta.

Số của cô và Tiểu Phuong dạo này quá nhỏ, muốn trò chuyện tử tế cũng khó khăn; cho nên vẫn là tới nhà cô thì hơn, nơi đó dù sao cũng không thể nhảy ra một người nào đẩy của nhà Chiêu Dững hầu.

Chiêu Dững hầu ở phía sau hình như đang cất tiếng gọi, hi vọng có thể ngăn họ lại, hấn gọi “Hạ nhị gia” cũng gọi “Người thư sinh kia, xin dừng bước”, nhưng Hạ nhị gia và “người thư sinh kia” đều không đếm xỉa đến hấn, sớm đã chạy mất dạng.

Mặc dù Chiêu Dững hầu chính là nguyên nhân Bạch Vân lên kinh ứng thí nhưng hấn không có tầm quan trọng nào với Bạch Vân. Tất cả những gì cô làm, thay vì nói là vì Chiêu Dững hầu thì nên nói là vì để chữa khỏi tâm bệnh của mẹ cô.

Đối với cô mà nói, Chiêu Dững hầu Triệu Tư Ân mãi mãi chỉ là một người qua đường không liên quan mà thôi.

Hạ Nguyên trực tiếp đưa Bạch Vân về nhà.

Sau khi bảo các nha hoàn ở bên ngoài thư phòng dâng lên trái cây và trà thơm, cậu cho lui tất cả người hầu, chỉ sai Xuân Sinh và Xuân Minh gác cửa.

- Nguyên nhân họ đánh nhau là gì?

Hạ Nguyên thật sự tò mò.

- Đơn phương tranh giành tình nhân.

- Tranh giành tình nhân?

Hạ Nguyên không ngờ lại là một nguyên do không hợp lẽ thường như vậy.

- Quê di nương tương lắm Triệu Tư Ân đuổi theo Tiểu Phuong là vì có ý với cô ấy, cho nên khi tình cờ gặp gỡ trên phố, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua, mắng mẩy câu rồi đánh người.

- Sở thích của Chiêu Dững hầu thật kỳ lạ.

Trong nhà công hầu bình thường, dù chỉ là thông phòng thì cũng không ngang ngược ngoài đường như vậy; người dám làm như vậy, chắc chắn là ngày thường được phóng túng mới tạo nên tính tình như thế.

-Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Quế thông phòng kia hiểu lầm ____ Tiểu Phuong hung hãn hơn ả, mà Chiêu Dững hầu lại thích người hung hãn.

Nếu so về độ hung hãn, nữ nhân thôn Tiểu Quy chưa từng thua ai.

Hạ Nguyên khẽ cười lắc đầu nói:

- Ta vẫn biết nhà cửa của Chiêu Dững hầu trước giờ không yên ổn nhưng không ngờ lại hỏng bét đến mức này.

- Chỉ từ một thông phòng là có thể nhìn ra trong nhà huynh ấy thế nào sao?

- Hoặc ít hoặc nhiều vẫn có thể nhìn ra được. Nếu không phải Chiêu Dững hầu phủ toàn là kiểu người như vậy thì chính là chỉ có kiểu người như vậy mới có thể tồn tại.

Phải biết rằng, chính thê của Chiêu Dững hầu hiện đang bị giam ở Trấn Ninh An, nghe nói lúc ở trong phủ bị bức đến mức như điên như dại.

- Nghe có vẻ trong phủ đó rất không yên bình.

Bạch Vân nhún vai, không mấy hứng thú, chỉ là trong đáy lòng quyết định không thể để mẹ biết chuyện này.

Hạ Nguyên cũng không muốn nói nhiều về mấy thứ không quan trọng đó. Cậu nhìn Bạch Vân với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nói:

- Bà Quế Hoa kia gọi người là Lý Thuận Nhi. Người có gì muốn nói không?

Bạch Vân đảo mắt, nói:

- Chỉ cần người muốn biết, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết. Có điều, người có muốn đoán không, tại sao bà ta gọi ta là Lý Thuận Nhi?

- Tuy ta không có ấn tượng với dung mạo của lệnh đường, nhưng ta nghĩ, hẳn là người rất giống bà ấy nhỉ?

- Đương nhiên. Ta giống với mẹ ta; mà mẹ ta hồi trẻ là nữ nhân đẹp nhất thôn Tiểu Quy đấy.

Cô tự hào ngẩng đầu ưỡn ngực hát cảm. Cô rất hài lòng với vẻ đẹp đủ để dọa người của mình.

- Mẫu thân của người thật sự là biểu tỳ muội của Lý Thuận Nhi?

Hạ Nguyên hỏi.

- Không, sau khi mẫu thân ta bị bán năm bốn tuổi, bà chưa từng gặp lại người nhà cũ phụ, căn bản không nhớ nổi quê quán, họ tên hay tướng mạo của họ. Dù có đi đường gặp phải, hai bên cũng không nhận ra nhau.

Bạch Vân chậm rãi nói:

- Cho nên, mẫu thân ta không có biểu tỳ muội.

Hạ Nguyên dù từng nghĩ tới khả năng này nhưng vẫn cảm thấy khó mà tin được, nhìn thẳng vào mắt Bạch Vân, nhẹ giọng hỏi:

- Mẫu thân của người chính là Lý Thuận Nhi?

- Ừ.

Cô gật đầu.

- Cũng có nghĩa.....Triệu Tư Ân là.....huynh trưởng của người.

Hạ Nguyên cảm thấy đau cả đầu.

- Không phải.

- Sao lại không phải? Các người rõ ràng cùng một mẹ mà.

Chuyện này đâu phải cứ chống chế là được.

Bạch Vân lắc đầu, uống một ngụm trà, nói:

- Mẫu tử bọn ta tới kinh thành không phải để nhận thân thích.

- Nhưng các người vì hân mà đến, đúng không?

Giọng điệu chua chua.

Bạch Vân không để ý tới cậu, gật đầu nói:

- Phải. Nhưng bọn ta không nhận huynh ấy.

- Người cho rằng chuyện phát triển đến bây giờ, hết thấy còn có thể do người định đoạt sao?

Cậu không tin sau tiếng hét kia của Quế Hoa, Triệu Tư Ân sẽ không tiến hành điều tra.

Cứ điều tra tiếp, chân tướng luôn sẽ lộ ra ngoài. Muội muội cùng mẹ khác cha chưa chắc có thể khiến Triệu Tư Ân để ý nhưng mẹ ruột thì nhất định nước về phụng dưỡng. Nhìn bà Quế Hoa kia xem, sở dĩ có thể sống dễ chịu như vậy, không phải vì bà ta là “bằng hữu chí cốt” của mẹ ruột hẳn sao?

- Dù rất khó khăn nhưng không phải không được.

Bạch Vân cảm thấy Triệu Tư Ân trên triều đình có lẽ rất thông minh tài giỏi, nhưng một nam nhân dung túng cho trong nhà loạn không ra thể thống gì thì hẳn là tương đối hồ đồ cầu thả trong những việc cá nhân. Chỉ cần cô cẩn thận một chút, Triệu Tư Ân mãi mãi sẽ không biết mẹ ruột của huynh ấy “ngờ chết nhưng còn sống”.

- Ngươi đừng có xem thường Chiêu Dững hầu.
- Người xem thường huynh ấy chẳng phải là đám quý tộc dòng chính các ngươi sao?
- Không chung đường nên không lui tới, không có nghĩa là xem nhẹ năng lực của hắn.

Đây là hai việc khác nhau.

Hơn một tháng qua, được Hạ Nguyên thời thời khắc khắc giải thích về cuộc đời, cô đã biết địa vị xã hội giữa đích và thứ hoàn toàn là một trời một vực, hai bên cực ít qua lại trò chuyện, mà dù có đi nữa cũng sẽ không đứng cùng nhau trong những trường hợp công khai. Dân chúng bình thường không rõ ràng như vậy nhưng tầng lớp quan lớn quý tộc vừa nhìn là biết, gia nghiệp càng lớn thì càng phân biệt rõ đích thứ, mỗi bên đều có phạm vi giao tiếp của riêng mình.

- Ta cũng không xem nhẹ huynh ấy, cho nên mới nói là rất khó.
- Tại sao ngươi không muốn nhận người huynh trưởng này?
- Ta họ Bạch, huynh ấy họ Triệu; ta nghèo túng, huynh ấy giàu có, không phải người chung đường, không tiện nhận thân thích. Hơn nữa, hoàn cảnh của Triệu đại hầu gia ở kinh thành đã đủ tệ rồi, hà tất phải thêm chuyện khiến huynh ấy bị người đời đàm tiếu.

Nói thực, Bạch Vân cũng có chút cảm thông với huynh ấy.

- Ngươi thực sự nghĩ vậy?

Cô suy nghĩ rồi nói thẳng:

- Đó là nói cho người ngoài nghe, dù sao nghe cảm thấy rất khí phách, cũng rất quan tâm. Nhưng, sự thực là ta không muốn nhận huynh ấy. Tùy tiện xuất hiện một người, bảo là người thân của ta, ta không tiếp nhận được.

Cộng thêm việc mẫu thân vì bảo vệ danh tiếng của nhi tử nên cũng không có ý nghĩ nhận thân thích, vừa hợp.

- Ngươi giận dữ sao?
- Không phải giận dữ, thật đấy.

Có lẽ sự khẳng khái cố chấp của cô rất kỳ lạ nhưng cô không có ý định nhận người huynh trưởng hầu gia này. Cô độc lập đã quen, từ trước đến nay luôn không dễ dàng tiếp nhận người khác vào trong cuộc đời của mình, dù là quan hệ huyết thống cũng vậy.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Hạ Nguyên biết cô đã hạ quyết tâm không nhận Triệu Tư Ân. Nhưng câu quả thực không thể hiểu nổi cách làm này của Bạch Vân. Triệu Tư Ân là máu mủ duy nhất trên đời này của hai mẹ con họ, họ vốn đã nghèo khó, hiện Bạch mẫu lại đang mang bệnh nặng, nếu có một chỗ dựa lại còn có quan hệ huyết thống là một người nam nhi có thân phận có địa vị tới chiếu cố sẽ làm giảm bớt tình trạng quần bách của họ _____ tiền bạc còn dễ nói nhưng những thứ thuốc tốt thì dân chúng bình thường không thể nào với tới. Nghĩ đến đây, Hạ Nguyên hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ rất lâu trong lòng:

- Ngươi nói thật cho ta biết, tình trạng hiện tại của ngươi có phải cực kỳ túng quẫn không?
- Không có đâu, trong tay ta vẫn xem như dư dả.

Bạch Vân kinh ngạc khi Hạ Nguyên lại hỏi cô vấn đề về kinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trọng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 24 (2)

Sau khi đến kinh thành gặp lại cậu, tuần nào cậu cũng sai người đưa lương thực và thuốc bổ tới cho mẫu thân cô, lại còn đưa rất đúng bệnh, đủ thấy cậu đã lên lút điều tra về bệnh tình của mẫu thân. Nhờ sự tiếp tế hào phóng của cậu đã giải quyết được vấn đề thuốc bổ khiến cô đau đầu nhất (chủ yếu vì vừa đắt kinh khủng vừa khó mua), cô hoàn toàn không cần lo không đủ tiền dùng. Cho nên cô không hiểu tại sao Hạ Nguyên lại đột nhiên hỏi cô như vậy.

- Sao ngươi có thể dư dả? Ở cái nơi như thôn Tiểu Quy, dù đất đai cả thôn đều là của ngươi thì ngươi cũng kiếm không ra tiền, đừng nói chỉ là trong nhà ngươi lại không có ruộng đất. Thế nhưng, dù đã biết tình hình của ngươi, ta vẫn chưa từng đưa ngươi tiền.

Hạ Nguyên có chút khó khăn nói xong mới hỏi:

- Người có biết là tại sao không?

- Bởi vì người như các người cảm thấy đưa tiền rất dung tục, hơn nữa còn dễ gây tổn thương lòng tự ái của người nghèo, đương nhiên không chịu đưa, ngay cả nói cũng không được.

Bạch Vân cảm thấy mình rất là biết quan tâm, chưa từng dùng “ngạo khí của người nghèo” để hành hạ cậu.

Hạ Nguyên lại bị tức đến lạc đề, hằm hừ chất vấn:

- Người như bọn ta gì chứ? Là người thế nào?

Bạch Vân hást cằm, dùng cách thức thường dùng để đả kích cậu trong thư từ qua lại mười năm nay, nói:

- Mời tham khảo Vương Di Phủ* trong “Thế thuyết tân ngữ, quy châm” sẽ biết ta nói là người nào. (* Vương Di Phủ đòi Tấn khinh tiền, không bao giờ nói đến “tiền”. Một hôm, ông ngủ, người nhà chất tiền quanh giường ông để xem lúc thức dậy ông có nói đến tiền hay không. Quả nhiên, lúc thức dậy, ông hết sức ngạc nhiên nhưng chỉ bảo người nhà sao không cất “cái vật tầm thường” ấy đi, chứ không nói đến “tiền”.) (1)

- Vương Di Phủ gì?!

Dù tự nhận là đầy bụng thi thư nhưng đáng tiếc Hạ Nguyên không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, nhất thời không nhớ ra đó là ai, cho nên cậu suýt trở mặt với cô lần nữa, khoe khoang như thế đúng là muốn ăn đòn mà!

May mà cậu kịp thời nhớ ra, nữ nhân này có khôn kiệp cỡ nào cũng là người cậu quan tâm, lại còn là nữ nhân, cậu không thể giống như trước đây được. Phải nhin.

Bạch Vân khẽ cười ra tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, cô chậm rãi đọc đoạn văn kia _____

- “Vương Di Phủ nhũ thượng huyền viễn, thường tậ kỳ phụ tham thực, khẩu vị thường ngôn tiền tự. Phụ dục nghị chi, lệnh ti dĩ tiền nhiều sàng bắt đắc hành. Di Phủ thần khởi, kiến tiền ngại hành, hô ti viết: ‘Cử khước a đồ vật.’” (Vương Di Phủ luôn tôn sùng lý lẽ sâu xa, thường căm ghét sự tham lam thấp hèn của vợ mình, miệng chưa từng nói ra chữ “tiền”. Vợ ông muốn thử ông, bèn sai tỳ nữ xếp tiền quanh giường ngủ, khiến ông không thể bước đi. Buổi sáng Vương Di Phủ thức dậy, thấy tiền cản trở đường đi, liền gọi tỳ nữ, nói: “Đem những thứ này xuống!”) (2)

Đọc xong, cô nhưng mảy trả lời câu vừa rồi của cậu:

- Người như các người chính là _____ cả đời không chịu nói chữ “tiền” ra khỏi miệng, nhìn thấy tiền cũng tức giận, nếu bảo các người dùng tiền đi giúp đỡ bằng hữu thì các người có thể xấu hổ đến mức nhảy sông tự vẫn.

Hạ Nguyên luôn phong thái hoàn mỹ rất không có khí chất lừm cô, thể hiện rằng mình không vui. Dù không vui nhưng đây không phải lúc dây dưa chuyện này, nên nói đến chính sự thì hơn, món nợ này để về sau hẵng tính! Hừ.

- Ta tặng người vật phẩm và sách vở nhưng chưa từng tặng người tiền. Sau đó khi biết mẫu thân người năm ngoái mắc bệnh nặng, suýt nữa không cứu được, trong lòng ta rất hối hận.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng mười năm nay cậu không chịu tặng tiền, chính là vì lo nghĩ đến lòng tự ái của cô, cũng hi vọng cô tự mình cố gắng vươn lên. Dẫu sao thì vô duyên vô cớ giúp đỡ quá mức, ngược lại sẽ khiến người được giúp đỡ trở thành lười nhác vô dụng, cậu đã nghe kẻ không ít những ví dụ về lòng tốt trở thành chuyện xấu.

- Hạ Nguyên, người cho rằng trừ đọc sách và đá bóng ra, ta không biết làm gì cả sao?

- Đương nhiên không phải. Người có đầu óc thông minh, tay chân nhanh nhẹn, ta tin người biết làm rất nhiều thứ, chỉ cần người muốn học.

- Đa tạ người coi trọng ta như vậy. Nhưng người nhất định không ngờ được, ta biết cách kiếm tiền lắm.

Bạch Vân lại tiết lộ một bí mật nữa cho Hạ Nguyên:

- Kỳ thực từ năm mười ba tuổi ta đã bắt đầu giúp Trương phu nhân xử lý các cửa hàng và khách điểm của bà ấy. Nếu ta không đi thi trạng nguyên thì chắc là sẽ trở thành một thương nhân giỏi. Bởi vì ta giúp Trương phu nhân làm việc chưa được mấy năm đã kiếm được không ít tiền lương và tiền thưởng, còn nhiều hơn cả mấy quan sự khác. Số tiền đó đủ để làm lộ phí và phí chi tiêu cho hai mẫu từ ta đến kinh thành. Trương phu nhân còn nói, chờ ta lo xong chuyện kinh thành, bà ấy rất hoan nghênh ta quay về làm việc cho bà ấy, bà ấy nói muốn đem bản lĩnh buôn bán của mình truyền cho ta, để ta trở thành thương nhân giỏi nhất trong thiên hạ _____

- Thương nhân?!

Hạ Nguyên nghi ngờ mình sắp bị cô chọc tức đến hôn mê. Cậu hỏn hên chất vấn:

- Ai xúi giục người đi con đường tà đạo đó?! Trương phu nhân lại là thần thánh phương nào?

Cậu muốn đi xé xác bà ta!

- Trương phu nhân giống Trần phu nhân, đều là người trong Thận Nghiêm Am. Ta nghe Trương phu nhân nói, Trương gia nhà bà ấy là phú thương đệ nhất kinh thành, dù người không qua lại với các thương nhân thì chắc là cũng có nghe nói?

- Hoàng thượng Trương gia.....đúng rồi, Trương gia có một nữ nhi ở Thận Nghiêm Am. Nữ nhi đó là một nhân tài buôn bán, sau khi gả cho một tú tài nghèo, chỉ ngần ngừ trong vòng năm năm bà ấy đã khiến gia tộc của tú tài kia thành hào phú một vùng, lại dùng thủ đoạn đưa trượng phu vào thư viện nổi danh nhất kinh thành, để ông ta được danh sư chỉ bảo, cuối cùng thuận lợi thi đậu cử nhân, sau đó gắng gượng thi đậu đồng tiến sĩ, bà ấy phí một món tiền lớn chạy chọt khỏi thông đường làm quan cho ông ta, thủ đoạn vô cùng lợi hại. Đáng tiếc_____

- Đáng tiếc trượng phu có tiền đồ liền nghĩ tới hưởng thụ vui chơi tửu sắc. Vậy nên Trương phu nhân lại dùng thời gian hai năm khiến cho nhà chồng trở về nguyên dạng hai bàn tay trắng.

Bạch Vân tiếp lời nói hết.

Hạ Nguyên nhìn cô, hỏi:

- Người thật biết Trương phu nhân đã làm những gì?

Chẳng hạn như: dùng thuốc độc giết chết thứ tử thứ nữ của trượng phu, sau khi khắc dấu lên mặt các thị thiếp thì đem bán tới kỹ viện, dùng danh nghĩa bạn bè thân thích của trượng phu cho vay tiền, đồng thời tới quan phủ tố cáo.....

- Ta biết, bà ấy đều nói cả.

Bạch Vân gật đầu.

- Thật sự biết?

Hạ Nguyên không cho rằng Trương phu nhân là người làm chuyện ác sẽ kể lại đúng sự thực. Quá nửa hẳn là sẽ nhấn mạnh sự đáng chết của kẻ phụ tình cũng như những điều tệ bạc mà bản thân gặp phải, đúng không? Còn về những chuyện ác mình làm, đại khái đều kể lại mơ hồ qua quýt.

- Thật. Trần phu nhân và Lý phu nhân cũng biết. Họ còn kinh ngạc nói tại sao Trương phu nhân không che giấu chút nào mà nói ra hết. Sau đó họ sợ sẽ dạy hư ta nên luôn bảo Trương phu nhân đừng nói.

Bạch Vân xòe tay.

-Người không có nhắc tới trong thư.

- Không phải chuyện gì to tát, có gì hay mà nhắc.

- Còn không phải chuyện gì to tát? Người sẽ bị bà ta dạy hư!

Hạ Nguyên tức giận nói.

- Ta không bị dạy hư đâu.

Bạch Vân không cho rằng như vậy.

- Thế ta hỏi người, sau này nếu người cảm thấy mình gả nhầm người thì người sẽ không màng đến luật pháp triều đình, giết toàn bộ tiểu thiếp và thứ tử thứ nữ của trượng phu, sau đó khiến cả gia đình chồng thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng ư?

- Không.

- Sao người có thể không chứ?

Hạ Nguyên hoàn toàn không tin, trong xương cốt Bạch Vân vốn dĩ không hề có các mỹ đức như dịu ngoan hiền thực nhẫn nhịn gì gì đó.

- Ta không lấy chồng, đương nhiên không thể nào gặp tình huống như vậy.

Bạch Vân nói.

- Cái gì? Người không lấy chồng?!

Hạ Nguyên kinh hãi vỗ bàn, sức lực mạnh đến mức khay ly trên bàn đều nhảy lên.

- Người kích động như vậy làm gì? Cũng đâu phải chuyện lớn.

Mẹ cô cũng không quá trông cậy cô lấy chồng. Mặc dù bà luôn hi vọng cô xuất giá nhưng quả thực không tưởng tượng được người nào có thể chứa chấp cô, thế là bà quan không dám nghĩ nhiều, cùng lắm là thờ ngắn than dài mà thôi.

- Đương nhiên là chuyện lớn! Là ai dạy cho người cái loại ý nghĩ này? Có phải là các ni cô không gả được và các phu nhân trong Thận Nghiêm Am gả nhầm người không? A!

Ý thức nguy cơ nông cạn khiến Hạ Nguyên bắt đầu thần hồn nát thần tính, cảm thấy tất cả mọi người Bạch Vân quen biết đều có hiềm nghi, đều là những kẻ ác dạ hù cô.

- Không có ai dạy ta không lấy chồng, là tự ta quyết định.

- Tại sao không lấy chồng? Rốt cuộc người đang nghĩ cái gì vậy?

Hạ Nguyên không ngồi yên nữa, đứng dậy vòng qua bàn, đứng trước mặt Bạch Vân, từ trên cao nhìn xuống, hùng hùng hổ hổ.

- Không nghĩ gì cả, ta đã cân nhắc qua một lần tất cả nam tử hợp độ tuổi mà ta biết, phát hiện không người nào ta có thể gả nên mới quyết định không gả.

Bạch Vân rất nghiêm túc nói.

- Không người nào có thể gả?

Hạ Nguyên cắn răng hỏi.

- Đúng vậy.

- Vậy ta thì sao? Ta cũng không đáng để gả sao?

- A?

Bạch Vân kinh ngạc nhìn chằm chằm đôi mắt bốc lửa của Hạ Nguyên, nhất thời không thốt nên lời.

Hai ngày nay cô mới hiểu rõ là mình thích Hạ Nguyên, nhưng quả thực cô không vì thích cậu mà cho rằng hai người nên kết thành phu thê. Suy cho cùng.....điều này quá khó có thể tưởng tượng.

Cậu ấy là quý tộc kinh thành, cô là người nghèo ở sơn thôn, hai người không thể chung đường.

Cô hiểu rất rõ ràng: trong khi, hiển nhiên, Hạ Nguyên vẫn còn đang hỗn loạn, chưa có thời gian tĩnh táo suy nghĩ rõ nên lúc này mới tức giận như vậy, cảm thấy.....bị phụ bạc như vậy.

Editor chú thích: (1) và (2) có nội dung na ná nhau, (1) là diễn tích bằng tiếng Việt mình tìm được trên mạng, (2) là mình dịch từ đoạn mà Bạch Vân đọc; diễn tích này hình như không quá phổ biến nên mình không tìm được nhiều, do đó không xác định được đâu là bản chính xác nên mình bê cả 2 đoạn lên.
^^

Bạn đang đọc truyện *Nghê Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 25 (1)

- Tiểu Vân, ta thực không hiểu mấy người đó của Chiêu Dững hầu phủ rốt cuộc nghĩ gì nữa! Rõ ràng từ đầu ta đã nói, “Bạch Muội” kia không phải hạ nhân của Minh Tuyên hầu phủ, cô ấy chỉ là một bằng hữu nhờ ta đưa đến Chiêu Dững hầu phủ tìm người thân mà thôi, không tìm được nên về quê rồi. Quê cô ấy ở đâu ta cũng không biết_____ta nói vậy đủ rõ ràng rồi chứ nhỉ? Sao đám người bọn họ giống như nghe không hiểu ấy, năm lần bảy lượt chạy tới hỏi! Chẳng lẽ bọn họ tưởng rằng cứ hỏi nữa là sẽ hỏi ra hoa à?

Tiểu Phụng xách lễ vật quý báu___một giò thức ăn ngon, chạy tới nhà Bạch Vân. Lúc cô ấy qua, Bạch mẫu vừa uống thuốc xong, dưới tác dụng của thuốc nên dần dần buồn ngủ, bà gắng gượng chào hỏi mấy tiếng, sau đó được Bạch Vân và Tiểu Phụng khuyên nhủ mới đi ngủ.

Hai người nhỏ giọng đi đến phòng Tiểu Vân, sau khi đóng cửa phòng, Tiểu Phụng không kiềm được oán trách mấy người kỳ quặc kia. Tuy cô đã hạ thấp giọng nhưng oán khí không hề giảm bớt.

- Tiểu Phụng, xin lỗi vì đã mang nhiều phiền phức tới cho người như vậy. Là ta suy nghĩ không chu đáo, ban đầu không nên lấy danh nghĩa nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ đến Chiêu Dững hầu phủ hỏi thăm, chuyện này là lỗi của ta.

Ban đầu Bạch Vân cũng không ngờ Chiêu Dững hầu lại khó dây dưa như vậy.

Tiểu Phuong khoát tay nói:

- Không sao, dù sao họ có muốn tìm ta gây phiền toái cũng không có cơ hội nữa. Ta nghe nói, Chiêu Dững hầu về kinh báo cáo công tác không thể ở lại quá lâu, cùng lắm là hai tháng sẽ phải về phương Bắc. Tính ra cũng sắp rồi, mấy ngày này ta cứ trốn ở Minh Tuyên hầu phủ không ra ngoài, xem xem hắn có thể làm gì.

- Bất luận thế nào, ta đều cảm ơn người.

- Này! Người ngu à? Khách sáo với ta cái gì, chúng ta là ai với ai chứ.

- Tiểu Phuong, tuy người của Chiêu Dững hầu phủ quả rất đáng ghét nhưng nhiều chuyện phiền phức như vậy là do ta gây ra. Thực sự rất xin lỗi, ta không nói cho người biết nguyên nhân nhưng người vẫn luôn giúp đỡ ta.

Tiểu Phuong liếc xéo cô, đưa tay vỗ mạnh lên vai cô, nói:

- Ta không hề quan tâm tại sao người đi chọc Quế ma ma, để rồi không cẩn thận chọc cả Chiêu Dững hầu. Mấy chuyện cong cong queo queo này, ta không có kiên nhẫn biết; ta chỉ biết một điều: người của thôn Tiểu Quy chúng ta không thể bị người khác ức hiếp!

Bạch Vân xoa bả vai bị cô ấy vỗ hơi tê tê, nói:

- Ta cũng không nói nhiều, hiếm khi hôm nay cuối cùng không bị ai quấy rầy, ta có thể nói với người_____

- Đứng! Tiểu Vân, ta biết từ nhỏ người đã vô cùng thông minh, vô cùng biết suy nghĩ, chuyện đơn giản đến mấy người cũng có thể nghĩ ra vô số thứ cong cong queo queo. Ta không giống người, đầu óc ta không đủ thông minh, miệng ta không đủ kín, nếu thật có chuyện gì quan trọng, người không cần nói với ta, ta không muốn biết!

Tiểu Phuong vội vàng hoảng sợ khoát khoát tay.

Bạch Vân bật cười. Cô suy nghĩ, quả thực không nên biến bí mật của mình thành áp lực cho Tiểu Phuong. Nếu Tiểu Phuong biết tất cả tiền căn hậu quả, sợ là cô ấy ngay cả ngủ cũng không yên tâm, lo bản thân nói mớ, vô tình để lộ bí mật ra ngoài. Vì vậy cô cũng không nói gì khác, chỉ giải thích đơn giản lý do mình tới Chiêu Dững hầu phủ tìm người vào lần đầu tới kinh thành_____

- Bà ma ma tên Quế Hoa kia từng suýt hại chết mẹ ta. Tuy mẹ ta mạng lớn vẫn còn sống, cũng không muốn báo thù nhưng ta không thể nào tha thứ khoan dung như vậy. Nhưng ta không quyền không thể, việc có thể làm được thực rất có hạn, cùng lắm chỉ có hết sức khiến bà ta khó chịu mà thôi. Hôm đó ta đến Chiêu Dững hầu phủ với ý định khiến bà ta giật mình kinh hãi, ăn không ngon, ngủ không yên.

Hiệu quả hình như không tệ, Bạch Vân rất hài lòng; có điều, nếu không chọc tới Triệu Tư Ân thì tốt hơn.

- Cái gì?! Lão bà đó từng hại Bạch thẩm?! Người tốt như Bạch thẩm mà bà ta cũng xuống tay được?

Tiểu Phuong nhảy lên, nếu không phải vẫn nhớ Bạch thẩm đang ngủ trong phòng cách vách thì cô ấy đã hét to ra tiếng rồi.

Nhưng, sau khi kêu xong, Tiểu Phuong lại đột nhiên cười ha ha, vội nắm lấy tay Bạch Vân, kích động nói:

- Tiểu Vân, đây đúng là báo ứng! Hôm nay lúc ta ra ngoài nghe được mấy ma ma khác đang tán gẫu tin tức mới nhất. Người biết không? Bà Quế Hoa đó bị điên rồi.

- Bị điên? Sao lại bị điên?

Bạch Vân kinh ngạc không thôi:

- Ba ngày trước ta thấy bà ta ngoài trừ đựng văng hai cái răng thì đâu có gì không ổn.

- Đúng đây, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, thậm chí có người còn cho rằng bà ta giả điên vì muốn Chiêu Dững hầu đòi lại công đạo cho bà ta. Ma ma phòng bếp bọn ta còn dặn ta nhất định phải cẩn thận, đừng để bị người của Chiêu Dững hầu phủ bắt đi xin lỗi bà lão đó.

Tiểu Phuong hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Nhưng ta cho rằng bà Quế Hoa đó điên thật, nghe nói ba ngày trước sau khi được đưa về hầu phủ, lúc tỉnh lại thần trí bà ta đã mơ mơ hồ hồ, vừa khóc vừa mắng vừa cầu xin tha thứ, luôn thét gọi Lý Thuận Nhi_____ Ồ? Không đúng! Tên của Bạch thẩm không phải là Lý Thuận Nhi chứ?

Đầu óc Tiểu Phuong hiếm khi nhanh nhạy, cô ấy nhảy lên hỏi:

- Ủ. Đó là khuê danh của mẹ ta.

- Bạch thăm họ Lý á? Nhưng sao mọi người đều gọi thăm là Bạch nương tử?

- Bởi vì họ Lý này vốn không phải họ của mẹ ta. Khi mẹ ta được sinh ra không lâu thì cha mẹ đều qua đời; sau đó bà được cữu cữu nuôi đến năm bốn tuổi, vốn dĩ không tên không họ, vì bán thân làm nô phải đến quan phủ ghi tên vào hồ sơ nên cữu cữu mới lấy họ của mình ghi cho mẹ ta; còn tên là sau khi mẹ ta vào phủ được ma ma tùy tiện đặt cho. Sau khi mẹ ta sinh ta, bà luôn tự xưng là Bạch nương tử, bảo với người khác rằng bà tên Thuận Nương, cũng tự cho rằng mình họ Bạch.

Tiểu Phuong nghe mà há mồm lú lủi. Cô không ngờ Bạch thăm dịu dàng dễ mến như vậy lại có thân thế đáng thương dường ấy. Quá bi thảm, quá tội nghiệp, cữu cữu của Bạch thăm quá đáng ghét.ơ, đợi đã!

- Tiểu Vân, câu cuối cùng có phải ngui nói nhầm không? Bạch thăm phải là sau khi gả cho Bạch thúc mới tự xưng là Bạch nương tử chứ, sao lại là sau khi sinh ngui mới tự xưng như vậy?

- Bởi vì ta là cốt nhục của mẹ ta, mẹ ta đương nhiên đều là vì ta.

Bạch Vân hất cao cằm, kiêu ngạo nói.

- Nhưng Bạch thúc là trượng phu của Bạch thăm. Với lại, Bạch thúc tốt với mẹ ngui đến mức táng gia bại sản, tới bây giờ thôn Tiểu Quy vẫn còn lưu truyền câu chuyện về Bạch thúc, khụ.dù là chuyện về chưa từng thấy người nào của thôn Tiểu Quy ngu đến thế, nhưng có nữ nhân nào được đối đãi như vậy mà không cảm động chứ! Nếu có nam nhân chịu đối đãi với ta như vậy, ta sẽ lập tức đánh ngất người đó, kéo về nhà lấy thân báo đáp!

Tiểu Phuong nói rất khí thế.

- Được rồi, cha ta cũng là nguyên nhân mà mẹ ta tự xưng Bạch nương tử.

Nể mặt cha đối xử tốt với mẹ, Bạch Vân hào phóng tán thành. Cô lại quay về đề tài ban đầu:

- Nếu bà Quế Hoa kia điên thật thì thù hận giữa bà ta và mẹ ta chấm dứt từ đây, sau này ta sẽ không để ý tới bà ta nữa.

Dù sao bà ta cũng không có tầm quan trọng gì, tiện tay chinh bà ta là được, không đáng phải quá phí tâm.

- Tiểu Vân, ngui nói xem, có phải bà ta thấy mặt ngui nên mới sợ hãi thành điên?

Vì từng làm chuyện xấu xa với Bạch thăm nên khi thấy Tiểu Vân có tướng mạo giống Bạch thăm liền sợ hãi thành điên.

- Ta cũng cho là như vậy.

Bạch Vân cười đắc ý, nói rất kiêu cạo:

- Đây gọi là đẹp đến dọa người.

- Xì!

Tiểu Phuong phi nhỏ, lười mắng.

- Không nói mấy thứ này nữa, dù sao chuyện của Chiêu Dĩnh hầu, trong lòng ngui nắm chắc là được. Vị hầu gia đó có lẽ không rảnh tới tìm ta, nhưng nhất định sẽ tìm ngui, ngui nên nghĩ đối sách trước cho tốt.

- Ủ, ta biết rồi.

Sau khi nói xong chủ đề không vui này, Tiểu Phuong cũng xả xong cơn giận, hai người uống trà thư giãn, Tiểu Phuong mới có tâm trạng quan sát khắp phòng. Tiểu Vân nói là phòng ngủ không bằng nói là thư phòng, ngoại trừ một cái ván gỗ đơn giản, còn lại đều là sách vở chất đầy bàn đầy đất, đi không cẩn thận có thể giẫm phải giấy hoặc đá phải sách bất cứ lúc nào.

Nhìn lượng sách khổng lồ luôn khiến người ta sinh ra cảm giác kính sợ. Tiểu Phuong chỉ tay vào sách khắp phòng, hỏi:

- Nè, Tiểu Vân, ngui thật sự muốn thi trạng nguyên à?

- Ủ.

Bạch Vân dời sách vở trên bàn đi, trải giấy, mài mực, bắt đầu làm chuyện chắc chắn sẽ làm vào những lúc rảnh rỗi mỗi ngày_____ luyện thư pháp.

- Hừ, cái ngui viết này là. “thiên hạ quán quân thiếp”!

Tiểu Phuong nhìn hồi lâu, kinh ngạc kêu ra tiếng.

- Ngui cũng biết thư thiếp này à? Xem hiểu không?

Bạch Vân tò mò hỏi.

- Đương nhiên không hiểu. Ta đâu biết mấy chữ, đủ để ta mua đồ không bị gạt là được. Ta không hiểu chút gì về mấy thứ của người đọc sách, chẳng qua bức thư thiếp này rất dễ nhận ra mà thôi, chỗ nào cũng thấy, ta không biết nó viết gì nhưng ta nhận ra được nó.

Xem thư pháp như một bức tranh để phân biệt, với Tiểu Phuong mà nói không phải vấn đề lớn, càng khỏi nói bức “thiên hạ quán quân thiếp” này quả thực quá nổi tiếng, nổi tiếng đến mức hễ là người từng học thư pháp thì nhất định từng mô phỏng theo một lần, người tự cho rằng mình mô phỏng cực kỳ giống còn đem treo ở thư phòng hoặc phòng lớn để khoe khoang.

- Ủ, cái ta viết chính là “thiên hạ quán quân thiếp”. Thế nào?

Bạch Vân nhanh chóng vung bút viết xong một bức hoàn chỉnh, hỏi.

-Tiểu Vân, người viết không đẹp như người khác viết.

Tiểu Phuong nhớ lại những bức thư thiếp cô từng thấy, cảm thấy Bạch Vân viết kém hơn.

- Đẹp chưa chắc đã chính xác, bản gốc của nó cũng không phải nổi tiếng vì đẹp.

Bạch Vân bĩu môi.

- Ô! Thế à? Vậy mọi người bắt chước như điên cái gì? Mắc mớ gì mà nổi tiếng?

- Bởi vì đây là bản duy nhất còn lưu lại của Thái Tổ khai quốc. Sau khi băng hà, trong di chúc ông chỉ cho con cháu hai lựa chọn: một là đốt nó để tế ông; hai là chôn nó chung với ông. Hoàng đế kế vị và văn võ bá quan không dám không tuân theo, đành đem nó tùy táng.

- Ô! Là vậy à? Nhưng nếu đã tùy táng thì sao mọi người vẫn có thể mô phỏng?

- Bởi vì Thái Tông Hoàng đế sai người khắc nó lên bia đá, dựng trên bệ ngay chính giữa trước điện Càn Chính, bá quan lúc lên triều đều có thể thấy.

Tiểu Phuong gật đầu, tiện tay rút một tờ giấy bị vút lung tung, nhìn kiểu chữ ngay ngắn trên đó, hỏi:

- Cái này cũng là người viết?

Chữ nhìn rất gọn gàng.

- Đúng. Lúc đọc sách ta tiện tay ghi chép.

- Ghi chép này đẹp hơn nhiều. Thấy người viết “thiên hạ quán quân thiếp” như gà bới, ta còn lo người viết chữ xấu như vậy làm sao thì trạng nguyên được. Xem nè, không chỉ viết sai mà còn tô đen thành một cục, viết chữ sửa lại bên cạnh, xấu chết đi được! Hại cả tám thư thiếp đều bị hỏng.

Cô chỉ vào một chữ viết hồng nổi bật trên thư thiếp, chê bai nói.

- Bản gốc như vậy đấy.

Bạch Vân khẽ lẩm bẩm.

- Sao có thể? Người đừng chê bậy! Hoàng đế sao có thể viết chữ như vậy, mà còn viết sai nữa?! Viết sai rồi tô lên chứ không lập tức bỏ đi viết lại, cứ thế lưu truyền đời sau, không thể nào!

- Ta đoán.....tám bia đá trên bệ trước điện Càn Chính nhất định không có chữ sai, hơn nữa kiểu chữ cũng đẹp hơn không ít.

Dù sao cũng là kiêng kỵ cũng đáng chí tôn mà! Và lại, tám phần là vì bản gốc này xấu quá, rất mất mặt, cho nên Thái Tổ mới khăng khăng đem nó vào lăng tẩm, không chịu cho người đời thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 25 (2)

- Vậy à? Sao người biết?

Tiểu Phuong không tin:

- Bản thư thiếp kia đã tùy tăng rồi, rốt cuộc sự thật ra sao đâu ai nói chính xác được.

- Ta đã xem qua điệp khắc bút tích thực rồi, điều ta nói chính là sự thật.

- Điệp khắc lại là gì nữa?

Tiểu Phuong đau đầu.

- Chính là mời thợ mộc chuyên khắc chữ thư pháp khắc lên gỗ những chữ y hệt như chữ viết trên giấy hoặc trên lụa, sau đó lại tiến hành in ra là có thể thấy bút tích thực. Trận động đất mấy năm trước làm chấn động đỉnh núi đặt lăng tẩm Thái Tổ, hoàng gia sợ lăng tẩm bị hỏng nên đã mở lăng mộ tiến hành kiểm tra tu sửa. Lúc đó có vài người nhân cơ hội len đem theo vài thợ khéo khắc “thiên hạ quán quân thiếp” thành điệp khắc, do đó hình dạng thực sự của bút tích thực mới được truyền ra ngoài. Chuyện này không thể công bố nên thiên hạ chỉ có rất ít người biết.

Bạch Vân cảm thấy mức độ cả gan làm loạn của Hạ Nguyên so với cô cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, ai cũng không nói được ai.

- Do đó, cái nguoi viết....mới là thật?

Tiểu Phuong lấp bắp, rất thất vọng nói:

- Chữ của Thái Tổ.....thật cá tính, không ai bắt chước được, dù sao thì người giỏi thư pháp rất khó viết được chữ thể này.....

Có lẽ thôn trưởng ở quê từng đọc sách ba năm có thể viết được chăng?

- Chữ này tuy xấu nhưng ý chí và sát khí ngút trời trong con chữ là thứ mà người bình thường không viết ra được.

- A? Có thứ đó nữa à?

Tiểu Phuong hoàn toàn nhìn không ra.

- Khi Thái Tổ lãnh binh tiến hành trận tử chiến cuối cùng với tộc Tây Di, ông đã vung bút viết ra nó trước lúc tuyên thệ xuất chinh. Lấy quán quân làm lời thề, thề sẽ đuổi hết tất cả ngoại tộc ra khỏi đất Trung Nguyên, tiêu diệt toàn tộc, báo thù món nợ máu bị người Tây Di áp bức tám năm ở Trung Nguyên. Không thành công, thì chịu chết.

Khi nghe Hạ Nguyên kể về đoạn lịch sử khai quốc kia, Bạch Vân tuy không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như người bình thường nhưng vẫn rất bội phục Thái Tổ.....Không tệ không tệ, có thù phải báo, báo phải diệt môn, rất có phong cách của thôn Tiểu Quy.

- Ồ. Nhưng nguoi viết cái này để làm gì? Thi trạng nguyên cần dùng đến sao?

Là một người dân nhỏ bé bình thường nơi phố chợ, không có cảm giác sâu sắc về chuyện hưng vong của quốc gia, Tiểu Phuong chỉ xem như nghe kịch, nghe qua rồi thôi, hỏi những vấn đề thực tế thì hơn.

Bạch Vân trầm mặc, lại rút một trang giấy ra bắt đầu viết, buồn bực nói:

- Cậu ấy nói.....cần dùng tới.

- Cậu ấy? Cậu ấy nào?

Tiểu Phuong nghi hoặc, đầu óc chợt sáng lên:

- Có phải vị quý công tử kéo nguoi chạy ba ngày trước không?

- Ủ, là cậu ấy.

Bạch Vân không có ý định giấu giếm.

- Đã tay nắm tay rồi, cậu ấy có muốn cưới nguoi không?

Tiểu Phuong luôn hồi thảng vào trọng điểm như vậy.

Bạch Vân nhìn cô ấy, buồn bực nói:

- Cậu ấy muốn, nhưng cậu ấy vẫn chưa suy nghĩ rõ là khó khăn cỡ nào; còn ta thì nghĩ rõ rồi, cảm thấy hai ta không thể đến với nhau.

Cho nên cậu ấy lại giận cô, không để ý tới cô. Đúng là sóng trước chưa qua, sóng sau lại tới. Chẳng lẽ lần này sẽ giận đến sau khi cô thi xong?

- Có gì khó? Kinh thành nếu không chứa được nguoi thì nguoi đánh ngất cậu ấy đem về thôn Tiểu Quy, người thôn Tiểu Quy chúng ta rất độ lượng, chắc chắn có thể chứa cậu ấy.

Tiểu Phuong cảm thấy không hề có vấn đề gì cả.

- Tiểu Phuong, tốt xấu gì ngươi cũng lăn lộn ở hầu phủ mười năm, ngươi không có chút nhận thức gì về quyền thế sao?

- Ta biết quyền thế đôi khi rất dọa người là không sai, nhưng vậy thì sao? Dù cuối cùng thực sự không thành thì ngươi cũng đã từng thử. Giống như thi trạng nguyên rất khó, trong mấy trăm cử nhân chỉ có một người thi đậu trạng nguyên. Chẳng lẽ chỉ vì không chắc chắn thi đậu trạng nguyên mà ngươi không thi nữa?

Tiểu Phuong cố gắng khuyên cô.

Bạch Vân rất tự phụ nói:

- Ta cảm thấy thi trạng nguyên không hề khó.

- Được được, ngươi cảm thấy dễ là được. Coi như ta sai, ta lấy ví dụ sai, ngươi hiểu ý của ta là được. Dù sao thì, trừ phi ngươi không để ý đến cậu ấy tí nào, bằng không ngươi phải cố gắng, đừng có chưa cố gắng đã bảo là không được, như thế quá yếu đuối, không giống ngươi.

Tiểu Phuong nhìn không quen bộ dạng này của cô.

- Khó lắm....

Bạch Vân thở dài. Sự lùi bước trước tình cảm này sinh từ nỗi sợ mất mát, quả thực là yếu đuối, cũng đúng là hoàn toàn không giống cô. Có lẽ cô thực sự.....quá để ý nên mới mất đi tâm tư của ngày thường.

- Có gì khó? Ngươi có phải người của thôn Tiểu Quy hay không thế? Ngươi có biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối không? Ngươi có biết từ sau khi ngươi thi đậu cử nhân, toàn huyện Vĩnh Định không ai dám cưới ngươi không? Dù thôn Tiểu Quy có người dám cản rằng cưới ngươi đi nữa thì ngươi nhìn ngươi đi, bàn tay cầm bút này có thể xuống ruộng không? Lúc ngươi nói chuyện hay thuận miệng nói mấy điển cổ gì gì đó, khắp thôn có ai nghe hiểu không? Tha cho mấy nam nhân tội nghiệp dám cưới ngươi đi! Người bọn họ cần là thôn phụ, có tiếng nói chung, có thể chăm sóc hoa màu chứ không phải một đại cử nhân đọc đủ sách thánh hiền. Rồi lại nói, ngươi nhìn ngươi đi! Cả đời này ngươi chưa từng mặc nữ trang bộ tỳ nữ lúc trước không tính; không biết ăn diện, cả ngày bắt nam bắt nữ chạy nhảy lung tung, vậy mà còn có nam nhân để ý ngươi thì ngươi không nên bỏ qua. Đứng trước đại sự cuộc đời mình, quyền thế là cái thá gì? Nghĩ cách ép nó thành cận bã mới phải! Học hỏi Thái Tổ khai quốc đi! Không thành công, thì chịu chết!

Tiểu Phuong hùng hồn đồng dạc, chỉ thiếu nước bước lên lác mạnh Bạch Vân, lác cho cô tỉnh táo hơn một chút.

Bạch Vân bị một tràng kia làm cho hơi choáng váng, hồi lâu sau mới ấp a ấp úng nói:

- Nhưng.....cậu ấy giận ta rồi, ta chộc cậu ấy giận chạy rồi....

- Vậy thì đuổi theo! Đuổi cậu ấy về!

- A?

Đuổi theo cậu ấy? Không phải nên là.....đợi cậu ấy hết giận tới tìm sao?

- Biểu cảm gì đấy hả? Ngươi chưa từng nghĩ là mình nên chủ động ư? Đúng là ngươi đọc sách tới ngu rồi! Bạch Tiểu Vân, tướng mạo ngươi không tệ nhưng so với những tiểu thư kinh thành thì chẳng thấm vào đâu. Còn nữa, nam nhân kia của ngươi, tướng mạo lại vô cùng đẹp_____

- A? Cậu ấy đẹp à?

Bạch Vân chưa từng nghĩ tới tướng mạo của Hạ Nguyên như vậy xứng được gọi là tuấn tú.

Cậu ấy chính là cậu ấy, tướng mạo từ nhỏ đã thế; lúc nhỏ cô không biết đẹp xấu, khi lớn lên cũng không có cảm giác đặc biệt.....Tiểu Phuong cảm thấy sắp ngất, mắng:

- Mất ngươi mờ à! Trong các quý công tử mà chúng ta từng gặp, cậu ấy là đẹp nhất! Ngươi không nhận ra sao? Được, ngươi không nhận ra không có nghĩa là người khác không nhận ra. Ta đoán có rất nhiều tiểu thư muốn có được cậu ấy. Nam nhân của ngươi sắp bị đánh ngất kéo đi mà ngươi còn ngốc nga ngốc nghếch núp ở trong nhà làm oán phụ, ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì?!

- A, nhưng____

- Không nhưng nhị gì hết! Đi tìm cậu ấy! Ngay lập tức!

Thế là, Bạch Vân ảo não bị đuổi ra khỏi nhà đành cầm một hộp văn chương đón xe ngựa, từ thành Bắc đi tới thành Đông, khi mái nhà cao vút của hoàng thành xa xa ở trong tầm mắt thì cô đã đến đường Kim Dương. Cô lẻ la cất bước đến trước cổng lớn phủ Trấn quốc công, bị người gác cổng không nhận ra tưởng là thí sinh tới dâng bài vở nên rất khách sáo nói với cô_____

Hạ Nguyên không có nhà, muốn dâng bài vở thì hẳn có thể nhận giúp cô, bảo đảm sẽ giao cho nhị gia.

Bạch Vân nhìn cái hộp trên tay mình, lắc đầu, khách sáo chấp tay chào định rời đi, không ngờ lúc này Xuân Sinh đột nhiên cười ngửa về phũ, nhận ra Bạch Vân bèn vội tiến lên ngăn lại. Nhờ Xuân Sinh cho hay, Bạch Vân mới biết hóa ra trong ba ngày họ chiến tranh lạnh này, Hạ Nguyên tạm thời được bổ nhiệm đến Hồng Lư Tự làm Thiếu khanh.

- Sao đột nhiên lại được bổ nhiệm?

- Sứ giả Bắc man tới, muốn đàm phán các việc thông thương và thông hôn. Hoàng thượng đặc biệt lệnh cho nhị gia làm Thiếu khanh, chuyên lo việc ở Tứ Phương Quán.

- Cậu ấy chưa bao giờ đảm nhiệm một chức vụ thực tế nào, sao bỗng dưng lại để cậu ấy làm Thiếu khanh, chuyên lo việc của sứ giả với triều đình?

Như vậy không khiến các triều thần phản đối à? Hơn nữa, lại là Bắc man.cũng chính là, quả nhiên tới rồi ư?

- Hoàng thượng tự có chủ kiến.

Xuân Sinh chỉ có thể nói vậy.

Bạch Vân hiểu dù Xuân Sinh có biết cũng không thể nói. Cô không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Nếu bây giờ ta đến Hồng Lư Tự tìm cậu ấy, có tiện không?

Cô phải mau chóng gặp được cậu, nếu hiện tại chuyện Bắc man đã thành trách nhiệm của cậu, thì, cậu nên biết tất cả.

Thực ra là không tiện.nhưng Xuân Sinh biết nếu chủ tử thấy Bạch Vân công tử chủ động tới tìm mình thì nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, có lẽ, tâm trạng ừ đột u ám khiến người ta thở không nổi mấy ngày nay sẽ tan thành mây khói, đám người hầu cũng có thể được thiên hạ thái bình ____ điều này đối với bọn người hầu như họ mà nói quả là cứu tinh; cho nên, dù có không tiện.Xuân Sinh nghĩ đi nghĩ lại mấy lần vẫn cắn răng nói:

- Tiểu nhân về để giúp nhị gia thu dọn ít đồ, phải quay lại Hồng Lư Tự ngay. Mời Bạch công tử đi cùng tiểu nhân.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 26 (1)

Điều Xuân Sinh gọi là không tiện không phải vì Hạ Nguyên đang bận tới mảy mòi mà vì cậu bị vây quanh bởi mấy quý tiểu thư phụ trách tiếp đãi nữ khách Bắc man. Mấy quý tiểu thư này xoay quanh Hạ Nguyên cả ngày, về phần nhiệm vụ tiếp đãi nữ khách ____ ở, chỉ là thứ phụ theo thôi, không cần làm gì cả; dù sao thì nữ nhân Bắc man địa vị thấp, đại khái là quan trọng hơn súc vật một chút, không có nam nhân dẫn dắt thì tuyệt đối không dám ra ngoài một mình, tổ chức một yến tiệc cho họ còn lo không ai tham gia nữa kìa, vậy nên các quý tiểu thư đều rất nhàn rỗi.

Bạch Vân đến Hồng Lư Tự thấy Hạ Nguyên đang bị một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp vây quanh.

Hạ Nguyên bận xem xét hồ sơ, mấy nữ nhân tranh nhau giúp đỡ, kết quả là lật tới lật lui lộn xộn hết hồ sơ trong tủ, các tiểu lại bên cạnh sắp khóc rồi.

Hạ Nguyên ngồi trước bàn muốn viết gì đó, mấy nữ nhân liền tranh nhau mài mực, trải giấy, lấy bút; kết quả là mực đổ, giấy nhăn nhúm, bút gãy, hồ sơ trên bàn rơi đầy đất.

Các quý tiểu thư không hầu hạ được người khác nhưng bản lĩnh ngang chân nhau lại không tệ. Kết quả hãm hại lẫn nhau bày ra trước mắt Hạ Nguyên, bọn họ lộ vẻ thành sự không có, bại sự có thừa, đúng là đủ ngốc nghếch.

Đối diện với đám nữ nhân thêm phiền phức này, Hạ Nguyên ngoại trừ ra vẻ lãnh đạm thì không có hằm hằm giận dữ. Sau khi mời họ đi hết lần này đến lần khác mà không được, cậu chỉ có thể vờ như không thấy ____ đợi trở về cậu tìm Hoàng đế, giải quyết chuyện này từ gốc rễ mới là đúng đắn, nói giận với họ không có chút ý nghĩa nào.

Biểu hiện của cậu như vậy khiến các quý tiểu thư càng thêm hài lòng, cảm thấy cậu thật sự là một người phẩm cách cao quý, nếu có thể gả cho một nam nhân bao dung hết thảy những hành vi của nữ tử mà không hề nổi giận như cậu thì chắc chắn sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

Trong giới quý tộc, Hạ Nguyên luôn nổi tiếng về phong thái xuất sắc. Cậu không coi mở nhiệt tình, cũng không tính là lịch thiệp tao nhã, càng không dễ nói chuyện nhưng chưa ai từng thấy cậu có những hành vi thể hiện sự thay đổi tâm trạng quá độ ở nơi công cộng. Kể cả lúc chơi xúc súc, dù thắng hay thua, cậu cũng chưa từng thất thố. Khi vui vẻ cậu chỉ ním môi cười khẽ, khi tức giận cậu chỉ là mặt không biểu cảm nói vài câu lạnh nhạt mà thôi, tuyệt đối không hề có chuyện hằm hằm giận dữ, ăn nói bổ bã.

Ở cậu có một loại khí chất cao quý tiềm ẩn, chưa bao giờ để chính mình thể hiện tâm trạng quá khích trước mặt người khác.

Có lẽ sẽ có người vì vậy mà cảm thấy cậu dối trá, nhưng càng nhiều người hơn cảm thấy cậu rất phong độ, rất có sức hấp dẫn____đặc biệt là trong giới các quý tiểu thư, độ nổi tiếng của cậu mấy năm nay chỉ cao không giảm, hầu như quý tiểu thư nào đến hoặc sắp đến tuổi thành thân đều âm thầm thể muốn có được cậu.

Từ lâu họ đã kiểm kê rõ ràng rành rọt tất cả nam nhi quý tộc đến tuổi thành thân trong ba năm nay, về ngoại hình, về gia thế, về tiền đồ, về tính cách vân vân đều được kiểm tra đánh giá. Không có ngoại lệ, Hạ Nguyên luôn chiếm ngôi đầu bảng.

Tháng giêng năm nay, Hạ Nguyên làm xong lễ nhượng quán, chính thức vào giai đoạn thích hợp thành thân, toàn bộ các quý tiểu thư khắp kinh thành đều nín thở chờ Vinh Gia công chúa khi nào sai người làm mai, hi vọng mình có thể nằm trong danh sách lựa chọn của Vinh Gia công chúa.

Tiếc là Vinh Gia công chúa tuy đã tổ chức mấy yến hội nhưng không hề để Hạ nhị gia tham dự, cũng không hề đặt câu hỏi với các thiếu nữ, rõ ràng là không vội tìm đối tượng cho cậu.

Hạ gia không vội nhưng các quý tiểu thư thì vội! Nam nhân hợp tuổi thành thân rất nhiều nhưng nam nhân ưu tú về mọi mặt rất ít, nếu không ra sức tranh thủ thì chỉ có thể tro mắt nhìn nam nhân tốt rơi vào tay người khác, lúc đó các nàng chỉ có thể nhường lại xếp sau, điều này đương nhiên không được phép.

Cho nên họ nắm bắt tất cả cơ hội, cố hết sức đến gần Hạ Nguyên, quán lấy cậu, để cậu khắc sâu ấn tượng. Quý tiểu thư nào muốn gả cho cậu đều có ý nghĩ như vậy.

Hiếm khi lần này Hạ Nguyên được bổ nhiệm làm việc, chỉ có thể ngoạn ngoạn ở Hồng Lư Tự, không thể như trước đây, khi đám quý tiểu thư rầm rập chạy đến sân bóng bắt người, bình thường chỉ có thể thờ hồn hèn với bóng lưng chạy trốn xa xa của cậu mà giậm chân không ngớt.

Dù biết Hạ Nguyên rất không kiên nhẫn, cố sức chịu đựng họ thì thế nào? Mấy năm qua, họ là những nữ nhân có thể đến gần Hạ Nguyên, điều này đã đủ để họ nở mày nở mặt thật lâu trong giới các quý tiểu thư. Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Hạ Nguyên nhớ mình, về sau lại tăng thêm tình cảm thì hôn sự còn xa sao? Hạ Nguyên dù không gần nữ sắc đến đâu đi nữa vẫn phải lập gia đình. Nếu cưới ai cũng là cưới thì đương nhiên ít nhất cũng cưới người không mấy xa lạ nhỉ? Càng khỏi phải nói các quý tiểu thư luôn rất tự tin vào dung nhan xinh đẹp của chính mình, cảm thấy mình đứng cạnh Hạ Nguyên là tuyệt đối xứng đôi.

Đứng ở cửa thờ ơ lạnh nhạt nhìn một đám nữ nhân nỗ lực vì hôn nhân đại sự của bản thân, Bạch Vân không biết làm thế nào, đột nhiên cảm thấy trong ngực rất bức bối. Cô quả thực đã hiểu rằng bất kỳ ai cũng nên cố gắng vì điều mình mong muốn, nhưng điều kiện tiên quyết là “điều” đó không thể là Hạ Nguyên. Hạ Nguyên.....là của cô!

- Nhị gia, Bạch công tử tới.

Sau khi Xuân Sinh đánh xe ngựa ra chuồng ngựa phía sau Hồng Lư Tự, giao cho mã phu chăm sóc mới tới đây; không ngờ Bạch Vân công tử tới này giờ vẫn đứng yên ở cửa, không lên tiếng cũng không bước vào, chỉ đứng đó xem trò vui bên trong. Thế là Xuân Sinh vội vã mở miệng báo cáo.

Nghe Bạch Vân tới, Hạ Nguyên vốn đang mang vẻ mặt lãnh đạm mà xa cách lập tức bật dậy, do động tác quá nhanh nên hơi thất thố khiến các quý tiểu thư xung quanh chấn động, vội vàng nhìn về phía cửa, muốn biết là thần thánh phương nào có thể khiến Hạ Nguyên như vậy.

Hạ Nguyên đầu tiên là bước nhanh hai bước lớn, rồi dừng lại một chút, kẻ đó là bước chân trở lại bình thường, cả người phong thái ngời ngời đi tới trước mặt Bạch Vân, dùng giọng điệu đạm nhạt quen thuộc nói:

- Sao lại tới?

- Ta tới tìm ngươi.

Bạch Vân mỉm cười nói.

- Ta đang bận.

Giọng điệu mất tự nhiên.

- Nhìn ra được.

Cô như ong mị, giọng đầy hàm ý, đồng thời đưa mắt liếc mấy nữ nhân phía sau cậu đang mở to mắt chú ý nhất cử nhất động bên này.

Ánh mắt cô loáng thoáng hung dữ khiến vẻ mặt Hạ Nguyên trong nháy mắt hiện ra vài loại tâm trạng tinh tế: tựa như mừng thầm vì cô để ý, tựa như khản trương vì cô hiểu lầm, lại tựa như mong đợi vào biểu hiện của cô _____

- Vậy.....ý ngươi thế nào?

Bạch Vân hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu, hừ lạnh nói nhỏ:

- Ý ta là sao? Chẳng qua là _____ như người mong muốn thôi.

Nói xong, cô vỗ một tay vào ngực cậu, đẩy cậu sang một bên, sai bước bước qua cửa, đi tới trước mặt bảy tám nữ nhân nọ, ánh mắt quét qua diện mạo của từng người không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, sau đó cô chấp tay thi lễ, nói:

- Tại hạ có chuyện quan trọng nhất định phải thương lượng bí mật với Hạ nhị gia ngay lập tức, xin các vị giúp đỡ, tạm thời tránh mặt.

- Hừ, con người người rất vô lễ, vừa tới là đuổi người! Có chuyện gì quan trọng nhất định phải tránh bọn ta mới nói? Bọn ta nhận hoàng mệnh cùng ở đây làm việc với nhị gia, lo đại sự tiếp đãi sứ giả, trong thời gian ngắn không đi được. Người là kẻ nào? Lại đảm nhiệm công việc gì? Ai cho phép người tùy tiện ra vào Hồng Lư Tự?

Một quý tiểu thư chất vấn. Một quý tiểu thư khác cũng đi tới, ánh mắt khinh miệt nhìn cô từ trên xuống dưới, nói:

- Ta thấy người chẳng qua chỉ là một thư sinh nho nhỏ, không ở trong nhà ôn bài chuẩn bị thi cử lại chạy tới đây quấy rầy Hạ nhị gia. Ta thấy, chuyện quan trọng người nói ấy mà.....

Giọng điệu kéo dài:

- Chính là tìm nhị gia dâng bài vờ chứ gì.

- Ha! Qua bảy ngày nữa là thi rồi, bây giờ còn dâng bài vờ gì chứ! Huống hồ nhị gia tuy tài trí hơn người, rất được sùng bái nhưng không phải giám khảo, cũng không thể nhận bài vờ rồi đề cử lên các quan chủ khảo lần này. Ta nói, tên thư sinh lỗ mãng nhà người từ đâu tới, tám phần là từ một sơn cốc hoang dã nào đó phải không? Không biết phép tắc gì hết!

Lại một quý tiểu thư chỉ vào cái hộp trên tay Bạch Vân cười nhạo.

Bạch Vân không để ý đến lời cười nhạo của họ, nếu cô không phải tới để dâng bài vờ thì không cần đếm xỉa đến những lời giễu cợt này. Sắc mặt cô vẫn bình thản, hỏi:

- Có nghĩa là, các cô không đi?

- Không đi! Lẽ ra là người đi chứ.

Mấy quý tiểu thư đứng thành một chiến tuyến; họ là những nữ nhân kiêu ngạo ngang ngược khắp kinh thành, làm gì có chuyện lùi bước trước một thư sinh nghèo.

- Thật sự không đi?

- Người có phiền không? Trả lời rồi còn hỏi! Có hỏi nữa bọn ta cũng không đi!

- Nói được làm được?

Bạch Vân đảo mắt nhìn từng người một, hỏi rất nghiêm túc.

- Đương nhiên! Chín trâu kéo cũng không đi! Nói được làm được!

- Tốt.

Bạch Vân lùi một bước, chấp tay thi lễ, sau đó xoay người bỏ chạy _____ đương nhiên là kéo Hạ Nguyên theo.

Hai người lao ra cửa, lập tức chạy mất dạng. Đợi lúc mấy quý tiểu thư vất vả lắm mới hoàn hồn lại, giậm chân đuổi theo tìm người thì đã không còn thấy góc áo họ đâu, chỉ có thể chửi mắng liên tục, thề lần sau gặp lại, nhất định sẽ dạy dỗ thư sinh thói tha kia đẹp mặt!

Hạ Nguyên và Bạch Vân chạy trốn không xa, trên thực tế, dưới sự hướng dẫn của Hạ Nguyên, họ chạy không tới mấy bước liền chui vào một gian thư phòng, khê khàng đóng cửa lại, cài then, người bên ngoài dù có đuổi tới cũng sẽ không cho rằng họ nấp trong phòng thứ ba cách vách chứ không phải rời khỏi Hồng Lư Tự _____ dù sao thì hướng họ chạy là về phía chuồng ngựa.

Bên ngoài có âm ỉ thế nào thì hai người bị nhốt trong phòng này đều không để ý.

Cậu nhìn cô, cô chốc chốc lườm cậu, chốc chốc lại né tránh. Bầu không khí giống như đang giăng co lại tràn đầy mập mờ, nhưng hai người hình như đều không có ý định phá vỡ tình huống ấy, trong không gian này chỉ có hai người họ, trong mắt họ chỉ có nhau, trong tim nhau chỉ nghĩ cùng một việc _____

- Người nghĩ xong rồi?

- Lẽ ra là chưa, nhưng bây giờ thì nghĩ xong rồi.

Bạch Vân lại không có ý tốt lườm cậu.

Hạ Nguyên cười khê ra tiếng, hiểu ý cô, cũng hiểu tâm trạng của cô nhưng không chịu trấn an cô, càng không chỉ tay lên trời thề thốt để khiến cô hết giận và an tâm.

Nữ nhân này nên tức giận nhiều hơn chút, càng không nên an tâm về cậu.

Có lẽ trong mắt Bạch Vân - người thôn Tiểu Quy lạ đời xem quyền thế như cặn bã kia, Hạ Nguyên cậu chỉ là một nam nhân không thể bình thường hơn; nhưng kỳ thực, trong mắt người bình thường, cậu rất xuất sắc. Cậu không phải vì không cưới được vợ nên mới kiên quyết theo đuổi cô – một nữ nhân hơn nửa đời chưa từng mặc nữ trang, nhận thức về thân phận nữ nhi của mình rất mơ hồ. Cậu có rất nhiều lựa chọn.

Trong số các quý tiểu thư ái mộ cậu thậm chí có cả công chúa và quận chúa mấy năm trước đã tính toán đánh tiếng mai mối với mẫu thân cậu để thân càng thêm thân. Cậu đương nhiên không có ý định cưới quý nữ hoàng gia, nhưng điều này không trở ngại việc cậu đem nó ra làm bằng chứng cho thấy giá cả thị trường của cậu không hề thấp như cô tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 26 (2)

- Cười cái gì? Người đắc ý lắm đúng không? Nhiều nữ nhân vây quanh người, ân cần hầu hạ người như vậy, chỉ đợi được lọt vào mắt xanh của người_____

- Họ chỉ là người không liên quan, ta không giận họ, cũng không cười với họ.

- Nhưng họ vây quanh người.

- Phải, họ vây quanh ta.

Hạ Nguyên nắm một tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn tay, vô cùng dịu dàng nhưng giọng điệu lại có chút hờn mát:

- Họ muốn gả cho ta, hi vọng ta có ấn tượng tốt về họ, dù họ làm rồi tung công việc của ta nhưng về tình có thể tha thứ. Huống hồ, đây là Hoàng đế cho phép.

Bất kỳ ai cũng có quyền tranh thủ hạnh phúc cho mình, cậu có thể không tiếp nhận nhưng sẽ không vì không thích mà đùa cợt dụng tâm của họ.

- Nhưng ta không cho phép.

Bạch Vân nói như đinh đóng cột.

- Đương nhiên nàng.....có thể không cho phép.

Cậu cho phép cô không cho phép.

- Nhưng, Tiểu Vân, không cho phép rồi thì sao? Nàng định thế nào? Giữa chúng ta, nàng tính toán thế nào?

Nghe cậu hỏi vậy, ánh mắt Bạch Vân không né tránh nữa mà nhìn thẳng vào cậu, hồi lâu sau mới nói:

- Ta biết người đề ý ta nhưng không biết đề ý nhiều đến mức nào.

- Nhiều đến mức, ta hoàn toàn chấp nhận một ngày nào đó sau khi cưới nàng, ta có thể sẽ gặp phải bất kỳ chuyện gì___bao gồm, cùng nàng lên pháp trường bị chặt đầu.

- Thật ư?

Cô khê yêu cầu xác nhận.

- Nhân phẩm của ta không đáng tin? Giao tình mười năm của chúng ta không đủ để nàng hiểu rằng ta nói được làm được hay sao? Lời ta nói có bao giờ ta lật lọng chưa?

Cậu không thích cô không tin tưởng cậu, một chút xíu xiu cũng không được.

- Mười năm trước, chúng ta chỉ là bằng hữu, tình cảm đó không giống tình yêu nam nữ.

Cậu đang định lên tiếng thì bị cô đưa tay kia khê che miệng:

- Cách nhau trời Nam đất Bắc cũng có thể làm bằng hữu cả đời. Nhưng làm phu thê thì phải chung sống bên nhau cả đời. Hoặc là người rời khỏi kinh thành hoặc là ta rời khỏi thôn Tiểu Quy, người có từng nghĩ tới khả năng người rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc chưa? Ta đoán là chưa. Người muốn cùng ta bị chém đầu, lời này nghe rất ngọt ngào, ta rất thích. Thế nhưng, chuyện chém đầu nghe vô cùng đáng sợ, kỳ thực người chết là hết chuyện, không cần phiền não gì nữa. Điều chân chính cần giác ngộ chính là, sau khi thật lòng quyết định sống với nhau, phải dùng thời gian cả đời để chứng minh rằng mình không hối hận.

- Cả đời dài lắm, bây giờ ta không thể nào bảo đảm cho mỗi một ngày trong tương lai, nàng cũng không thể. Nhưng, ta biết, chúng ta nếu không thể làm phu thê thì chắc chắn ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Ta không muốn mất nàng, ta muốn ở bên nàng.

Tuy không quá nhìn ra được nhưng Hạ Nguyên luôn là người khá thực tế.

- Nhưng____

Cô cảm thấy hai người nên thận trọng hơn với chuyện này.

Hạ Nguyên có chút không kiên nhẫn, cậu hừ lạnh ngắt lời cô, nghiêm túc nói:

- Nhưng nhị cái gì? Nàng phải thừa nhận, nàng có nhiều điều không chắc chắn như vậy, chẳng qua vì nàng nhu nhược, nàng không muốn gánh vác hậu quả có thể xảy ra khi ở bên ta, dù ta có bảo đảm với nàng nhiều hơn nữa cũng sẽ không nhận được lời ưng thuận dứt khoát của nàng mà chỉ nhận được những cái “nhưng” mãi không hết! Bạch Vân, nàng hiếp người quá đáng!

- Người mắng ta?!

Bạch Vân trợn mắt.

- Ta chỉ đang nói ra sự thật, không phải mắng.

- Ta không nhu nhược! Ta đã quyết định cùng chàng đối mặt với tương lai nên mới muốn nói chuyện tử tế với chàng____

- Dựa vào sự thông minh nhạy bén của nàng, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì nàng đều có thể ứng phó được, không cần nói lúc này. Nàng chỉ là lấy cớ, bởi nàng không dám đối mặt với sự yếu đuối của chính mình; chỉ có người yếu đuối mới tìm lý do để lùi bước, mới lãi nhai không ngót, không dám hạ quyết tâm, không dám gánh trách nhiệm!

Hạ Nguyên không chút khách khí tiếp tục công kích cô.

- Ta không có lãi nhai không ngót! Ta cũng hạ quyết tâm rồi, ta không có vô trách nhiệm với chàng! Bằng không ta sẽ không tới!

Bạch Vân bị chọc xù lông. Mấy lần trước____được rồi, mười năm trước, cô đã chọc Hạ Nguyên xù lông vô số lần, tự cảm thấy mình rất vô tội, ngoại trừ thâm cười trộm ra thì cô cũng có chút cảm thán, quý công tử này tính tình thật tệ, thật dễ trêu.đầu gối thời thế đổi thay, bây giờ đổi thành chỉ với hai ba câu nói của cậu, người bị chọc xù lông lại là cô.

Cậu khiêu khích lửa giận của cô. Mười bảy năm cuộc đời, lần đầu tiên cô thực sự tức giận.

Hạ Nguyên hận không thể kích cô càng giận hơn nên không xem đáng vẻ giận dữ của cô ra gì, giọng nói lạnh tanh:

- Nàng nói nàng hạ quyết tâm rồi? Vậy bây giờ, mời nàng chứng minh.

Lần này đổi thành cậu yêu cầu cô chứng minh.

- Chàng!

Bạch Vân cắn răng, oán hận rút lại bàn tay vẫn đang bị cậu nắm, không cho nắm! Sau khi hít sâu vài hơi, cô đứng thẳng người, hung dữ trừng cậu, nói:

- Được, ta chứng minh! Chàng đợi đấy!

Nói xong, cô nhìn quanh, tìm được cái bàn thì lập tức bước nhanh qua, trái gáy mài mực liền một mạch. Sau khi mài mực xong, cô nhấc bút viết nhanh, ngòi bút như bay, trôi chảy lưu loát, sát khí hào hùng.

Hạ Nguyên không bước qua quầy rầy cô viết, cũng không vội vã muốn biết ngay cô viết những gì; có lẽ là một lời thề, có lẽ là liệt kê ra đủ loại cam đoan, cũng có lẽ.....chỉ là những lời mắng cậu.

Bất kể là gì, cậu đều chờ.

Lúc này, cậu đứng cách Bạch Vân hơn năm bước, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, nhìn bộ y phục xanh chính trực trên người cô, nhìn nữ nhân không hề giống nữ nhân, không hề xinh đẹp ấy, nhưng lại là nữ nhân sắp thuộc về cậu. Nữ nhân của cậu. Từ khoảnh khắc biết cô là nữ nhân, trái tim cậu đã đập loạn đến mức không ra gì. Những khuyết điểm mà trước đây cậu thấy có chút churong mắt khi nhớ lại đều trở thành thuận mắt, thậm chí đáng về cô bị cạo trọc đầu năm xưa cũng trở thành rất có phong cách, cái đầu tròn vo, đáng yêu như quả bóng, hèn gì chơi bóng giỏi như vậy.Khi cậu nhìn

một người kiểu gì cũng thấy tốt, hết thầy đều muốn tốt cho người đó, tốt đến mức đầu óc không cách nào vận hành như bình thường được, lúc đó cậu chợt giật mình nhận ra một sự thật, nếu không phải cô cho cậu uống nước bùa chú thần kỳ thì chính là, cậu thích cô mất rồi.

Con người cậu có chút tự phụ về bản thân, bằng hữu thật lòng kết giao không nhiều, phần lớn là người khác nhân nhượng cậu; trong lòng cậu lặng lẽ tự đắc mình tài trí hơn người, đối với rất nhiều sĩ tử nổi tiếng đều không mấy để mắt; năm mười sáu tuổi, trên sân xúc cức, cậu đã đá đến mức kinh thành không có đối thủ, được mọi người hâm mộ. Nói cậu là đứa con cưng được trời ưu ái không hề quá đáng, thái thượng hoàng là cậu cữu của cậu, hoàng đế là biểu ca của cậu, trưởng công chúa là mẫu thân của cậu, từ khi ra đời, cậu đã được định sẵn là không cần cúi đầu với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, cũng không cần lấy lòng ai; dù cậu có dốt nát kém cỏi, hoành hành ngang ngược khắp kinh thành thì vẫn có thể bình an hưởng phúc cả đời.

Hạ Nguyên không chỉ nghĩ một lần, tại sao cậu lại để ý Bạch Vân? Tại sao cậu lại xem như không thấy với những tiểu thư khuê các muôn hồng nghìn tía khắp kinh thành? Không phải tất cả họ đều có tính tình hung dữ đánh đá, trong số họ cũng có những đại gia khuê tú dịu dàng thùy mị, có thông minh đọc đủ thi thư, có yêu kiều mềm mại ngây thơ.....kiểu gì cũng có, hơn nữa, họ đều xinh đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ, không phải loại ngoại hình trời sinh trời dưỡng như Bạch Vân có thể so sánh.

Điều mà các quý tiểu thư có, Bạch Vân xuất thân nhà nghèo không có; nhưng điều mà Bạch Vân có, nữ nhân khắp thiên hạ tuyệt đối không có. Ít nhất.....Bạch Vân cực kỳ có khả năng là nữ trạng nguyên đầu tiên cũng là nữ trạng nguyên duy nhất từ trước tới nay của Đại Ung, không, là của cả đất Trung Nguyên. Chỉ điểm này thôi, khắp thiên hạ đã không có nữ nhân nào sánh được với cô.

Bang!

Sau khi viết xong nét bút cuối cùng, Bạch Vân thuận thế quăng bút trong tay, bút lông được làm từ ngọc rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn, vang lên một tiếng “rắc”, kéo thần trí của Hạ Nguyên trở về.

Bạch Vân nhìn cậu, vươn một ngón tay ngoắc ngoắc về phía cậu:

- Qua đây xem.
- Viết gì thế?
- Quyết tâm của ta.

Cô quay đầu nhìn bản thư thiếp mình viết, hài lòng trước nay chưa từng có.

- Loại văn chương gì mà đủ để chứng minh quyết tâm của nàng?

Hạ Nguyên chậm rãi đi về phía cô, đến khi nhìn rõ cái cô viết là gì thì giật mình kêu lên:

- Thiên hạ quán quân thiếp!

“Thiên hạ quán quân thiếp” giống y như bản gốc!

Bạch Vân có thể viết được những con chữ giống nhau không có gì đặc biệt, điều đặc biệt là trong những con chữ ấy có sát khí và kiên quyết ngút trời. Là người từng tận mắt thấy bút tích thực, Hạ Nguyên đương nhiên đủ uy tín để bình luận độ mô phỏng chính xác của bản thư thiếp này, quả thực là giống y hệt.....không, còn thiếu một chút, thiếu những chữ sai.

- Nàng viết thiếu mấy chữ sai bị tô lên.

Về mặt Hạ Nguyên rất khó tả....nếu nói về mô phỏng thì bản này viết hỏng; nhưng so với bản gốc mà nói, bản này càng giống với bản chính hoàn mỹ hơn. Có lẽ, nếu năm xưa Thái Tổ không có không cần thận viết sai thì cũng sẽ không luôn tâm niệm muốn tiêu hủy “thiên hạ quán quân thiếp” này, đúng không?

- Cái ta mang đến là bản thư thiếp có chữ sai.

Bạch Vân cầm cái hộp bên cạnh qua, lấy một quyển bên trong, trải ra đặt bên kia, để Hạ Nguyên so sánh sự khác nhau giữa hai bản:

- Luyện nhiều ngày, bản này viết giống nhất nên mang tới cho chàng. Nhưng không đủ so với bản vừa rồi.
- Nàng không thể viết ra được bản thể này lần nữa, đúng không?

Chỉ vào bức thư thiếp vừa rồi Bạch Vân kiểm nén con giận viết ra, Hạ Nguyên hiểu. Bởi vì Thái Tổ cũng vậy, lúc sinh thời không thể nào viết ra được một bản có khí thế hào hùng như vậy nữa.

- Ừ.

Dù có bị chọc giận lần nữa cũng không viết ra được.

- Đây chính là quyết tâm của nàng?

- Không thành công, thì chịu chết.

Không còn dài dòng đáng về tiểu nữ nhi “nhưng mà” nữa, Bạch Vân kiên định đứng lên, trong thiên hạ chưa có chuyện nào cô không dám làm.

Lời thề của cô khiến Hạ Nguyên cười khế, cậu xoay người kéo cô vào lòng, nhìn cô vì sự thân mật đột ngột này mà mất đi vẻ trấn tĩnh thì không nhịn được cúi đầu hôn lên má cô. Nhận ra cô giật người, cậu lại hôn. Bên này một cái bên kia một cái, liên tục thay phiên, đến khi cô không còn giật mình vì sự thân mật của cậu nữa, đến khi cô thả lỏng cơ thể yên ổn trong lòng cậu, đến khi đôi tay của cô lặng lẽ vòng quanh eo cậu.

- Tiểu Vân_____

Nữ nhân này cuối cùng đã chân chính thuộc về cậu.

Hạ Nguyên bắt đầu không kiểm được bắt đầu mong đợi vào cuộc sống chung mỗi ngày sau này của hai người, cuộc sống ấy không nhất định rất vui vẻ, có lẽ họ sẽ thường xuyên đấu võ mồm tranh hơn thua nhưng chắc chắn đó sẽ là một cuộc sống cực kỳ náo nhiệt sôi động.

Thật tốt.

Editor: Thế là đôi trẻ đã chính thức xác nhận yêu đương rồi, cơ mà nói chuyện với nhau vẫn ngang ngang như cũ, hồng có giống tình nhân gì hết, làm mình đôi xưng hô cũng thấy ngại, mà không đôi thì thấy kỳ, hồng lẽ yêu đương rồi mà cứ “ta - ngươi” miết, hic.

Bạn đang đọc truyện *Nghê Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 27 (1)

Kỳ thi mùa xuân của vương triều Đại Ung tổ chức vào trung tuần tháng ba, mùng mười tháng tư yết bảng. Người có tên trên bảng là cống sĩ, vào ngày hai mươi tháng tư vào hoàng cung tham gia thi Đình, do Hoàng đế đích thân ra đề; người đậu thi Đình sẽ được gọi là môn sinh thiên tử.

Đương nhiên, với tất cả các cống sĩ mà nói, nếu đã trăm cay nghìn đắng thi tới thi Đình thì chỉ làm một môn sinh thiên tử không thể nào thỏa mãn được họ. Cái họ tranh giành là tiến sĩ; người tự phụ về tài học đứng đầu thì mục tiêu duy nhất lại càng là nhất giáp, những thứ khác đều nhìn không vừa mắt.

Người đỗ đạt thi Đình, dựa theo thành tích cao thấp mà chia làm ba giáp. Nhất giáp chỉ lấy ba người: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa; nhị giáp lấy mười bảy người, ban thường xuất thân tiến sĩ; còn lại đều liệt vào tam giáp, ban thường xuất thân đồng tiến sĩ.

Tuy có thể được đích thân Hoàng đế kiểm tra trên điện Kim Loan đã là vinh hạnh lớn nhất trong đời, dù làm rạn vỡ tổ tông nhưng cống sĩ nào lại không liều cả mạng để giành được tư cách tiến sĩ trong hai mươi tên đầu. Dù sao các triều đại từ xưa tới nay, chưa có vị quan nào xuất thân đồng tiến sĩ có thể đứng đầu bách quan, đừng nói là đứng đầu bách quan mà tất cả các vị trí tốt nắm giữ thực quyền đều không tới lượt người có xuất thân đồng tiến sĩ.

Chuyện liên quan đến vận mệnh đường làm quan cả đời, tất cả thí sinh đương nhiên dốc hết toàn lực. Mỗi thí sinh đều muốn thể hiện tinh tế cách nhìn mà bản thân tự thấy là sâu sắc nhất, độc đáo nhất trên bài thi, vừa muốn phơi bày sự ưu việt xuất sắc của mình vừa muốn hợp với thánh ý, dù sao học thành văn tài hay võ nghệ đều là để bán cho nhà để vương. Bản thân có hàng hóa tốt nhưng cũng phải phù hợp với nhu cầu của đế vương thì mới bán được.

Trên thích dưới theo; chỉ là, thánh tâm khó dò! Liệu có thể nắm bắt đúng ý thích của bề trên hay không, đến cửa ải này, toàn bộ đều dựa vào số mệnh!

Thi khoa cử giống như leo núi cao vạn dặm, mà đỉnh núi_____thi Đình đã kết thúc trong tâm trạng giãy vò vừa hăng hái vừa căng thẳng vừa sốt ruột của tất cả thí sinh.

Đại sự của thí sinh đã kết thúc, người bận rộn tiếp theo chính là các giám khảo chấm bài. Nhưng may là số người tham gia thi Đình không quá nhiều, không quá vài ngày là có thể chấm xong. Toàn bộ bài thi được chia thành ba hộp_____bài thi được tất cả giám khảo nhất trí công nhận là ưu tú cho vào một hộp, danh sách trong hộp này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều là tiến sĩ nhất giáp và nhị giáp, tất cả bài thi còn lại được chia vào hai hộp đạt chuẩn và không đạt chuẩn, có thể được đề tên bảng vàng hay không thì phải xem tâm tình của Hoàng đế.

Ba hộp này nhanh chóng được dâng lên bàn Hoàng đế, nếu Hoàng đế cầu hiền tài như khát nước, sợ bỏ sót mình châu thì sẽ xem qua tất cả bài thi dù đạt chuẩn hay không đạt chuẩn một lần, có lẽ có một vài bài bị đánh giá là không đạt chuẩn nhưng vừa mắt Hoàng đế thì có thể trở mình cũng không biết chừng. Nhưng bình thường Hoàng đế đều không quá nhân rồi, ít nhất là không rồi đến mức xem lại từng bài thi không đạt chuẩn, có thể xem lại trong đó vài bài đã xem như rất có tâm, rất yêu quý nhân tài rồi. Dù sao từ xưa đến nay hiếm khi mở được nhìn châu trong những bài không đạt chuẩn, các thí sinh biết phỏng đoán ý thích của Hoàng đế thì những người ngày ngày tiếp xúc với Hoàng đế lại càng là cao thủ quan sát sắc mặt, họ cân nhắc chọn văn chương cho Hoàng đế rất tinh rất chuẩn, những bài được cho vào hộp không đạt chuẩn tuyệt đối sẽ không xuất hiện tác phẩm khiến mắt Hoàng đế sáng lên.

Tân đế Đại Ung mới đăng cơ được hai năm, niên hiệu Thiên Thịnh, lúc này đang dạo bước trầm tư trong ngự thư phòng, thỉnh thoảng dừng bước, đi đến trước bàn đặt ba bài thi, xem từng bài một, cầm lên bút son mấy lần nhưng không cách nào quyết định, thế là đành đặt bút xuống.

Sau nửa canh giờ, thái giám đưa trái cây bánh ngọt trà thơm tới, Thiên Thịnh để quay đầu nhìn đồng hồ nước ở góc tường, thấy mũi tên đang chỉ vào chữ “Thân sơ”, tức là đến giờ ăn tối. Đột nhiên Hoàng đế hỏi thái giám thân cận:

- Đoan Phương tới rồi à?

- Hạ nhị công tử vừa tới, đang chờ ở bên ngoài, tiểu nhân vốn định đợi đến khi Hoàng thượng dùng bữa xong mới bẩm báo.

Thái giám thân cận cùng trưởng thành với Hoàng đế từ nhỏ đến lớn, tình cảm không như bình thường, lúc đáp lời cũng không cứng nhắc rập khuôn mà có vẻ hoạt bát hơn.

- Đoan Phương không phải người ngoài, bữa ăn bữa tối đâu cần đệ ấy tránh? Mau gọi đệ ấy vào.

Hoàng đế lại khoát tay nói tiếp:

- Người đưa mọi người lui xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám hiểu chủ tử không muốn cho ai biết về cuộc trò chuyện lát nữa giữa ngài và Hạ nhị gia nên mới bảo mọi người lui xuống.

Lúc Hạ Nguyên bước vào, trong ngự thư phòng chỉ có mỗi mình Hoàng đế; thái giám thân cận sau khi cho lui các cung nữ thái giám khác thì tự đến cạnh gác ngoài thư phòng năm bước, không để bất kỳ ai đến gần hoặc quấy rầy, bảo đảm cuộc nói chuyện này của Hoàng đế tuyệt đối bí mật.

- Tham kiến ____

- Miễn.

Không có người ngoài ở đây, Thiên Thịnh để lười chờ biểu đệ làm hết lễ yết kiến, vẫy tay nói:

- Mau qua đây.

Hạ Nguyên đặt hộp gỗ trong tay lên bàn nhỏ bên cạnh, sau đó bước đến, ánh mắt quét qua ba bài thi trên bàn rồi nhìn về phía Hoàng đế, nói:

- Ngày mai yết bái, thần ở đây chúc mừng Hoàng thượng có được anh tài trong thiên hạ. Nghe nói thí sinh tham gia thi Đình lần này không chỉ tài hoa xuất chúng mà còn khá trẻ tuổi. Người lớn nhất không quá ba mươi sáu tuổi, người nhỏ nhất chỉ mười bảy tuổi, đều trẻ trung sung sức, như mặt trời mới mọc, đủ cho ngài sử dụng ba mươi năm, hoàn thành ước nguyện vĩ đại trong lòng.

Thiên Thịnh để cười nhẹ, hơi khỏ não nói:

- Có thể thi đến thi Đình, ai không phải là tinh anh trong những người đọc sách? Chỉ là, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, khó khăn lắm mới chọn trong hai mươi người đứng đầu được ba người, rồi lại phải quyết định thứ hạng trước sau của ba người này, quả thực khiến trẫm rất bối rối.

- Vậy thì cho tất cả thành trạng nguyên là được.

Hạ Nguyên vô trách nhiệm nói.

- Nói bậy bạ gì đó!

Thiên Thịnh để cười mắng. Hắn biết người biểu đệ này trước giờ luôn có chừng có mực, đệ ấy thuận miệng nói linh tinh như vậy chẳng qua vì biết hắn cần một người có thể nghe hắn cảm râm oán trách một chút mà thôi. Đại sự quốc gia như chọn hiền tài dĩ nhiên cuối cùng phải do một mình Hoàng đế đảm đương, do một mình hắn quyết định cất nhắc ai bổ nhiệm ai, nếu không thì sao gọi là môn sinh thiên tử?

- Hoàng thượng, dù sao thời gian còn sớm, không vội quyết định ngay, ngài dùng bữa trước đi.

Hạ Nguyên nhìn trái cây và bánh ngọt xinh xắn trên bàn vẫn chưa được động đến, đề nghị.

- Trẫm đâu còn tâm trạng ăn nữa. Đệ ăn đi.

- Ngài không ăn thì thần đành phải nhìn thôi.

Nhân lúc xung quanh không có ai ____ quan trọng nhất là không có Khôi cư xá nhân và Khôi cư lang chướng mắt (Khôi cư xá nhân, Khôi cư lang: các chức quan phụ trách ghi lại lời nói và hành động của Hoàng đế để ghi vào sử sách), Thiên Thịnh để lờm Hạ Nguyên, hằm hừ:

- Trẫm thấy đệ rõ ràng là hoàn toàn không có khẩu vị, đừng vờ như biết tuân thủ lễ nghi lắm vậy.

Tiểu tử này từ nhỏ đã giỏi giả vờ, trước mặt và sau lưng người ta cứ như hai người khác nhau, thế mà thật giả vờ được cả đời.

- Thần luôn luôn tuân thủ lễ nghi.

Hạ Nguyên ra về đường hoàng nói, đồng thời nhấn mạnh:

- Toàn bộ đều nhờ biểu huỳnh của thần tử nhỏ đã là tấm gương tốt, biết cách dạy dỗ.

Lườm chưa đủ để thể hiện tâm trạng của Thiên Thịnh để bèn trực tiếp trợn trắng mắt. Thân là biểu ca ruột của Hạ Nguyên, với sự “khen ngợi” này, hẳn thật không dám nhận.

- Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn, nhân bây giờ trăm đang rảnh, nói chuyện một tí đi.

Hôm qua Vĩnh Gia công chúa tiến cung phụng bồi thái thượng hoàng chơi xúc súc, đặc biệt qua hỏi hán một tiếng khi nào có thời gian rảnh, Hạ Nguyên muốn cầu kiến.

Bình thường hoàng thân tôn thất cầu kiến Hoàng đế chỉ cần tới hoàng cung nói một tiếng là được, không cần qua tầng tầng thông báo, đưa thiếp trước mấy ngày gì gì đó. Hoàng gia tuy nhiều quy củ nhưng phần lớn là dùng giữa quân thần hậu phi, còn huyết mạch chí thân trong nhà đều ngầm tùy tiện. Đợt này bận việc thi cử tuyển chọn hiền tài nên Hoàng đế trừ lúc lên triều, nghị luận chính sự và phê duyệt tấu chương ra, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc chấm bài thi, cho nên Hạ Nguyên muốn gặp Hoàng đế một lần phải để Hoàng đế trích ra thời gian, không muốn quấy rầy chính sự của Hoàng đế.

Hạ Nguyên mỉm cười nói:

- Biểu ca, huỳnh còn nhớ chuyện năm năm trước, do động đất nên thái thượng hoàng ra lệnh mở lăng mộ Thái Tổ ra tu sửa không?

Biểu ca đại nhân – Thiên Thịnh Hoàng đế lườm biểu đệ nhà mình. Lúc Hạ Nguyên không gọi hán là thái tử hay Hoàng đế có nghĩa là chuyện họ cần nói rất riêng tư, không thích hợp cho bất kỳ nhân vật lớn nào biết, mà tốt nhất họ cũng nên tạm thời gác thân phận của mình qua một bên.

- Sao không nhớ chứ. Lúc đó chuyện tu sửa lăng mộ còn do trăm chủ trì đây này, nếu không đệ tưởng rằng loại người bá vơ như đệ có thể chen lẫn vào hoàng lăng à?

Lúc đó tu sửa lăng mộ vì để phòng ngừa thất thoát nên tất cả thợ và quan viên vào lăng đều được tuyển chọn nghiêm khắc, giới hạn số người, đồng thời lúc ra vào cần phải soát người. Nếu không nhờ lúc đó Thiên Thịnh đế còn là thái tử che chở thì Hạ Nguyên ngay cả đỉnh núi đặt hoàng lăng cũng không thấy được.

- May nhờ có biểu ca săn sóc, tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Hạ Nguyên rất nghiêm túc chấp tay hành lễ. Tiếp theo đó, cậu cười đầy thâm ý:

- Biểu ca, vậy, chắc hán huỳnh còn nhớ “thiên hạ quán quân thiếp” chứ?

- Sao không nhớ? Năm đó trăm tranh việc tu sửa lăng mộ không phải chỉ vì muốn vào lăng tận mắt chiêm ngưỡng “thiên hạ quán quân thiếp” hay sao?

Trên mặt Thiên Thịnh đế hiện lên biểu cảm kỳ quái vừa sùng bái vừa méo mó:

- Trăm biết.....Thái Tổ dù sau này trở thành bá chủ một phương, dù lúc nào cũng tay không rời sách, muốn bỏ khuyết nỗi tiếc nuối ít học khi còn trẻ, nhưng suy cho cùng.....đã bỏ lỡ thời gian học hành tốt nhất.....nét chữ không thể nào hùng hồn khí phách, tuyệt đẹp như trên tấm bia đá ngoài điện Cần Chính kia. Nhưng bản thư thiếp ấy của Thái Tổ quả thực viết cực kỳ tốt.

Thiên Thịnh đế lúc nhỏ rất sùng bái Thái Tổ, xem Thái Tổ như mục tiêu phấn đấu cả đời. Người hoàng gia đều là cầu thủ xúc súc, Thiên Thịnh đế đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng hán lý trí hơn rất nhiều so với phụ thân và tổ phụ; ít nhất, hán không muốn làm cao thủ xúc súc mà chỉ muốn sau khi chết được nhận tên thụy là “Võ”. “Võ” không phải một tên thụy đẹp, còn ngầm có ý phê phán mất mẽ, nhưng Thiên Thịnh đế lại cực kỳ thích.

Bốn phương thái bình, mở rộng biên cương, giương oai thiên hạ ___ muốn đạt được những thứ này, một Hoàng đế bình thường không làm được. Tân đế hùng tâm dào dạt, từ nhỏ đã lập ra mục tiêu, dùng thời gian cả đời quét sạch giặc ngoại xâm biên cương, khiến vạn quốc triều bái, khiến ngoại tộc không dám xâm phạm. Hai trăm năm trước, Thái Tổ đã làm được; hai trăm năm sau, Thiên Thịnh đế muốn một lần nữa mở ra thời kỳ vinh quang thịnh thế.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 27 (2)

- Chữ trên tấm bia đá kia hơn ở thể chữ chứ không phải chữ của chính Thái Tổ; chữ của Thái Tổ không đẹp nhưng lại có khí thế bá vương mà không ai sánh được.

Hạ Nguyên nói đúng trọng tâm.

Đương kim Hoàng thượng và đại ca nhà mình đều là người hâm mộ trung thành của Thái Tổ, đối với họ mà nói, mọi thứ về Thái Tổ đều hoàn mỹ. Nếu có gì không hoàn mỹ, mời lập lại xem.

- Còn không phải sao.

Hoàng đế rất tiếc nuối, rất tuân lệnh Thái Tổ nên không thể mang bản thư thiếp kia ra ngoài. Hắn hỏi:

- Tại sao đột nhiên đệ lại nhắc chuyện này?

- Đương nhiên là vì chỗ đệ có một bản mô phỏng “thiên hạ quán quân thiếp”.

Thiên Thịnh đế nghe vậy vốn định lên tiếng chế nhạo, nói với cậu là đây đường đều có bản mô phỏng thư thiếp của Thái Tổ, kiểu nào cũng có, đồng thời đều tuyên bố là bản do mình viết mới là bản giống với bút tích thực của Thái Tổ nhất; có điều lời đến bên miệng Thiên Thịnh đế lại dừng lại. Bởi vì hắn nhớ người biểu đệ này của mình chưa bao giờ là người ăn không nói có. Đệ ấy không nói những lời đao to búa lớn, không dễ dàng đồng ý chuyện bản thân không làm được, nhưng lời đệ ấy đã nói thì chắc chắn sẽ nói được làm được.

- Mô phỏng thực sự?

Thiên Thịnh đế nửa nghi ngờ nửa kinh ngạc mừng rỡ hỏi.

- Biểu ca, huynh và đệ đều là người chân chính được thấy bút tích thực, đệ đâu qua mắt được huynh.

Hạ Nguyên chậm rãi bước đến bên bàn nhỏ để cái hộp, thong thả mở khóa, lấy ra một trục cuộn được dán kĩ lưỡng, nói:

- Huynh xem bản này trước đi.

Không đợi Hạ Nguyên mở dây lụa trên trục cuộn, Thiên Thịnh đế đã tự lấy, cẩn thận từng li từng tí kéo dây lụa, mở trục cuộn ra, sau đó, ngừng thờ _____

-Giống, thật giống, ngay cả chữ sai cũng giống. Hình dáng và nét mực to nhỏ của khối tô lên cũng giống y như đúc.....

Thiên Thịnh đế nhìn như si như say:

- Hiển nhiên, trong con chữ này thiếu khí thế sát phạt sắc bén, cái đó cũng hết cách. Năm xưa Thái Tổ từng định viết lại “thiên hạ quán quân thiếp” nhưng không được, suy cho cùng thì tâm trạng đã khác. Năm năm qua trăm cũng thử viết, nhưng không viết được.....

- Biểu ca, huynh lại xem tiếp bản này đi.

Hạ Nguyên mỉm cười, trên tay mở ra một cuộn trục khác.

- Đùng quấy rầy trăm thưởng thức ____ ô! Đây là cái gì?!

Hoàng đế vốn chỉ là không kiên nhẫn liếc qua, nào ngờ lại bị nhuệ khí lẫn liệt trong những con chữ kia hoàn toàn hấp dẫn, ngay cả bản thư thiếp mô phỏng trên tay vốn xem như trân bảo, âm thầm quyết định sẽ quý nó cả đời roi xuống đất cũng không hay biết.

Thiên Thịnh đế sai bước lớn qua, đoạt lấy thư thiếp, lần này lại càng cẩn thận hơn, đồng thời xem kỹ từng chữ từng chữ, thử tìm ra chỗ khác biệt.....được rồi, quả thực đúng là có “một chỗ” khác biệt.

- Bản thư thiếp này không có chữ sai?

- Người nọ viết một mạch ra bản thư thiếp này, quên mất chữ sai. Sau đó cô ấy muốn viết lại một bản khác có chữ sai nhưng không viết được ý cảnh như thế nữa.

Hạ Nguyên vừa nói vừa chỉ vào cuộn trục dưới đất:

- Dù cô ấy có viết lại thế nào, cùng lắm chỉ được đến thế kia thôi.

- Hai bản này là cùng một người viết?

- Dạ phải.

- Là ai? Người luyện võ ư? Trăm muốn triệu kiến hắn! Ngay lập tức!

Thiên Thịnh đế vội vã nói.

- Sợ là không được. Huynh không thể triệu kiến một mình cô ấy.

- Tại sao?

- Bởi vì, cô ấy í mà, có tên trong những bài thi kia, đang chờ huynh đề tên lên bảng vàng đấy! Đến lúc đó trên điện Kim Loan cũng đâu phải chỉ gặp một mình cô ấy, đúng không? Còn nữa, triệu kiến cô ấy trước lại càng không thỏa đáng.

- Là thí sinh khoa thi này?! Chỉ là một thư sinh sao?

Thiên Thịnh để không khỏi hơi thất vọng, bởi hẳn cho rằng người có thể mô phỏng bản thư thiếp khí thế hào hùng như vậy hẳn là người học võ mới phải.

- Không phải chỉ là một thư sinh đâu, Hoàng thượng.

Hạ Nguyên nói ý tứ sâu xa.

- Có ý gì?

- Người thư sinh này bảy năm trước sau khi thi tú tài không có ý định theo đường công danh, sở dĩ lên kinh ứng thí hoàn toàn là bất đắc dĩ _____ vì muốn vạch trần một bí mật trước Hoàng thượng; về chuyện mật thám của tộc Bắc man ở phe ta cấu kết cùng con cháu thế gia.

- Cái gì?!

Trên đời lại có lý do đi thi kỳ lạ như vậy sao? Hẳn ta xem khoa cử là gì?! Còn nữa, một thí sinh sao lại biết bí mật cỡ này?

- Người thư sinh này khổ nỗi không cách nào tố cáo việc ấy nên đành phải lên kinh ứng thí, nếu không thì, có thể cô ấy sẽ trở thành cao thủ xúc cức đứng đầu suốt hai mươi năm tới của Đại Ung triều ta, ngay cả đệ cũng thua xa; cũng có thể cô ấy sẽ trở thành phú hộ giàu nhất Đại Ung triều trong tương lai _____ bởi cô ấy vốn định đi buôn bán, vị phu nhân phạm tội của Trương gia kinh thành luôn muốn nhận cô ấy làm đồ đệ, truyền thụ hết mọi tài nghệ. Đương nhiên, nếu cô ấy muốn sống thoải mái hơn thì chỉ dựa vào việc mô phỏng thư thiếp danh gia cũng đủ để cô ấy an nhàn cả đời.

Thiên Thịnh để nghe mà trở mắt, ánh mắt không kiềm được dời về phía đồng bài thi được xác định là đỗ đạt trên bàn, cùng với ba bài thi nhất giáp đang bày ra giữa bàn, chỉ là vẫn chưa phân thứ hạng một hai ba.

Người thư sinh kỳ lạ trong lời Hạ Nguyên kia thật sự có tên trong đồng bài thi đó sao? Hẳn nhớ lại kiểu chữ trong tất cả bài thi, rất khẳng định là không có bài nào có kiểu chữ tựa tựa như bản thư thiếp này.

- A Nguyên, làm sao đệ chắc chắn người thư sinh đó có thể đề tên bảng vàng?

- Nếu cô ấy không thể đề tên bảng vàng thì nhất định là tổn thất lớn nhất trong khoa thi này của huynh.

Hạ Nguyên nhàn nhạt nói:

- Người này đã đọc qua là không quên, đầu óc nhanh nhạy linh hoạt, có thể mô phỏng tất cả thư thiếp của danh gia trong thiên hạ, nhưng không hề khoe khoang tài nghệ, bề ngoài luôn kiên trì giữ vững tác phong chuẩn mực nhất. Người vừa giỏi ứng biến vừa trầm ổn như vậy, huynh không thu về làm đại thần đắc lực, chẳng lẽ muốn thả cô ấy đi chiếm núi làm vua trở thành sơn tặc?

- Thế này là...thế nào? Sao không làm đại thần đắc lực thì chỉ có thể làm sơn tặc? Đệ đang khen hay đang mắng thư sinh đó?

Không thể phủ nhận, lòng hiếu kỳ của Thiên Thịnh để chưa bao giờ được khơi lên nhiều đến thế. Hẳn chưa từng thấy biểu đệ đánh giá ai cao như vậy, nhưng bây giờ đệ ấy lại vô cùng tự tin và cực kỳ sùng bái với mỗi mình thư sinh đó, sao có thể không khiến người khác hiếu kỳ cơ chứ.

- Đệ không phải khen cũng không phải mắng mà chỉ là bày ra sự thật thôi.

Hạ Nguyên không cảm thấy mình có nói lời nào hay ho.

Thiên Thịnh để cho rằng mình nên lập tức quyết định thứ hạng trạng nguyên bằng nhãn thám hoa, sau đó niêm phong hộp giao cho thái giám đưa tất cả bài thi đỗ đạt đến Lễ bộ, để họ viết tên lên bảng vàng, sáng sớm ngày mai đứng giờ yết bảng; còn hẳn thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian túm lấy biểu đệ, bảo đệ ấy nói nhiều hơn về chuyện của thư sinh đó; dĩ nhiên, quan trọng nhất là hiểu rõ chuyện Bắc man cấu kết với người Đại Ung bởi đường mật thám là thế nào.

- A Nguyên, đệ ở đây chờ, trẫm quyết định thứ tự nhất giáp xong ngay. Sau khi đưa danh sách đỗ đạt đi, đệ lại nói cho trẫm biết người thư sinh đó là ai.

Hạ Nguyên thần nhiên nói:

- Lúc Hoàng thượng chưa quyết định xong thứ hạng, thần cũng không muốn nói với ngài họ tên của cô ấy, như vậy sẽ khiến ngài mất đi tính công bằng khi phán quyết, điều đó không phải ý nguyện của thần.

Nói xong, cậu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không liếc về phía bàn dài bên kia nữa, kỳ thực trong lòng cậu sớm đã xác định _____ cậu đã thấy trong ba bài nhất giáp xếp thành hàng kia, có một bài với thể chữ Đài Các nhìn vô cùng quen mắt. Bạch Vân dù không phải trạng nguyên, ít nhất cũng là thám hoa.

Thiên Thịnh để gật đầu, đứng trước bàn, cầm bút son, xem lại ba bài thi một lượt, nhắm mắt, lúc mở mắt ra lần nữa, hẳn nhanh chóng viết xuống trên ba bài thi lần lượt là trạng nguyên, bằng nhãn, thám hoa, sau đó đích thân cuộn ba bài thi cho vào trong hộp màu đỏ thắm khóa lại, kể đó thì gộp chung với

hai hộp khác chứa các bài thi còn lại đi đến cửa thư phòng, gọi thái giám thân cận, nói:

- Lập tức đưa đến Lễ bộ, đích thân giao cho Triệu thượng thư.
- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám nhận lấy ba cái hộp, nhanh chóng rời đi.

Thiên Thịnh để quay đầu nhìn Hạ Nguyên, nói:

- Bây giờ đệ có thể nói cho trẫm biết thư sinh kia là ai, lai lịch gì, quen biết với đệ thế nào rồi chứ?

Thế là, Hạ Nguyên bắt đầu nói với Thiên Thịnh về huyện Vĩnh Định của Thường Châu có một thôn Tiểu Quy, thôn Tiểu Quy này có lịch sử ra sao. Cậu nói sơ qua một cách đơn giản để Thiên Thịnh để hiểu rõ người thư sinh xuất thân từ thôn Tiểu Quy thông thường sẽ có tính tình thế nào.

Kể đó ____

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh về người thư sinh kia tên Bạch Vân, mười tuổi thi đậu tú tài, mười sáu tuổi đậu cử nhân, hiện nay chỉ mới mười bảy tuổi (Hạ Nguyên không hề bắt ngờ khi thấy chân mày Thiên Thịnh để hơi nhướn lên, nhưng cậu vờ như không biết).

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh về: Bạch Vân xuất thân nhà nghèo, trừ đọc sách giỏi ra còn tay chân nhanh nhẹn, săn thú, đốn củi, trèo cây, chơi xúc cúc, món nào cũng là cao thủ. Năm mười sáu tuổi, cô ấy giương cung bắn chim để thêm bữa ăn cho gia đình lại bắn được bồ câu đưa thư. Ban đầu cô ấy không chú ý, tiện nếm ống thư, ăn thịt bồ câu; sau đó thịt bồ câu ăn được nhiều hơn, vô tình phát hiện trong ống thư có kế hoạch hãm hại trung thần, lại còn là chuyện lớn thông đồng với địch, thế là cô ấy không ăn thịt bồ câu nữa, nhưng vẫn bắt sống tất cả bồ câu đưa thư, sau khi sao chép lại y hệt thư bỏ lại vào ống thư thì thả cho chim bồ câu bay đi, còn cô ấy giữ lại bút tích thực để làm chứng cứ.

Lúc này, Thiên Thịnh để nghe đến mê mẩn, không kiềm được hỏi ____

- Một thiếu niên thôn quê sao có thể nhận ra tin tức trong bồ câu đưa thư? Sao biết được nhân mã hai phe đang hợp mưu muốn hãm hại trung thần? Sao hẳn biết ai là trung thần?
- Một thư sinh thôn quê đương nhiên không biết ai là trung thần, dù sao vị quan lớn nhất cô ấy từng gặp trong đời chẳng qua là thôn trưởng. Nhưng cô ấy lại biết người sắp bị hãm hại kia nên bất kể thế nào cũng phải cứu người đó.
- Chuyện này lại là sao nữa?

Thiên Thịnh để kinh ngạc.

- Bởi vì, người đó là Triệu Tư Ẩn; mà Triệu Tư Ẩn lại là huynh trưởng cùng mẹ khác cha của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 28

Liều này đủ mạnh.

Nhưng vẫn còn cái mạnh hơn.

Sau khi kể xong toàn bộ câu chuyện, bao gồm cả cuộc đời lận đận của Lý Thuận Nhi, Hạ Nguyên uống một chén trà cho trơn cổ họng, đồng thời khẳng định Thiên Thịnh để ngồi đối diện cũng đã ăn bánh, uống trà xong, không lo bị sặc hay bị nghẹn, cậu rót cuộc cũng tuôn ra liều cực mạnh ____

- Cuối cùng, còn hai chuyện nữa, huynh nhất định phải biết.
- Là gì?

Thiên Thịnh để nhìn sắc mặt Hạ Nguyên, trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm thấy điều đệ ấy sắp nói có lẽ không phải chuyện gì tốt.

- Chuyện thứ nhất, Bạch Vân ____

Giọng Hạ Nguyên hơi ngừng lại rồi thở dài nói:

- Là nữ.

Choang! Tay Thiên Thịnh để run lên, không cẩn thận làm rơi chén trà xuống đất, vỡ tan.

- Chuyện thứ hai, Bạch Vân_____

Dưới ánh mắt tàn bạo sắp trừng lốt con người ra ngoài của Thiên Thịnh đế, Hạ Nguyên lại thở dài, vô cùng thương xót nhìn Hoàng đế biểu ca của cậu, nói:

- Sẽ là biểu đệ muội tương lai của huynh.

Cho nên, không được chém đầu cô ấy đấy.

Loảng xoảng! Khay đĩa chén trà trên bàn do tấm khăn trải bàn vô tình bị kéo mà toàn bộ rơi xuống đất.

Nén bi thương, thuận theo thay đổi.

Đó là ý trong ánh mắt Hạ Nguyên nhìn Thiên Thịnh đế.

Còn Thiên Thịnh đế lúc này đang nỗ lực kiềm chế chính mình_____ một là kiềm chế không đánh Hạ Nguyên; hai là kiềm chế không chạy như điên đến Lễ bộ, đòi lại danh sách nhất giáp hần vừa ngự bút bổ nhiệm kia.

Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, lời ra khỏi miệng chính là thánh chỉ, không được phép sửa đổi; hành vi cử chỉ của Hoàng đế đều là mẫu mực cho thiên hạ, trước khi làm việc phải đắn đo suy nghĩ, khi làm việc nhất định không được đổi ý giữa chừng.

Cho nên, Bạch Vân chắc chắn sẽ thành trạng nguyên khoa này.

Cho nên, sau tổ phụ Túc đế của hần vi phong quan cho cao thủ xúc cức mà bị bá quan phê phán, Thiên Thịnh đế một lòng muốn làm Võ đế bắt đầu lo âu sâu sắc cho tên thụ của mình sau khi trăm tuổi_____

Ông trời ơi! Thái Tổ ơi! Hần thế nhưng lại bổ nhiệm một nữ trạng nguyên!

Một canh giờ sau khi Hoàng đế biết được thân phận và lai lịch của Bạch Vân, Vĩnh Gia công chúa cũng biết.

Vĩnh Gia công chúa không để ý đến việc mất hình tượng, không thể tin nhìn chăm chăm tiểu nhi từ hồi lâu, sau đó trực tiếp kéo hần kinh hãi kêu lên:

- Con nói cái gì?! Con nói, nói, nói Bạch Vân.....

Vì quá kinh hoàng nên bà ngay cả nói cũng lắp bắp, không thể lưu loát.

- Mẹ, bình tĩnh. Uống ngụm trà đi.

Một tay cậu đỡ lấy cánh tay mẫu thân, tay kia sẵn sóc rót nước trà đưa đến bên môi mẫu thân.

- Mẹ đâu còn tâm trạng uống trà! Bây giờ đầu óc mẹ loạn cả lên, sợ nghe lắm! Cho nên con, nói lại đơn giản những gì con vừa nói!

Bà vô thức nhấp một ngụm trà, sau đó đẩy chén trà ra, nắm cổ áo nhí tử ra lệnh.

- Được. Vừa nãy con nói rất nhiều nhưng chỉ có ba trọng điểm. Một, lúc con về đặc biệt đi một chuyến đến Lễ bộ, biết tân khoa trạng nguyên năm nay do Hoàng thượng ngự bút bổ nhiệm chính là Bạch Vân. Hai, Bạch Vân là nữ. Ba, Bạch Vân sắp trở thành con dâu của mẹ_____ mẹ hiểu ba điều này là được rồi.

- Những chuyện này.....con đều nói hết cho Hoàng thượng?

Giọng của Vĩnh Gia công chúa phiêu phiêu như mộng du, sau con kinh hãi, toàn thân bà như rơi vào trạng thái thần trí mơ hồ.

- Dạ phải. Con thấy Hoàng thượng rất phiền não đấy.

Hạ Nguyên ra vẻ nghiêm túc lo âu.

Giả bộ lo nước lo dân gì chứ! Vĩnh Gia công chúa giận đến mức đánh vào mu bàn tay cậu, mắng:

- Hoàng thượng hiện giờ bị những lời con nói làm cho hồ đồ, trạng nguyên được bổ nhiệm lại là nữ nhi, bây giờ nó đang đau đầu nhức óc nên không rảnh xử lý con. Chờ nó lấy lại tinh thần, con ráng mà chịu!

- Con không hề muốn trốn tránh trừng phạt của Hoàng thượng.

Muốn giữ lại cái đầu trên cổ Bạch Vân, đương nhiên phải trả giá thật nhiều.

Vĩnh Gia công chúa thấy biểu cảm thân nhiên chấp nhận hết thảy của tiểu nhi tử thì đột nhiên sinh ra lửa giận với Bạch Vân nữ giả nam trang, không ra thể thống gì kia. Nhi tử này của bà từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, thân phận cao quý, tư chất hơn người, văn võ song toàn, cần cù nỗ lực, đương nhiên cuộc đời phải thuận buồm xuôi gió, không nên gặp chút khổ hay chịu bất kỳ tội nào; nhưng bây giờ, vì một kẻ bất nam bất nữ, nhi tử lại chủ động đi chịu khổ chịu tội, điều này khiến người làm mẹ như bà trong lòng sao có thể bình an? Sao có thể có thiện cảm với con dâu tương lai kia chứ?

Vì tiểu nhi tử không thể thừa kế tước vị nên Vĩnh Gia công chúa từ sau khi sinh tiểu nhi tử đã thề rằng sẽ khiến nó sống thuận lợi vui vẻ, dù cả đời nó tầm thường vô vị, thậm chí ngang ngược lộng hành, bà cũng sẽ chở che cho nó, để nó được sống không buồn không lo, mọi việc chỉ cần nó vui vẻ là được.

Thế nên bà không giúp nhi tử chọn vợ theo ý thích của bà _____ đâu phải chọn tông phụ, không cần đủ cả hiền lương thực đức, môn đăng hộ đối. Trên biết hiếu thảo cha mẹ chồng, giữa biết giúp tiền đồ của trượng phu suôn sẻ, dưới biết sinh con đường cái, toàn bộ những thứ đó đều là chức năng mà con dâu trưởng mới cần chuẩn bị; còn đối với con dâu út, bà chỉ có một tiêu chuẩn: người trong lòng nó thích.

tông phụ: chính thể của tông tử, mà “tông tử” có hai nghĩa: 1/ người thừa kế của gia tộc, dòng họ; 2/ con cháu hoàng tộc nói chung; trong trường hợp này có lẽ được dùng theo nghĩa 1 nhiều hơn.

Bây giờ nhi tử chạy đến trước mặt bà nói nó có người trong lòng thích, tốt, rất tốt, cực kỳ tốt! Chỉ cần là lương dân, dù xuất thân nhà tranh vách đất cũng không sao; nhưng bà tính trước tính sau cũng không ngờ người mà nhi tử thích lại là một nữ tử đặc biệt như vậy.

- A Nguyên, nhiều năm qua con hoàn toàn nhìn không vừa mắt các quý tiểu thư táo bạo ở kinh thành, mẹ luôn cho rằng người có thể lọt vào mắt con là nữ tử yếu điệu của danh môn được dạy dỗ nghiêm khắc nên đang định đi nghe ngóng trong nhà các quan văn đây! Nào ngờ con không thích táo bạo cũng không thích yếu điệu mà lại thích một người vừa bất nam bất nữ vừa không xinh đẹp, mắt con rốt cuộc có vấn đề gì vậy?

Vĩnh Gia công chúa xoa thái dương vừa tức vừa than thở nói.

- Mẹ, mẹ chưa nhìn kỹ Tiểu Vân; cô ấy quả thực không phải tuyệt sắc nhưng cũng rất đẹp, đúng kiểu con thích. Cô ấy hoàn toàn phù hợp với vị thể tử tương lai trong tưởng tượng của con, con muốn cùng nữ tử như cô ấy sống chung cả đời.

- Hoàn toàn phù hợp với tưởng tượng của con? Tưởng tượng của con thế nào?

Vĩnh Gia công chúa hỏi.

Hạ Nguyên nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Khắp trong đầu cậu đều là hình ảnh của Bạch Vân, sau đó, cậu mở mắt ra, nói mười sáu chữ _____

- Biết động biết tĩnh, biết văn biết võ, cùng chung chí hướng, thấu hiểu lẫn nhau.

Đây là tiêu chuẩn khó khăn cỡ nào? Vĩnh Gia công chúa cảm thấy đầu càng đau hơn.

- Kỳ thực không cần mười sáu chữ, nói cho cùng thì bốn chữ là đủ _____ con thích là được.

- Bốn chữ vẫn còn nhiều, có thể rút gọn hơn nữa.

Hạ Nguyên cười khẽ nói.

- Há?

- Chỉ hai chữ: Bạch Vân.

Vĩnh Gia công chúa than thở:

- Bạch Vân rốt cuộc đã cho con uống thuốc gì mà khiến con làm đến mức này vì cô ta? Cô ta lợi dụng con, kéo con xuống nước, để con chạy đôn chạy đáo cứu mạng cô ta, cuối cùng lại có được cả trái tim con, tiến thân vào chốn hoàng thân quốc thích, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời _____

- Mẹ, không phải như vậy.

- Không phải như vậy gì chứ? Mẹ thấy chính là như vậy!

Vĩnh Gia công chúa tức anh ách đầy bụng:

- Để bảo vệ tính mạng Triệu Tư Ân, giúp hắn không bị hãm hại, Bạch Vân giữ lấy chứng cứ thứ tử Triệu gia thông đồng với địch; để vạch trần âm mưu này, cô ta quyết định tham gia khoa cử, đợi khi đề tên bảng vàng sẽ lập tức dâng chứng cứ lên ngự tiền!

Nói đến đây, Vĩnh Gia công chúa thở lấy hơi mới nói tiếp:

- Nhưng, A Nguyên, sao cô ta không nghĩ đến việc có thể nhờ con giúp đỡ? Dù cô ta chưa từng hỏi han về thân phận của con thì cũng biết con gia thế bất phàm, nhất định có thể giúp ích rất nhiều cho cô ta. Tại sao cô ta thà làm to chuyện đến mức không thể nào thu dọn mới nghĩ đến việc nhờ vả con? Theo mẹ thấy, cô ta quá kiêu căng, làm việc lỗ mãng, hoàn toàn không xứng là bằng hữu của con!

- Cô ấy chưa từng muốn gây phiền phức cho bất kỳ ai. Cô ấy xuất thân nghèo khó, từ khi ra đời phải luôn giành giật sinh mệnh với ông trời, trưởng thành

đến ngày nay đã tạo cho cô ấy tính cách tuyệt đối không dựa dẫm vào người khác. Thế nên, mẹ à, là con nhiều chuyện quán lấy cô ấy, từ mười năm trước, khi chưa biết cô ấy là nữ nhi, con đã quán lấy cô ấy rồi.

Hạ Nguyên bình tĩnh nói:

- Nếu con không ôm đồm chuyện này, thu xếp hết thảy cho cô ấy, con tin rằng cô ấy vẫn có cách để đạt được mục tiêu vào cung rồi yên ổn thoát thân. Cô ấy.....không cần sự giúp đỡ của con đến vậy đâu.

- Sao có thể? Một nữ tử như cô ta giả làm nam nhi tham gia khoa cử, nói lớn chính là tội khi quân, một khi bị vạch trần, dù không chết cũng bị tước đi lương tịch trở thành tiện dân, đây ba nghìn dặm, đặc xá không được tha, cả đời không thể về kinh! Không có sự giúp đỡ của con, đó chính là kết cục của cô ta!

- Tin con đi, mẹ. Tiểu Vân nếu dám giả làm nam nhi thì chắc chắn có thể giấu giếm thân phận nữ nhi cả đời. Mẹ nhìn xem, cô ấy vào kinh đã hơn hai tháng nhưng đâu ai nhìn ra cô ấy là nữ. Con từng hỏi bọn Hạ Minh Kha Minh, cũng từng hỏi thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử, họ thường cùng cô ấy chơi xúc súc nhưng không ai cảm thấy cô ấy là nữ.

Nói đến đây, da mặt trắng trẻo của Hạ Nguyên hơi ửng đỏ. Bàn tay phải của cậu từng vô tình chạm phải Bạch Vân chợt tê dại, nóng rát, không khỏi lặng lẽ nằm lại trong tay áo.

Vĩnh Gia công chúa tất nhiên không phát hiện nhi tử của mình khác thường, hừ nói:

- Cô ta sao có thể giấu được cả đời? Cả đời không lấy chồng sinh con à? Dù vậy đi nữa thì ở quê cô ta, ai mà không biết cô ta là nữ? Người có tâm đi tra sẽ có ngày tra ra được giới tính thật sự, chỉ là kéo dài thời gian thêm mấy năm thôi, cuối cùng cô ta vẫn trốn không thoát tội khi quân.

- Cái thôn nơi cô ấy sinh ra và lớn lên kia, thôn dân cực kỳ đoàn kết, không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng.

Hạ Nguyên đưa ra vài ví dụ để giải thích đơn giản với mẫu thân về sự đặc biệt của thôn Tiểu Quy, nhìn mẫu thân nghe mà há mồm cứng lưỡi, cậu không khỏi cười khê nói:

- Mẹ, mẹ nhìn xem, đúng như lời con nói với Hoàng thượng: nếu huynh ấy không trọng dụng Bạch Vân thì đó không chỉ là tổn thất của triều đình mà sau này còn có thể là tai nạn của triều đình. Con sẽ không để Tiểu Vân bị chém đầu, mà Tiểu Vân là người thôn Tiểu Quy, hơn nữa còn thông minh nhạy bén như thế, chỉ cần cô ấy còn sống là sẽ sống rất tốt. Dù có đây cô ấy đi ba nghìn dặm thì tám phần là cô ấy cũng có thể tổ chức đám phạm nhân kia cùng nhau chiếm đất làm vua trở thành thổ phỉ, không chừng mấy mươi năm sau lại cho ra đời một thôn Tiểu Quy khác.

-A Nguyên, rốt cuộc con thích nữ tử kiểu gì thế?

Vĩnh Gia công chúa tức đến mức không còn sức để tức nữa, bà mệt mỏi hỏi.

- Người con thích, là nữ tử có thể cùng con sánh vai cất bước.

Vĩnh Gia công chúa nhìn nụ cười dịu dàng hiếm thấy trên mặt nhi tử, hai mắt nó vì tình cảm mà vô cùng mê đắm, bà không khỏi hơi ghen tị nói:

- Dù sao mẹ cũng không thích cô ta!

Hừ.

- Đương nhiên mẹ có thể không thích cô ấy. Nhưng con bảo đảm, chỉ cần mẹ càng hiểu cô ấy sẽ càng cảm thấy cô ấy thực là một người thú vị. Mẹ sẽ không ghét cô ấy đâu.

- Tại sao lại nói vậy?

Từ xưa tới nay mẹ chồng nàng dâu luôn là kẻ thù, nam nhân vĩnh viễn cũng không hiểu.

- Bởi vì con là con của mẹ, từ ngoại hình đến tính cách đều giống mẹ. Người con thích cũng chính là người mẹ thích.

Hạ Nguyên đến gần mẫu thân, đưa tay ôm lấy vai bà, ánh mắt yêu thương như đứa trẻ nhìn mẫu thân nói.

Vĩnh Gia công chúa nín cười kiềm nén nụ cười rức rờ nhưng không che được ý cười dạt dào trong đáy mắt, cuối cùng bà không dẫn được mà cảm lấy cái quạt tròn, vỗ nhẹ lên vai nhi tử.

- Tiểu tử thú miệng ngọt như đường! Đừng tưởng rót mật vào tai mẹ là có thể lừa mẹ bao che cho đồng phạm toái mà con tự rước lấy. Con cứ chờ đi, ngày mai lúc Hoàng thượng xử lý con, mẹ sẽ không cầu xin cho con một câu nào cả! Đợi cha con từ Đông Hải mãn nhiệm về kinh, đến lúc đó ông ấy có cầm quân còn đánh con, mẹ cũng sẽ không can. Còn nữa, nếu thân phận của Bạch Vân làm huyên náo khắp kinh thành đều biết, dẫn tới đủ loại lời đồn đại, mẹ cũng sẽ không thêm để ý.

Hạ Nguyên cười khê nói:

- Chỗ Hoàng thượng dù phạt nặng đến đâu con đều sẽ gánh chịu, không cầu xin tiếng nào; đợi cha trở về, thấy con dâu mới, cha vui còn không kịp, sao

lại đánh con? Cuối cùng____

Cậu suy tư một chút, nói:

- Mẹ, con cho rằng Hoàng thượng sẽ không vạch trần thân phận của Tiểu Vân đâu.

- Tại sao?

Dựa vào cái gì Hoàng thượng lại che giấu cho người phạm tội khi quân?

- Bởi vì Hoàng thượng không nỡ không dùng cô ấy.

Hạ Nguyên đã có tính toán sẵn nói:

- Viết luận trên bài thi hay, cùng lắm chỉ có thể chứng minh tài học của những tiến sĩ này vững chắc; nhưng khi đích thân kiểm tra so sánh trên triều đình, quân thần đối đáp mà vẫn biểu hiện xuất sắc, tùy cơ ứng biến, đó mới là nhân tài chân chính mà Hoàng thượng cần. Con dám cam đoan, chỉ cần Hoàng thượng đích thân kiểm tra Bạch Vân, huynh ấy sẽ quyết định bảo vệ cô ấy.

- Hả? Tài học của cô ta giỏi như vậy?

Vĩnh Gia công chúa không tin. Nhi tử của bà mới là giỏi nhất!

- Đương nhiên giỏi. Sách cô ấy đọc đều do con chọn; kiến giải của cô ấy bất phàm đều do mười năm nay bọn con gây lộn trong thư mà ra. Con truyền thụ kiến thức cho cô ấy, bồi dưỡng cô ấy thành người nhạy bén xuất sắc, miệng mồm lanh lợi như bây giờ. Mẹ, cô ấy phải là người của con.

Vĩnh Gia công chúa suy nghĩ nói:

- A Nguyên, không phải mẹ tạt nước lạnh vào con. Mẹ cứ luôn cảm thấy con vì quá thích Bạch Vân nên đánh giá về cô ta không được khách quan. Nếu cô ta thật giỏi như vậy thì sao lại đi thi trạng nguyên để gây ra phiền toái lớn như thế? Nói thật, muốn cứu Triệu Tư Ân, không nhất định phải dùng cách cáo trạng lên vua. Dù cô ta không muốn phiền con thì cô ta có thể trực tiếp tìm Triệu Tư Ân, đưa chứng cứ cho hắn, để hắn lặng lẽ thanh lý môn hộ. Nói đến đây cũng do thứ tư khác của Chiêu Dĩnh hầu phù mớ mộng hão huyền muốn thừa kế tước vị, đến mức bị người Bắc man lợi dụng thôi. Loại chuyện này không để Hoàng thượng biết mà âm thầm giải quyết thì tốt hơn; Chiêu Dĩnh hầu phù thị phi quá nhiều rồi, không nên để lại ấn tượng càng tệ hại hơn trong mắt Hoàng đế.

Thân là người trong hoàng thất, hiểu biết của Vĩnh Gia công chúa về chính trị cũng rất cao.

Hạ Nguyên nghe mẫu thân phân tích xong thì khẽ cười ra tiếng.

- Tiểu Vân tuy là muội muội của Triệu Tư Ân nhưng cô ấy đã quyết định đời này không nhận thân thích nên chưa từng nghĩ đến việc qua lại với Triệu Tư Ân. Chuyện cô ấy đến kinh thành thi trạng nguyên, nhi tử cũng có một phần trách nhiệm; mấy năm nay, vì để ép cô ấy tiến lên mà nhi tử đã làm mình làm mẩy trong thư rất nhiều.

- Dù con gánh hết toàn bộ trách nhiệm cũng đừng mong mẹ có thiện cảm nhiều hơn với cô ta.

- Không, con chỉ đang nói sự thật. Lúc Tiểu Vân làm chuyện gì, cô ấy luôn cân nhắc có thể đạt được bao nhiêu mục đích trong đó. Vì đối phó con mà cô ấy lên kinh dự thi, con cảm thấy rất vinh hạnh.được được, đừng đánh, con nghiêm chỉnh nói tiếp đây!

Hạ Nguyên cười tránh bàn tay của mẫu thân đang đánh tới:

- Nói thế này vậy. Nếu cô ấy dùng thân phận một thanh niên nhà quê lên kinh tìm bất kỳ một vị quan nào trình lên chứng cứ thứ tư Triệu gia thông đồng với địch thì hoặc là cô ấy sẽ bị đánh đuổi ra ngoài vì ăn nói bậy bạ hoặc là cô ấy sẽ bị xem như đồng đảng khả nghi mà bị bắt giam, sau đó bệnh chết trong lao cũng không ai để ý. Một bình dân không quyền không thể dính líu vào đại sự như thông đồng với địch phản quốc, có chết cũng là chết vô ích. Thế nên, Tiểu Vân mới quyết định phải có được một thân phận địa vị nhất định. Tuy chức quan mà cô ấy mong đợi nhất là làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định nhưng để hóa giải mối nguy cho Triệu Tư Ân, cô ấy nhất thiết phải có biểu hiện xuất sắc trước Hoàng đế, có được một vị trí quan trọng mới có thể làm được.

- Cô ta vọng tưởng muốn tham chính?! To gan lớn mật như vậy, cô ta có đầu óc hay không thế?

- Người thôn Tiểu Quy đều rất gan góc táo bạo.

Đây là linh hội tâm đắc nhất của Hạ Nguyên.

Vĩnh Gia công chúa liên tục hít thở sâu mấy lần mới mở miệng nói:

- Được rồi, A Nguyên, con thắng. Bây giờ mẹ cực kỳ hứng thú với Bạch Vân, không nỡ thờ ơ nhìn cô ta bị chém đầu.

Bà tỉ khủy tay lên bàn, đưa tay chống gương mặt tiểu tụy đi nhiều của mình, mệt mỏi nói:

- Cô ta bây giờ đang ở đâu? Gọi đến đi. Kỳ thực hôm nay con định đưa cô ta đến gặp mẹ phải không?

- Cô ấy đang đá bóng với thái thượng hoàng ở sân bóng hoàng gia, con đã bảo cô ấy sau khi đá xong thì theo Xuân Minh đến đây cùng dùng bữa tối với mẹ.

Cậu ngừng đầu nhìn sắc hoàng hôn bên ngoài đang chuyển sang màu tối, ước chừng đang là giờ Dậu, cậu nói:

- Lúc này chắc là đến rồi.

Cậu dùng hơn nửa canh giờ bận rộn sắp đặt không phải đều vì lúc này sao?

Nàng dâu xấu phải gặp mẹ chồng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trọng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 29

“Thập niên hàn song vô nhân vấn, Nhất cử thành danh thiên hạ tri” (trích “Quy tiềm chí” của Lưu Kỳ thời Nguyên, nghĩa: “Mười năm đèn sách không người hỏi, Một sớm thành danh thiên hạ hay”)

Quỳnh Lâm yến, hoa giăng khắp chốn, ban thưởng ba ngày diễu hành trên phố. Đây là vinh dự chỉ thuộc về tân khoa tiến sĩ, là thời khắc vinh quang đặc ý nhất trong đời họ; nhiều năm gian khổ học hành chỉ vì khoảnh khắc đề tên bằng vàng vang danh thiên hạ, sao không khiến tất cả tiến sĩ mặt mày hồng hào, cười như gió xuân cơ chứ, dù có người cố ra vẻ lãnh đạm cũng không thể nào áp chế được khoe môi đang không ngừng cong lên của mình. Hai bên đường là biển người hoan hô vui cười, thỉnh thoảng lại có người ném hoa tươi và túi hương qua khiến lòng hự vinh của các tiến sĩ khoa này vô cùng thỏa mãn.

Các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba có chung một đặc điểm là rất trẻ. Một đám tân khoa tiến sĩ khí thế rầm rộ, tóc đen bóng mượt, tinh thần hùng hực, thanh xuân rực rỡ, không có lấy một người tóc điểm màu sương. Cả đội hình vì vậy trông tràn trề sức sống, hăng hái dạt dào, dường như đang tỏ rõ rằng triều Thiên Thịnh trẻ tuổi đang căng buồm đón gió, vươn tới một tầm cao mới.

Tiến sĩ lớn nhất khoa này do Hoàng đế bổ nhiệm là một trạng nguyên thiếu niên mới mười bảy tuổi.

Bảng vàng vừa treo, tin tức kia tức khắc xôn xao khắp kinh thành. Mọi người đều bàn bạc sôi nổi, suy đoán dụng ý của Thiên Thịnh đế, bàn về xu hướng tương lai của triều đình, về việc đề một thiếu niên chưa đầy nhỡ quán làm trạng nguyên có thỏa đáng hay không, vân vân. Nhưng bất kể thế nào, một trạng nguyên mười bảy tuổi xác thực đã ra đời, đồng thời vĩnh viễn được ghi lại vào sử sách Đại Ung.

Nghe nói để chứng minh tính công bằng của khoa thi này, không hề vì muốn chọn người trẻ tuổi nên chỉ lấy sĩ tử dưới ba lăm tuổi làm tiến sĩ mà xem nhẹ tài học của họ, sau khi hoàn tất cuộc diễu hành trên phố ba ngày, lúc các tiến sĩ vào cung tạ ơn, diện kiến bệ hạ tại điện Tuyền Đức, Hoàng đế sẽ công khai kiểm tra tài học của ba người trong nhất giáp, ra năm đề mục về thời thế lần lượt là: chính khách, cầu hiền, đổi mới, nền tảng, không chế ngoại tộc. Họ được yêu cầu phải chọn đề và trả lời ngay tại chỗ, bất kể là trả lời hết năm đề hay chỉ chọn một hai đề trong đó để trả lời đều như vậy. Tóm lại là kiểm tra kiến thức và tài hùng biện cũng như tư duy nhanh nhạy, điều này không phải chỉ có tài học là có thể làm được.

Tiến sĩ có thể được liệt vào nhất giáp thi tài học và khả năng hùng biện đương nhiên đứng đầu, chẳng qua sợ hãi uy nghiêm Hoàng đế, dù là ai dưới áp lực đó cũng trở nên căng thẳng; thế nên không ai dám tự cao tự đại, bâng nhai và thăm hoa mỗi người chọn hai đề, Hoàng đế ban bút mực, cho phép họ dùng thời gian nửa canh giờ viết ra, sau đó mới trả lời. Hoàng đế lại nói tiếp:

- Bạch trạng nguyên là người nhỏ tuổi nhất khoa này nhưng lại đạt thứ hạng cao nhất. Để chứng minh với người trong thiên hạ là trạng nguyên do trăm bổ nhiệm không chỉ có hư danh, khanh không cần dùng nửa canh giờ kia, trực tiếp trả lời đề mục cho trăm.

Dứt lời, Hoàng đế chỉ vào đề mục “không chế ngoại tộc” không ai chọn, tùy ý nói:

- Chỉ còn lại một đề này, bây giờ khanh trả lời trăm.

Lời Hoàng đế vừa dứt, mọi người trong điện Tuyền Đức đều kinh ngạc, nhất thời không chú ý đến phong thái, khề thì thào to nhỏ với nhau; mấy vị quan Lễ bộ thậm chí còn muốn đứng dậy nói đỡ cho trạng nguyên nhưng họ còn chưa kịp làm gì đã bị ánh mắt của Thiên Thịnh đế quét qua ngăn lại, bèn không dám cựa quậy, chỉ có thể âm thầm sốt ruột thay Bạch Vân.

- Thần tuân chỉ.

Bạch Vân không thay đổi sắc mặt, không tuân mồm hôi như tằm, không hoảng hốt lo sợ. dĩ nhiên, cũng không có vẻ kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung của thiếu niên đặc chí.

Tân khoa trạng nguyên Bạch Vân dưới sự cho phép của Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng đế trả lời. Dưới áp lực như vậy mà cô vẫn bình tĩnh, không hề bị oai phong Hoàng đế làm cho sợ hãi lấp bắp hôn mê, suy nghĩ rối loạn.

Cô chỉ hơi suy nghĩ, không trì hoãn lâu liền mở miệng nói.

Lời lẽ lưu loát, giọng điệu từ tốn, ví dụ tuyệt diệu, luận cứ chặt chẽ, cô nói qua một lượt về mối họa biên cương khắp bốn phía Đại Ung_____ khởi nguồn và quá trình hưng suy, chu kỳ xâm phạm Trung Nguyên, ân oán và sự tăng giảm thế lực giữa các bộ tộc ngoại tộc, vân vân; cô lại nói rõ nên lợi dụng những điều này quấy rối họ thế nào, khiến ngoại tộc tự mình sụp đổ ra sao.....Sau một khắc đồng hồ, cô đã trả lời xong đề mục. Thời gian không dài không ngắn, luận điểm tinh tế độc đáo, quan trọng là đầy tính khả thi khiến người nghe cảm thấy mới mẻ.

Đến khi cô trả lời xong, mọi người trong cả điện Tuyền Đức đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, muốn được nghe nhiều hơn, không kiềm được mà châu đầu ghé tai thảo luận tính khả thi của phương án do Bạch Vân nêu ra. Nếu không phải Hoàng đế còn đang ngồi phía trên thì Lễ bộ thượng thư cũng muốn chạy tới kéo Bạch Vân cùng đàm đạo ba ngày ba đêm rồi.

Hiển nhiên, Hoàng đế cũng cảm thấy như vậy.

Khuôn mặt vốn vô cùng nghiêm túc của Thiên Thịnh để dịu lại, ánh mắt từ bình tĩnh đến mức lạnh lùng ban đầu giờ như được đốt lên hai ngọn lửa hùng hực, cực kỳ nóng bỏng, làm thế nào cũng không thể che giấu, với đề tài không chế ngoại tộc này, hai quân thần một hỏi một đáp ngay tại chỗ, không ai nói những lời sáo rỗng dư thừa mà đều rất thiết thực và đầy tính sáng tạo.

Bạch Vân đâu chỉ không giống một đứa trẻ mười bảy tuổi, cô càng giống một mưu sĩ nhiều năm nghiên cứu về ngoại tộc hơn, vừa hiểu rõ về họ, vừa rút ra được vô số biện pháp đối phó họ, mà những biện pháp này đều rất khả thi.

Thiên Thịnh để long tâm mừng rỡ, nhất thời thất thố, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có bång nhả thám hoa đang chờ hần kiểm tra, trực tiếp xem người ta như không tồn tại.....không, phải là xem quan viên và tiến sĩ cả điện đều như không tồn tại.

Khởi cư xá lang và Khởi cư lang phía sau Thiên Thịnh để đưa bút viết nhanh, ghi lại lời nói cử chỉ của Hoàng đế cũng không thể nào áp chế tâm trạng mừng rỡ như điên của hần. Hần lôi kéo Bạch Vân bàn về việc chống lại mối họa lớn trước mắt là Bắc man thâm nhập; lần thảo luận này vừa bắt đầu liền quả thực muốn ngừng mà không được. Thiên Thịnh để vui vẻ như nhặt được bảo bối, sớm đã quên mất chuyện Bạch Vân là nữ lên chín tầng mây, càng quên mất quyết tâm trước đó là khi tiếp kiến các tiến sĩ sẽ có ý gây khó dễ Bạch Vân nhằm bêu xấu cô trước mặt các tiến sĩ.

Bởi Hạ Nguyên thỉnh cầu không được chém đầu cô, vậy nên chỉ có thể khiến danh tiếng của cô bị bôi nhọ mới khiến con bực bối nén trong lòng Thiên Thịnh để dễ chịu hơn chút. Hơn nữa, tài danh của cô có vết nhơ cũng là điều tốt cho cô, sau này có tùy tiện đuổi cô đến nơi hoang vu nào đấy làm quan, cả đời ở đó đến khi trí sĩ cũng không về kinh, thế thì không cần lo thân phận bị vạch trần nữa, không phải sao?

Để không lưu lại một vết nhơ trong sử sách khiến thanh danh cả đời mình hủy hết, Thiên Thịnh để không thể không làm đồng đảng của Hạ Nguyên, cùng nhau giấu giếm giới tính thật của Bạch Vân. Nhưng dù sao trong lòng hần cũng khó mà bình thản nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Có ai ngờ khởi đầu không vui vẻ nhưng kết thúc lại vô cùng mừng rỡ thế kia?

Ánh mắt Thiên Thịnh để nóng rực nhìn Bạch Vân như nhặt được chí bảo, cực kỳ vui sướng. Đến lúc này, trong lòng hần mới chân chính có cảm giác “anh hùng trong thiên hạ, vào hết túi của ta”.

Với Thiên Thịnh để mà nói, Bạch Vân vốn chỉ là một người lệ thuộc Hạ Nguyên, dù có là trạng nguyên thì sinh tử của cô ấy cũng không đáng nhắc tới. Hần để cô ấy sống chẳng qua vì Hạ Nguyên muốn cô ấy sống, thế là Thiên Thịnh để trước giờ luôn dung túng biểu đệ sau khi suy xét cân nhắc mấy ngày đã đồng ý để cô ấy sống_____ dĩ nhiên, sức bảo vệ của thái thượng hoàng cũng là một nguyên nhân khiến Thiên Thịnh để phải thận trọng. Trong mắt thái thượng hoàng, Bạch Vân là người hợp tác tốt nhất của ông trên sân bóng, có cô ấy, ông đá bóng cứ như được thần giúp, xem ai còn dám nói ông đá bóng dở tệ hay không! Cho nên, không thể để Bạch Vân vì một “chuyện nhỏ” mà bị giải đi chém đầu hoặc lưu đày. Thái thượng hoàng đang chờ cô ấy cùng đá bóng đấy.

Cho nên, Bạch Vân có thể sống nhưng phải làm nam nhân cả đời để giữ gìn danh tiếng cho Thiên Thịnh để.

Tuy nhiên, hiện tại Bạch Vân đã không còn là người lệ thuộc bất kỳ ai nữa, cô chính là cô, không cần nghe theo bất kỳ ai. Cô dùng tài năng vượt trội hơn người để chứng minh bản thân, quan trọng là tài năng đó chính là thứ bức thiết cần có cho sự nghiệp quốc gia ba mươi năm tới của Thiên Thịnh để. Hần đang cần nhân tài như vậy, cho nên, Bạch Vân nhất thiết phải làm nam nhân, làm nam nhân mới có thể làm quan, làm quan mới có thể ra sức vì hần, và ước nguyện vĩ đại tạo ra thời kỳ thịnh thế của hần sẽ không còn là lời nói suông nữa.

Về chuyện Hạ Nguyên từng nói_____ Bạch Vân là thê tử tương lai của đệ ấy_____ chuyện này, Thiên Thịnh để tỏ vẻ hần không thêm ngó ngang, việc nhà vật vánh cứ để Hạ Nguyên tự đi mà xử lý. Còn xử lý thế nào thì hần không quan tâm, tóm lại không thể tiết lộ tin tức Bạch Vân là nữ ra ngoài là được.

Hạ Nguyên vút cho Thiên Thịnh để một phiền phức lớn, giờ đây, Thiên Thịnh để cũng không khách sáo vút trở lại Hạ Nguyên một phiền phức lớn. Có qua có lại mới toại lòng nhau, Thiên Thịnh để cảm thấy rất thỏa mãn, con buồn bực tích tụ trong lòng mấy ngày nay bỗng chốc tan thành mây khói, thật tốt.

Đoạn đối đáp lâm ly vui sướng giữa quân thần trên điện Tuyền Đức khiến thanh danh của tân khoa trạng nguyên Bạch Vân lên cao chói vót, cũng tạo cho cô khởi điểm cực cao trên con đường làm quan, dường như đang dang báo hiệu vận mệnh cả đời suôn sẻ trong tương lai của cô.

-Cho nên nói, xem như người đã thỏa nguyện rồi?

Hạ Nguyên buồn bực hỏi.

- Cũng không hẳn.

Kỳ thực Bạch Vân có chút khổ não.

- Sao không hẳn? Đoạn quân thần đối đáp trên điện Tuyền Đức cực kỳ đặc sắc, danh chấn kinh thành, vinh quang vô hạn. Toàn bộ các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba đều trở thành nền cho người.

Hạ Nguyên hăm hừ, nói tiếp:

- Trung thư xá nhân, Hàn lâm viện tu soạn, lại thêm Nội các trung thư đại học sĩ.hai chức vụ sau thì cũng thôi, dù sao từ xưa tới nay tiến sĩ nhất giáp đều được thưởng như vậy. Nhưng chức Trung thư xá nhân thì khác, đó là cận thần thiên tử đấy! Địa vị tuy nhỏ, nhưng quyền lực lại to. Có thể nhìn ra được tiền đồ sáng lạn đứng đầu bá quan của người hai mươi năm sau.

-Nhưng ta vẫn muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định.

Bạch Vân than thở.

- Nếu người thật sự muốn làm huyện lệnh thì đã không thể hiện xuất sắc trước ngự tiền như thế. Ta không tin người không đoán ra được là Hoàng thượng vốn muốn đuổi người đi xa rồi nhắm mắt làm ngơ, nói không chừng người quả thực có thể áo gấm về làng làm huyện lệnh. Nhưng người không hề tỏ ra kém cỏi, ngược lại còn dốc hết sức khoe hàng hóa trong bụng mình với Hoàng thượng và thực sự đã bán được giá cao, không phải sao?

Hạ Nguyên rất mất hứng, đã mất hứng nhiều ngày nay, lúc nói chuyện đương nhiên cũng giọng điệu quái gở, hăm hừ liên tục.

- Haiz, nếu là vì cứu một mạng người nên mới thi trạng nguyên thì dù sao cũng phải làm người tốt đến cùng chứ.

Bạch Vân cũng đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định làm như vậy. Dù rằng cô khá muốn làm một tiểu huyện lệnh. dĩ nhiên, cô càng muốn thành thân với cậu, làm phu thê với cậu hơn, tránh cho cậu cả ngày bị nữ nhân khác thèm muốn khiến trong lòng cô tức giận.

- Với Triệu Tư Ân, người đã làm đủ lắm rồi. Vào lúc hắn còn chưa biết gì, người đã chọc tai họa ngầm bên cạnh hắn đến chỗ ngự tiền, để chuyện nhà đáng lo ngại của hắn trở thành chuyện nước mà Hoàng đế nhất định phải xem trọng, đồng thời người còn dùng bản lĩnh nỗ lực của mình, không chỉ giữ lại chứng cứ thông đồng với địch mà còn lợi dụng chức vụ của ta, ở Tử Phương Quán lên tráo mật thư người Bắc man truyền cho Man vương thành tin tức ngược lại, làm lẫn lộn phán đoán của Man vương.

Nói đến đây, cậu thở dài một hơi:

- Lúc đó ta chỉ cho rằng người ra sức vì Triệu Tư Ân. Nhưng ta không ngờ, sức này của người đúng là ra lớn _____ người đang kích lên một trận chiến, nhân lúc chiến lược Bắc man chưa chuẩn bị đủ, tướng sĩ đang trong thời kì giáp hạt, cho bọn họ quân tình sai lệch, kích động bọn họ gây chiến, nhằm tiêu diệt hùng tâm tráng chí của họ trong một lần.

Ai có thể ngờ được, Bạch Vân chỉ dùng thời gian mười ngày nắm rõ tất cả tin tức trong Hồng Lur Tự về ngoại tộc, đồng thời lập ra một bộ phương án khống chế ngoại tộc; càng bất ngờ hơn là, số cô lại may mắn đến thế, bị Thiên Thịnh đế kiểm tra đúng ngay đề mục “khống chế ngoại tộc”, cho nên cô đã phát huy đến mức kinh diễm tuyệt thế, danh chấn thiên hạ.

- Có lẽ sẽ có một trận chiến, nhưng không thể nói là ta kích ra. Là Hoàng thượng muốn một trận chiến, ta thuận theo tình thế mà thúc đẩy thôi.

Từ nhỏ Bạch Vân đã biết, làm việc tuyệt đối không thể cứng rắn, tốt nhất là hết thảy cứ thuận theo tình thế, từ đó tìm ra thứ có lợi cho mình, cũng là thứ mà mình muốn, sau đó thúc đẩy nó, chắc chắn có thể làm ít ỏi nhiều.

- Phải, người quả thực đoán đúng tâm tư Hoàng thượng. Nhưng Tiểu Vân, chúng ta làm sao bây giờ?

Hạ Nguyên nhắm mắt, tạm thời gác đại nghĩa quốc gia nhiệt huyết sôi trào qua một bên, cậu không rảnh đi lo loại chuyện này. Trước mắt, cậu chỉ đề ý đến một chuyện _____ tương lai của họ làm sao bây giờ?

Hoàng đế đã nói: Bạch Vân cứ làm nam nhân cả đời đi, trăm muốn trọng dụng cô ấy.

Khi một người có tài năng xuất chúng lại thêm được yêu cầu khẩn thiết, giới tính đã không còn là vấn đề. Là một đế vương lòng ôm chí lớn, có tầm nhìn xa, Thiên Thịnh đế không xoắn xuýt quá lâu ở vấn đề giới tính _____ dù sao cũng đâu phải hắn muốn cưới Bạch Vân. Chuyện chung thân đại sự của Bạch Vân thì cứ để người muốn cưới cô ấy tự đi mà phiền não! Bất luận thế nào, hai mươi năm tới, Bạch Vân phải làm việc dưới trướng hắn, điều này tuyệt đối không thể thay đổi, còn những chuyện khác cứ tùy ý.

- Chúng ta? Không trắng sao gì hết. Đương nhiên là thành thân thôi.

Bạch Vân nhướng mày nhìn cậu, chẳng lẽ cậu muốn nuốt lời? Nghĩ đến khả năng này, cô bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Dù Hạ Nguyên đang buồn bực tức tối đầy bụng cũng không khỏi bị hành động này của cô chọc cười, một tay cậu kéo cô vào lòng, hung hăng gặm môi cô, lát sau mới lên tiếng:

- Ngươi đừng tìm nữa, trong thư phòng của ta không có thứ như gậy đầu. Hơn nữa, ta cũng không cần ăn gậy của ngươi, hôn sự của chúng ta chắc chắn phải làm, dù là thiên hoàng lão tử cũng không ngăn được.

- Nếu chúng ta đã cùng chung mục tiêu thì vì sao ngươi lại tức giận như vậy?

Môi cô bị cắn hơi đau, không nhịn được đưa đầu lưỡi ra liếm.

Cô vô ý nhưng lọt vào mắt Hạ Nguyên thì hôn của cậu suýt bị kéo đi mất. Kéo hôn đi cũng thôi nhưng nếu kéo luôn cả con giận thì không thể được. Cậu còn đang giận mà! Chuyện hôn nhân đại sự còn chưa đạt được nhận thức chung mà.

- Chúng ta nhất định phải ở bên nhau, phải cưới hỏi đăng hoàng, quang minh chính đại. Cho nên, ta kiên quyết không che giấu quan hệ hai ta trước mặt mọi người. Ngươi hiểu ý ta chứ?

Bạch Vân búng tỉnh.

- Cho nên, ngươi giận là.....vì không thể công khai thân phận thật của ta, cho nên, cái giá để hai chúng ta đi đôi về cặp là bị người đời bàn tán rằng chúng ta là nghiệt huyênh đê? Ngươi cảm thấy uất ức?

Nếu người uất ức là cậu thì cậu cần gì giận đến như vậy? Hạ Nguyên oán hận lại gặm cô một cái.

- Người chân chính uất ức là ngươi! Ngươi là tân khoa trạng nguyên, danh hiệu này nghe vô cùng vinh quang, nhưng triều Đại Ung mỗi ba năm cho ra một trạng nguyên nên kỳ thực cũng không gọi là gì lắm. Người khác thấy ngươi xuất thân nghèo khó quê mùa, không có chỗ dựa, không ai nâng đỡ, nếu công khai chuyện hai ta kết làm nghiệt huyênh đê thì người bị người khác bàn tán chỉ chỗ chỉ có một mình ngươi. Do thân phận bối cảnh chênh lệch, ta sẽ bị nói thành phong nhã, còn ngươi thì bị mắng thành _____

Cậu không nói được cái từ kia nên đành bỏ lửng.

- Nam kỹ.

Giọng cô bình thường hơi hột như đang nói thời tiết hôm nay không tệ lắm vậy.

- Ngươi biết thế nghĩa là gì không?

Hạ Nguyên tuy hỏi nhưng cậu biết khi từ này được thốt ra từ miệng cô có nghĩa là cô đã nghĩ đến cả rồi.

- Nghĩa là....

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc, tràn đầy lo lắng cho cô của Hạ Nguyên, Bạch Vân vừa cảm động vừa buồn cười. Bởi vì cô nghĩ đến _____

- Nghĩa là ngươi hưởng hết tề nhân chi phúc ấy mà. (tề nhân chi phúc: chỉ cuộc sống phú quý nhiều vợ)

- Ờ?

Hạ nhị gia đáng thương tự phụ tài hoa đầy mình, thông minh nhanh trí vì quá lo lắng cho cô tương lai bị hủy hết thanh danh nên nhất thời không theo kịp suy nghĩ, bị những lời không đầu không cuối của cô nói cho trở mắt.

- Ngươi xem, ngươi cưới được một đôi huyênh đê song sinh đây. “Bạch Tiểu Vân” làm thê tử ngươi, “Bạch Vân” kẻ vai sánh bước với ngươi trên con đường sự nghiệp. Hai huyênh đê họ đều chung tình với ngươi, bất chấp sự chỉ chỗ của người đời, không sợ nét bút sử quan phê phán, dù để lại tiếng xấu vạn năm, đôi huyênh đê ấy vẫn kiên định bên ngươi. Ngươi nói xem, đó có phải là tề nhân chi phúc viên mãn nhất trên đời không?

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 30

Lặng lặng nghe xong lời Bạch Vân, nỗi lo âu tức giận đầy bụng của Hạ Nguyên cuối cùng bị cô dễ dàng làm tiêu tan vô hình.

Cậu nín thở chăm chú nhìn cô; cậu nghĩ, đây nhất định là những lời ngọt ngào khiến trái tim cậu hạnh phúc nhất trong đời mà cậu từng nghe, đương nhiên, cũng là lần đầu tiên Bạch Vân nói với cậu những lời yêu đương vừa ngọt ngào vừa khí phách như vậy.

Không dịu dàng tinh tú của phong hoa tuyết nguyệt như tấm gió xuân mà tràn đầy đặc sắc của con người Bạch Vân, lời yêu đương cô nói vừa ngọt ngào khiến người ta nhiệt huyết sôi trào vừa lạnh lùng khiến lòng người sợ hãi.

Cô kiên định ở bên cậu cả đời, bất kể người đời chê khen.

Sau khi nhìn cô rất lâu rất lâu, Hạ Nguyên nhẹ nhàng cất tiếng, do đông đầy cảm xúc mà giọng hơi khàn khàn:

- Ngươi biết dù sau này ngươi thành tâm phúc đệ nhất bên Hoàng thượng, vì Đại Ung lúc cung tạn tụy lập bao nhiêu công trạng vang dội đi chăng nữa, nhưng vì ngươi là “nam kỹ” của ta nên cuối cùng có thể bị sử quan si nhục trong “nịnh hạnh liệt truyện” (nịnh hạnh: chỉ những người nhờ nịnh hót hoặc nhờ nhan sắc quyền rũ quân vương mà trèo lên được chức quan cao) giống như Vệ Thanh vậy, đầu công lao ngút trời nhưng hề có chút dính dáng đến nam sủng thì dưới ngòi bút sử quan thành chẳng đáng một đồng. đương nhiên, vì ngươi không phải nam sủng của Hoàng đế nên nói không chừng ngươi ngay cả “vĩnh hạnh” được vào “nịnh hạnh liệt truyện” cũng không có mà trực tiếp biến mất, bất kể ngươi làm bao nhiêu chuyện vì Đại Ung, đều sẽ không có cơ hội lưu danh muôn thuở.

Hai tay Bạch Vân khẽ xoa lên mặt cậu, cô cười lắc đầu.

- Ta muốn lưu danh muôn thuở làm gì? Tên của ta để người đời tranh cãi mấy mươi năm là đủ rồi, ta không muốn bị thế gian đời đời kiếp kiếp nhắc mãi không xong. Ngươi xem, những người tin Phật ngày ngày đều niệm “nam mô A Di Đà Phật”, sĩ tử đọc sách thì luôn mồm nhắc Không Mạnh, ta đoán mấy thánh nhân kia ở trên trời chắc chắn là ngày nào tai cũng ngứa ngứa, ngồi hay nằm đều không yên ổn.

- Lại nói vớ vẩn rồi.

- Không vớ vẩn đâu, ta thật sự nghĩ vậy đấy.

Đùa xong, cô nghiêm mặt nói:

- A Nguyên, ta chỉ muốn tên của ta được ngươi gọi thôi; đời này của ta cũng chỉ muốn sống cùng ngươi. Trừ ngươi ra, người khác dù có phê bình hay ca ngợi ta đối với ta mà nói đều không có ý nghĩa. Cho nên, ta hi vọng ngươi cũng không cần để ý.

- Tiểu Vân. Tiểu Vân Tiểu Vân Tiểu Vân.

Hạ Nguyên ôm chặt cô, khàn khàn gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác gọi lên cái tên từ nay về sau chỉ thuộc về cậu, đến khi khắc ghi cái tên ấy vào trong tâm khảm, in trong xương tủy, chảy vào trong máu, dung hòa cô vào trong sinh mạng cậu, mà sinh mạng cậu từ nay về sau cũng thuộc về cô.

- Ta chỉ muốn ở bên ngươi suốt đời suốt kiếp, người mà ta để ý cũng chỉ có ngươi thôi.

Cô cẩn thận bưng lấy khuôn mặt cậu, khẽ sát mặt vào cậu, cực kỳ vụng về hôn lên môi cậu. Tuy vụng về nhưng không hề e lệ. Năng lực học tập của cô rất mạnh, cho nên đã nhanh chóng học được cách dùng môi để thể hiện sự yêu thích của mình, trên chọch tình ý của cậu.

Dưới thế công mãnh liệt mà chính xác của cô, Hạ Nguyên hiển nhiên không hề có sức chống đỡ. Cậu liên tục thờ dốc, vì kiềm chế chính mình, thậm chí cậu còn nghĩ đến việc đẩy cô ra để giữ khoảng cách giữa hai người, nhưng, sao cậu nữ? Cậu yêu cô đến thế, cuối cùng cũng kéo được cô vào lòng, bảo vệ được mạng nhỏ của cô tuy cái giá phải trả là cả đời không thể cho thiên hạ biết cô là nữ. Nhưng đây không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần cô vẫn là thể nữ của cậu, vậy là đủ rồi.

Cậu không cách nào đẩy cô ra mà chỉ muốn ôm cô càng chặt hơn, tốt nhất là có thể hòa cô vào trong máu thịt để hai người mãi mãi không thể chia lìa.

Rất lâu rất lâu sau đó, hai người y phục xóc xếch, hơi thở không ổn định buông nhau ra, cố gắng thờ dốc đè nén cảm xúc mất kiểm soát của mình. “Phát hồ tình, chỉ hồ lễ” (một học thuyết của Khổng Tử, ý nói nam nữ yêu nhau vẫn giữ đúng lễ nghĩa, khuôn phép) là điều rất khó làm với những đôi yêu nhau, nhưng Hạ Nguyên luôn quý trọng Bạch Vân. Theo tư duy tình Tiểu Quy của Bạch Vân, nhất định cô ấy sẽ nghĩ: nếu đã muốn bên nhau thì sao còn có kỷ? Hôn lễ chắc chắn sẽ có, vậy thì thân mật thế nào cũng được.

Nhưng Hạ Nguyên không thể làm như vậy, cậu yêu quý cô, hi vọng cô dù ở bất cứ đâu bất cứ lúc nào đối diện với bất cứ ai đều có thể đường đường chính chính ngẩng đầu ưỡn ngực, không có chút vết nhơ nào cho người ta chỉ trích. Thế nên chuyện sau hôn lễ mới có thể làm thì không thể làm trước hôn lễ. Người mà cô gả là đích thứ tử của Quốc công phu, ấu tử của công chúa, thân thích của hoàng gia. Danh dự của cô nhất thiết phải trong sạch không tỳ vết, đây là điều cậu nhất định phải bảo vệ cho cô, bất kể cô có cảm thấy cần hay không.

Để đáp chế dự vọng, Hạ Nguyên nói chuyện để dời đi sự chú ý, cậu cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng cười cợt nói:

- Ngươi là ái thể kiêm nam kỹ của ta, nửa đời sau chúng ta chắc chắn sẽ dây dưa không dứt. Cho nên, nếu tương lai xảy ra chiến tranh, ngươi ắt sẽ là tham mưu do Hoàng thượng bổ nhiệm, còn ta là _____

- Giám quân.

Bạch Vân rất nắm chắc với suy đoán này. Cô nói xong, thấy Hạ Nguyên cười hơi phìền muộn thì vỗ nhẹ mu bàn tay cậu, trấn an nói:

- Vừa khéo để hai ta lên tiên tuyền văn võ cầu kết, cùng chung một giuộc, đứng với tâm nguyện của ta. Ta không cầu kết với Triệu Tư Ân mà cầu kết với ngươi.

Cô còn nhớ lần đầu tiên cậu giận cô chính là vì chuyện này.

- Làm sao người đoán được?

Quả thực chính là giám quân.

- Người là tâm phúc và biểu đệ ruột của Hoàng thượng, là đích tử của Quốc công phủ nhưng không thể thừa kế tước vị, người phú quý nhưng không có chức quan đẳng hoàng, cả ngày giống một công tử bột vô tích sự, dốc lòng vào thú vui chơi giải trí như xúc cúc, không làm chính sự; cũng lắm chỉ thỉnh thoảng làm những công việc tạm thời trông có vẻ rất có thể diện_____ chẳng hạn như Thiếu khanh Hồng Lư Tự; chẳng hạn như giám quân khi đánh giặc. Dường như người đã được định sẵn là có chí nhưng khó vươn lên, làm chút chút phía Đông, quấy chút chút phía Tây, kết quả là không đạt được chút lý lịch chính trị nào, cả đời khó có thành tựu. Nhưng, ta lại không thấy vậy.

- Ồ?

Hạ Nguyên muốn giả vờ nghiêm túc nhưng rất thất bại, trong mắt đều là ý cười thương thức. Vì Bạch Vân quan tâm cậu, sẵn lòng đi sâu tìm hiểu cậu, hiểu rõ cậu, chứ không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài mà người đời nhìn thấy. Trong mắt cô, cậu chưa bao giờ là một kẻ phú quý ăn no rừng mỡ chỉ biết học đòi văn vẻ, cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào để luyện thành tài nghệ xúc cúc đỉnh cao.

- Thân phận của người cho người tiện lợi rất lớn, Hoàng thượng dễ dùng người. Cả đời này người sẽ làm rất nhiều việc cho Hoàng thượng nhưng người đời sẽ không biết đến công lao của người, thậm chí người còn không thể kiếm được một tước vị cho mình. Nhưng người sẽ sống rất tự do tự tại, có Hoàng thượng che chở, khắp Đại Ung triều mặc sức người hoành hành.

Cô cho cậu một vẻ mặt cùng chung cảnh ngộ:

- Cho nên, A Nguyên, chúng ta là một cặp trời sinh. Có lẽ xuất thân chúng ta cách một trời một vực, nhưng vận mệnh lại như nhau.

Qua phân tích của cô, Hạ Nguyên cũng thấy rất có lý, cười ôm chặt cô nói:

- Hèn gì mười năm trước ta cứ thế mà để ý người. Chúng ta như nhau.

Hạ Nguyên nói bên tai cô:

- Ta không quan tâm đánh giá của người đời, cũng không quan tâm việc lưu danh sử sách, nhưng ta nguyện bỏ ra hết thảy vì tương lai tốt đẹp hơn của quốc gia này, đó là trách nhiệm của quý tộc. Bọn ta sinh ra đã được nhân dân nuôi dưỡng, đương nhiên hi vọng quốc gia này mãi mãi trường tồn. Nhưng oan uổng cho người, người đọc sách cả đời chỉ cầu được rạng rỡ tổ tông, thân nhân hưởng lộc, mà người – nữ trạng nguyên duy nhất từ cổ chí kim là thành tích về vang bạc nào nhưng lại không thể vinh danh hậu thế, thật quá đáng tiếc.

- Có gì mà đáng tiếc, ta có người rồi.

Chỉ điều này thôi, cô đã cảm thấy cuộc đời này không còn gì tiếc nuối.

- Cũng giống như người không cần công trạng, người có người tri kỷ là ta đã đủ để hơn hẳn hàng ngàn hàng vạn người không liên quan vậy.

- Loại lời thể này mà người cũng dám nói ra không chút xấu hổ.

- Ta nói sai à?

Cô hừ hời.

- Không có.

Cậu cười, cụng trán vào cô:

- Người nói không sai. Sự thực là không thể đúng hơn nữa.

Chứ sao! Đời người có một tri kỷ là đủ, không cần hàng ngàn hàng vạn người không quen biết ca ngợi làm gì.

Cậu hiểu cô, cô hiểu cậu, họ là tri kỷ, sẽ tay nắm tay bên nhau cả cuộc đời. Bất kể tương lai của hai người là cấu kết làm chuyện xấu hay đồng cam cộng khổ, được ở bên nhau mới là quan trọng nhất.

Họ sẽ không có thanh danh quá êm tai, nhưng đều sẽ chân thật góp hết sức lực vì quốc gia này, vậy là đủ rồi.

- Nam kỹ.

Hạ Nguyên chợt gọi cô như vậy.

- Công tử bột.

Bạch Vân đương nhiên cũng đáp trả.

- Ta là hoàng thân quốc thích.

Giọng điệu rất cao ngạo.

- Ta là tân khoa trạng nguyên.

Âm điệu càng cao ngạo hơn.

Hai đôi mắt mang theo ý cười tinh nghịch nhìn nhau, tâm linh tương thông đồng thanh cất tiếng:

- Đúng là môn đăng hộ đối.

Cậu nói.

- Đúng là ông trời tác hợp.

Cô nói.

Nói xong, họ ôm nhau cười phá lên không chút hình tượng, tràn đầy mong đợi về cuộc sống tương lai.

Cuộc sống đó chắc chắn là vô cùng thú vị và kích thích!

Mà giang sơn Đại Ung dưới sự nỗ lực cả đời của họ sẽ ngày càng phát triển theo hướng phồn vinh.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lời Cuối Truyện: Chút Vụn Vặt Về Hai Mươi Và Tám Mươi

Vốn dĩ quyển thứ tám mươi mà tôi viết không phải là chuyện này.

Nội dung của câu chuyện ban đầu ấy tuyệt đối không có gì đặc biệt, chỉ là một câu chuyện ngôn tình bình thường, nhưng vì nó là quyển thứ tám mươi mà tôi viết trong sự nghiệp sáng tác của mình, càng là cột mốc hai mươi năm tôi trở thành “Tịch Quyên” nên xem ra phải rất thận trọng, thế nên, tôi không hề bất ngờ mà lao đầu viết.....

Tôi cũng không biết tại sao lại khó như vậy, mới viết được tám chương là quãng bản thảo, thật lâu cũng không có tâm trạng hoàn thành, thế là nó đã mất đi danh hiệu lấp lánh được tôi đánh dấu - “kỷ niệm quyển thứ tám mươi và hai mươi năm”. Có lẽ, vận mệnh đã định mấy con số này rất ý nghĩa với tôi, vì thế nó không nên là một quyển ngôn tình hiện đại đơn giản nhưng không hề trơ trẽn.

Quyển đầu tiên của tôi là truyện cổ đại, quyển thứ tám mươi cũng là truyện cổ đại. Thật thú vị.

“Tình yêu đan xen thời gian” hoàn thành vào tháng bảy năm 1993, sau đó tôi được cho biết bản thảo được thông qua, tháng mười một xuất bản; lúc đó tôi cảm thấy mình chỉ là một vị khách qua đường trong giới ngôn tình, căn bản không định viết tiếp, quyển truyện ấy là quyển duy nhất trong đời được in thành sách, vậy cứ dùng tên thật để kỷ niệm.

Mà bây giờ.....tác phẩm vốn dùng tên thật để kỷ niệm kia đúng là một kỷ niệm hiếm thấy. Bởi vì chỉ có quyển đầu tiên được in mới có, đến quyển thứ hai, nhà xuất bản sẽ gọi điện thương lượng: cô lấy bút danh đi. Thế là, tôi cũng lấy bút danh mà không ngờ bút danh này lại dùng đến bây giờ chứ không phải chỉ dùng hai ba lần rồi chìm ngấm trong biển sách mênh mông.

Một bút danh có thể dùng đến hai mươi năm cũng là điều hiếm thấy; ngay cả bản thân tôi cũng không dám tin tưởng, suýt nữa đi mua bánh kem tự ăn mừng cho chính mình; trên bánh kem viết: Tịch Quyên, sinh nhật hai mươi tuổi vui vẻ.

Sau đó tôi lại nghĩ, dù sao mình cũng đã qua cái tuổi ăn uống thả cửa cũng sẽ không béo phì rồi, loại chuyện như mua bánh kem chỉ nghĩ thôi là được, chứ nếu làm thật thì ăn xong sẽ khiến tôi vô cùng phiền não mất. Cho nên, rêu rao trong phần cuối truyện là được chứ đừng kiếm chuyện với thân thể của mình.

Tuy luôn viết nhưng sau khi viết nhiều năm, tôi thường hay có cảm giác rằng tác phẩm mình đang viết có lẽ là quyển cuối cùng! Đầu ngõ hết năm này đến năm khác, dù mỗi ngày sáng tác ít nhưng luôn không ngừng nghỉ, một năm còn có thể viết hai ba quyển, điều này đối với tôi mà nói thật sự là rất cừ.

Người sáng tác bình thường chỉ duy trì nhiệt huyết ở năm năm đầu; năm năm sau đó sẽ tự sinh ra nhận thức với mình rằng “ồ, mình là một tác giả chuyên nghiệp này!”, lúc đó sẽ có lòng cầu tiến rất mạnh, cảm thấy mình phải có đạo đức nghề nghiệp nên có, thế là sẽ tìm về một số lượng lớn sách, cảm thấy tự mình cần mở rộng tầm mắt, trau dồi kiến thức, mỗi lần sáng tác đều phải càng dụng tâm hơn càng cẩn thận hơn càng phong phú hơn_____

Yêu cầu với bản thân nhiều thì người bị hành hạ không chỉ có chính mình mà còn có độc giả_____ được rồi, tôi thừa nhận là tôi tùy hứng, luôn thỏa mãn ước muốn sáng tác của mình trước tiên rồi mới nghĩ đến vấn đề độc giả có thích chuyện này hay không. Tôi luôn cảm thấy mình đã có may mắn làm một người sáng tác thì đương nhiên phải trút hết những thứ trong đầu cho thỏa thích, vậy mới không uổng phí.

Sau mười năm sáng tác, chí khí tràn trề “ta là tác giả” đã bị mài mòn gần hết, tâm cảnh cũng bình lặng lại. Không còn quá để ý phê bình của độc giả, không còn khổ sở vì những bình luận ác ý trên mạng, đương nhiên, cũng không quá hồi âm nữa; sau đó, mỗi lần viết một quyển đều nghĩ rằng: đây hẳn là quyển cuối cùng rồi_____ năm thứ hai mươi, khi viết quyển thứ tám mươi, tôi vẫn nghĩ như vậy....

Tôi nghĩ, bất kỳ một người sáng tác nào cũng rất khó phác thảo được cả đời làm nghề này của mình.

Chúng tôi thừa nhận, khả năng sáng tác của một người là có hạn. Dù chưa từng dừng bút không có nghĩa là luôn đổi mới mà đa phần là lặp lại phong cách của mình, những câu chuyện viết khác đi cũng không khác quá nhiều. Tuy có tâm muốn đột phá nhưng nhận ra không dễ dàng như vậy; thế nên, người luôn sáng tác hai mươi năm như tôi cũng không dám nói mình có thể sáng tác đến năm thứ ba mươi hay bốn mươi.....Mấy con số này kêu lên rất dọa người! Nếu thật sự có thể như vậy, tôi cũng sẽ sùng bái với sự kiên trì bền bỉ vĩ đại của mình.

Thôi, quay lại đề tài chính. Sau khi nhiều lần bấm ngón tay xác định mình thật sự đã viết được hai mươi năm, tôi mới nhận ra, kỳ thực mấy năm nay lượng sáng tác của tôi tương đương với trạng thái nửa về hưu rồi! Khi tôi càng xem trọng nghề nghiệp này thì sẽ càng cẩn thận. Đồng thời, càng có ý định mỗi lần đều phải viết khác nhau, dù biết rõ rằng sức sáng tác không thể nào cuộn cuộn không dứt, nhưng cứ luôn gây sự với chính mình, thế là, viết chậm lại, ra sách ít hơn, hơn nữa cứ luôn không hài lòng với chính mình.....tôi luôn tự tìm phiền toái, cả đời này có lẽ cũng không thay đổi được.

Tôi không rõ những tác giả ngôn tình xuất đạo cùng thời với mình còn bao nhiêu người vẫn kiên trì sáng tác nhưng tôi biết hoàn cảnh thị trường cực kỳ ác liệt, trong nhà sách ở Đài Loan ngôn tình không còn là thời kỳ cường thịnh chiếm nửa giang sơn nữa mà bây giờ đáng thương tội nghiệp nấp trong quầy sách nhỏ nơi xó xỉnh, không đất cắm dùi. Thời kỳ thịnh vượng và xuống dốc của ngôn tình, tôi đều đã trải qua. Thân là một thành viên trong đó, tôi từng rất khổ sở, từng rất căm giận bất bình, từng rất hoang mang, cũng từng có ý nghĩ từ bỏ.

Nhưng, bất kể tâm tư thay đổi thế nào, bất kể tiếc nuối bao nhiêu vì sự xuống dốc của ngôn tình, từ đầu đến cuối tôi vẫn không có dừng khí chân chính buông bút_____tôi yêu ngôn tình hơn nửa đời người, tôi là tác giả, lại càng là độc giả, luôn tâm niệm trong lòng rằng vất vả lắm mới làm tác giả, sao nỡ đành buông bút?

Thế gian này làm độc giả cả đời rất dễ nhưng nếu muốn làm tác giả cả đời là hi vọng xa vời, đặc biệt trong thời đại ngày nay lại càng là như thế.

Bởi vì yêu, cho nên không từ bỏ.

Bởi vì không dễ dàng, cho nên không buông được.

Mặc dù tôi cũng không biết tôi sẽ viết đến khi nào, nhưng cứ luôn cảm giác rằng cứ chống đỡ tiếp, gắng gượng tiếp, trong đầu còn có cốt truyện, hai tay còn có thể viết, nhà xuất bản còn sẵn lòng xuất bản cho mình, vậy thì, cứ tiếp tục thôi, đến khi tận mắt thấy một thời mới lại phát nó lên một lần nữa, đến lúc đó, dù có thoái lui cũng cam tâm hơn một chút.

Được rồi, không nói mấy thứ này nữa. Nói về truyện lần này của chúng ta đi.

Về hệ liệt “Bộ bộ tinh tâm” này, từ đầu tháng hai nhà xuất bản đã gọi muốn tháng sáu xong bản thảo, tức có hơn bốn tháng thời gian. Quảng thời gian này, tôi ôn lại cảm giác gấp rút đã nhiều năm chưa cảm nhận, người vốn quen chậm rãi hoàn thành bản thảo bỗng chốc phải hoàn thành trong thời gian giới hạn, thật vô cùng khó.

Nói thực, tôi tháng sáu mới nộp bản thảo đã là muộn hơn người khác rất nhiều rồi. Không phải không muốn nhanh nhưng khó, gần mười lăm vạn chữ, viết đến mức khiến tôi thở hồng hộc, chết cả đồng tế bào não, đúng là có sách thì sẽ có động lực, bất kể thế nào cũng phải để tác phẩm tốt hơn một chút, thế là lại càng tính toán chi li với nội dung cũng như câu chữ; càng đừng nói viết cổ đại phải tra tìm rất nhiều tư liệu, tuy hiện nay internet rất tiện lợi nhưng đôi khi bạn phải hiểu rõ hướng mình tìm mới có thể đưa vào chữ mấu chốt, đúng không?

Ví dụ như, khi tôi quyết định để nữ chính mười tuổi thì đậu tú tài, vậy thì tôi phải tìm được chứng cứ để thuyết phục chính mình rằng tuổi nhỏ như vậy mà thi đậu tú tài không phải là không có khả năng. Thế là, tôi lên mạng hết tra lại tìm, cuối cùng cũng tìm được trạng nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử_____Mạc Tuyên Khanh. Đó là người thời Đường Tuyên Tông, mười hai tuổi thi đậu tú tài, mười bảy tuổi thi đậu trạng nguyên, tuy bất hạnh trẻ tuổi mất sớm nhưng sự tích về cậu đến nay vẫn được lưu truyền ở quê nhà, được xây “Trạng nguyên từ”, cúng bái vào lễ tết.

Lại ví dụ như, tôi phải tìm trong lịch sử liệu thật sự có nữ trạng nguyên không? Sau đó, tôi phát hiện là có, khoa thi của Thái Bình Thiên Quốc mở đã cho ra một nữ trạng nguyên. Nữ trạng nguyên ấy tên Phó Thiện Tường, nghe nói tài mạo song toàn hiếm thấy, đáng tiếc Thái Bình Thiên Quốc chưa được mấy năm liền bị diệt vong; chủ trương nam nữ bình đẳng của Thái Bình Thiên Quốc đương nhiên cũng theo sự sụp đổ của chính quyền mà hóa thành bọt nước trong con sông dài lịch sử, tất cả những điều từng không được lịch sử xem trọng đều không cách nào kiểm chứng, hết thảy chỉ có thể trở thành “nghe nói”.

Viết truyện cổ đại chính là như vậy, độc giả sẽ không tích cực với bạn, nhưng tác giả lại luôn gây sự với chính mình, luôn cảm thấy phải cố hết sức tìm tư liệu lịch sử để thuyết phục bản thân về tính hợp lý của những điều mình viết. Dù sao cũng có thể nhận đó mà trau dồi kiến thức, đúng không?

Cho nên nói, viết truyện cổ đại đúng là một chuyện vừa vui sướng vừa đau khổ.

Tóm lại, bị sách của mình hành hạ hơn bốn tháng, sau khi viết xong, tôi cảm thấy như tróc một lớp da, đồng thời lại đầy cảm giác thành tựu, cảm thấy cái đầu rỗng của mình được bổ sung không ít kiến thức.

Phi Điền hiếm khi thiết kế hoạt động sách lần này, tóm lại là tôi viết rất vui thích, tôi nghĩ những tác giả khác tham dự cũng có cùng tâm trạng giống tôi, sau khi nỗ lực sáng tác vừa hồi hộp vừa mong đợi phản ứng của các bạn độc giả.

Đây là quyển thứ tám mươi được tôi hoàn thành vào năm sáng tác thứ hai mươi. Tôi thích mấy con số này, thích cái năm này, thích câu chuyện này; cũng như, vừa khéo vào thời điểm này lại có hoạt động sách. Trùng hợp và viên mãn. Cảm giác thật tuyệt.

Hì vọng mọi người cũng thích quyển sách này như tôi vậy.

Tịch Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghề Nào Cũng Có Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.